

Catalunya

Organ d'expressió de la CGT de Catalunya • Octubre 2009 • número 110 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietàna, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietàna, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans

cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietàna, 18, 9è
08003 Barcelona - fibcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí

Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtTerrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Assassinar Ferrer i Guàrdia cent anys després

El 13 de juliol de 1909 va ser assassinat Francesc Ferrer i Guàrdia, afusellat. El van acusar d'haver participat en els fets de juliol de 1909 a Barcelona i a altres localitats dels Països Catalans, coneguts com a Setmana Tràgica.

I Ferrer no es trobava ni tan sols a Catalunya en aquelles dates. La sentència, però, s'havia de complir. Calia assassinar-lo i fer desaparèixer així un home que des de la pedagogia havia intentat construir un ensenyament laic, racional, científic, amb nens i nenes junts a l'aula, sense competitivitat, sense exàmens ni càstigs ni premis... alliberador en una paraula. És evident que el seu model no era perfecte i algunes de les seves propostes, com l'ensenyament únicament en espanyol, eren completament equivocades, però la novetat alliberadora de la seva Escola Moderna va ser acollida calorosament per un proletariat que majoritàriament era anarcosindicalista i que tenia clar que si volia aconseguir algun dia una societat lliure calia començar per l'escola, per alliberar les nenes i els nens dels capellans i de l'Església, ama majoritària dels centres educatius del país i, per tant, transmissora de coneixements i maneres de ser obscurantistes i dogmàtiques, masculistes i classistes.

Posar en dubte aquest model en mans dels amos i dels seus defensors era intolerable. No es podia permetre que l'educació fos alliberadora perquè el que calia als amos eren esclaus, no persones que pensessin. Tal com avui mateix. Avui, cent anys després, els amos i els seus gestors s'ho miren igual. La LEC privatitza l'educació públi-

ca ahora que l'Estat continua pagant l'escola de l'església (privada pura i privada concertada). Avui com ahir, els gurus educatius, columnistes reputats i patrons de diverses fundacions que es folraran amb aquesta privatització, defensen les postures de l'escola privada (per tant religiosa) i en molts dels casos, l'autoritat, la separació de sexes, etc., amb escassíssims recursos.

Potser l'únic que ha canviat és que la classe obrera (nosaltres) hem abandonat les pràctiques alliberadores centrades en l'ensenyament i obviem, desconexem, tanquem els ulls i ens fem els sords davant les pedagogies llibertàries actuals, alliberadores també avui. I aquest abandonament sí que és greu. Perquè si deixem l'escola en mans dels capellans i dels empresaris no

demanem que demà les i els nostres joves siguin res més que creients o competidors, dogmàtics i insolidaris. Aquest abandona-

ment sí que és pitjor que el mateix assassinat de Ferrer, avui quan de tot allò que va passar en fa cent anys.

Agurrelj

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. Edició:

Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals i Jordi Martí. **Col·laboradors:**

Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carles Jové i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars.

Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el dilluns 14 de setembre de 2009.

"Enemic de la desigualtat social, no em vaig limitar a lamentar-la en els seus efectes, sinó que vaig voler combatre-la en les seves causes"

"L'Escola Moderna", de Francesc Ferrer i Guàrdia

REPORTATGE

El mètode educatiu havia de ser llibertari en els seus objectius i en els seus mitjans

El mestre és un guia, un expositor d'idees i no un transmissor de veritats absolutes

La pedagogia de Ferrer i Guàrdia

Assassinat el 13 d'octubre de fa cent anys per crear escoles lliures

Emili Cortavitarte Carral

Les pedagogies llibertàries de principi del segle XX

L'any 1898 es va crear un comitè pro ensenyament anarquista. Aquest comitè va estar integrat per Kropotkin, Reclus, L. Michel, Malato, Ardouin, Grave i Tolstoi (amb la seva experiència pedagògica Iànaia Poliana). Van anar definint i posant en pràctica uns models d'aprenentatge que s'oposaven frontalment al control social al servei del capitalisme i de la societat de classes que presidia tots els sistemes educatius estatals.

-Inseparable de la revolució

Sense educar el poble explotat, aquest no podia arribar a una revolució alliberadora i, tanmateix, serien les mateixes transformacions revolucionàries que permetrien culminar aquesta tasca educativa de les classes populars.

Sebastian Faure en la seva obra L'Enciclopèdia anarquista, en tractar el terme educació planteja que "en complementar-se la revolució i l'educació, un revolucionari conscient no pot desinteressar-se de l'educació, i un bon educador no pot ignorar el que l'educació deu a la revolució".

-Per a la llibertat i en llibertat

La llibertat no havia de ser només un objectiu, una meta; també un instrument, una fórmula, per aconseguir-la. El mètode educatiu havia de ser llibertari en els seus objectius i en els seus mitjans. Segons Abad de Santillan "no s'ha de limitar la llibertat per arribar a la llibertat" L'ensenyament havia de respectar el lliure desenvolupament de l'individu. Segons el principi d'autoregulació: a nivell individual, construcció de la personalitat autònoma; a nivell social, construcció d'una societat que possibiliti el desenvolupament de tots els individus i l'extinció de les relacions de poder.

lupament de tots els individus i l'extinció de les relacions de poder.

-Integral

Aquest terme va ser utilitzat des dels primers congressos de l'AIT (Ginebra, 1866; Lausana, 1868;...) i pels principals teòrics llibertaris del segle XIX (Proudhon, Bakunin, Kropotkin, Robin,...) Per al pedagog francès Paul Robin suposava el desenvolupament progressiu i ben equilibrat de la persona. Partia del principi d'igualtat natural i es referia tant als factors físics com als intel·lectuals o ètics, educació corporal i desenvolupament intel·lectual integrats.

Aquest aprenentatge integral havia de tenir una projecció revolucionària i atacar un dels fonaments de l'estructura social capitalista: la divisió entre treball manual i intel·lectual. Per Bakunin, l'educació integral correctament aplicada comportarà que "en interès del treball i de la ciència, no hauran d'existir ni obrers ni intel·lectuals, simplement homes"

-Específica

El principi d'igualtat natural que defensaven els llibertaris no es podia confondre amb una apologia de la homogeneïtzació de les persones. L'educació llibertària havia de promoure allò que és específic de cada persona, allò que li fa ser ella. El paper fonamental del mestre o de la mestra havia de ser el d'ajudar a cadascú a descobrir les seves possibilitats e interessos.

-Moral i solidària

La nova educació llibertària havia de ser oposada a l'educació dogmàtica i sectària (oficial i religiosa) i fidel a la moral natural, laica i racional que té les seves bases en dos valors inseparables (antitètics, però interdependents) com són la llibertat i la solidaritat. Malgrat, certes posicions individualistes (Stirner) la majoria dels llibertaris van plan-

tejar la imbricació d'allò individual amb allò col·lectiu.

-Nova i en un medi social lliure

El canvi social havia de comprendre totes les estructures de la convivència i les relacions polítiques i econòmiques. Era fonamental la desaparició de les relacions d'autoritat i explotació econòmica i social i la implantació de relacions de solidaritat, igualitàries i de cooperació econòmica. "Per a que les capacitats individuals prosperin i no se les impedeixi donar tots els seus fruits, és necessari... que els privilegis individuals, tant polítics com econòmics, és a dir totes les classes, siguin abolides" segons Bakunin.

-Permanent i no reduïda a les institucions escolars

Els llibertaris es van mostrar parti-

daris d'un procés d'aprenentatge no reduït a l'etapa infantil i juvenil. Calia fomentar una educació popular i per a adults per desenvolupar la seva capacitat cultural, tècnica i ideològica.

Les institucions escolars de l'època, el control per part de l'església i l'Estat i el paper que reservaven a la instrucció escolar dels infants de la classe treballadora van fer que els pensadors i teòrics llibertaris, però també les organitzacions sindicals de tendències antiautoritàries, defensessin una escolarització no reduïda a les institucions escolars.

Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna

Francesc Ferrer i Guàrdia, durant el seu exili a París entre 1886 i 1901 motivat per la seva militància repu-

blicana, va entrar en contacte amb llibertaris com Malato i Grave i amb científics, professors universitaris, periodistes i polítics (Maeterlink, Heaford, Painlevé, Naquet, Jaurés...) partidaris d'una educació nova i en llibertat que es contraposés a la instrucció educativa predominant (disciplina, programes anul·ladors de la personalitat i transmissors dels valors classistes i conservadors, segregació...)

Amb el llegat econòmic d'Ernestine Meunié, es va traslladar a Barcelona per constituir escoles racionals i científiques. A l'agost de 1901 inaugurarà al carrer de Bailén l'Escola Moderna i començarà a publicar el butlletí de l'Escola Moderna.

Característiques pedagògiques de l'Escola Moderna

-Racionalisme i científisme

Per Ferrer i Guàrdia ser racional era sinònim de científic i no dogmàtic, suposava l'absència de dogmes i el lliure discurs de la raó. Tanmateix, considerava "la ciència com l'exclusiva mestra de la vida" i, com a conseqüència, l'educació racionalista no podia afirmar ni negar res que no fos demostrable científicament i comprensible racionalment.

-Neutralitat ideològica i compromís social

L'escola racionalista en tant que antidogmàtica es veu obligada a mostrar les diverses opinions sobre cada qüestió. El mestre es converteix en guia, en expositor d'idees i no en transmissor de suposades veritats absolutes.

No obstant, l'escola racionalista és una escola de classe i la pedagogia racionalista una pedagogia de rebel·lia (Solà) i un altre mitjà més per a l'acció insurreccional del proletariat (Álvarez Junco) És per això que s'estudia la lluita de la classe obrera per al seu alliberament, l'explotació del capitalisme, la injusti-

cia de la propietat privada,...

-Laïcisme

Una escola que negava tot tipus de dogma, lògicament, rebutjava tot tipus de fe o de creença religiosa basada en referències sobrenaturals; i, especialment, la seva utilització com a element educatiu.

-Educació integral

Ferrer recull les idees de la pedagogia llibertària, expressades per Robin, i les plasma tant teòricament com pràcticament. La potenciació de tots els aspectes de la personalitat humana (física, moral, intel·lectual, estètica, científica, social,...) La integració del treball manual i de l'intel·lectual, de saber i de fer.

-Integració en l'entorn i metodologia activa

L'infant es torna a enfrontar a la natura com ho van fer els seus avantpassats. En conseqüència, s'ha d'apropar l'alumne a la natura, integrar-lo en el medi que l'envolta (Reclús) L'educació racionalista cerca ajudar-lo en aquest camí, mitjançant una sèrie de mètodes actius: l'hipotètic-deductiu, el treball en equip, les excursions, l'observació directa, el rebuig del verbalisme,...

-Coeducació

Front la legislació i la conducta dominant, l'escola racionalista va defensar la coeducació. Aquesta anava directament lligada al racionalisme i al laïcisme (de fet es considerava l'església catòlica responsable de la discriminació de les dones) i era profundament revolucionària, des d'un punt de vista social, doncs atacava la societat pa-

triarcal. L'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia va tenir un 40% d'alumnes femenines, a principi del segle XX, i totes les escoles racionalistes i llibertàries van practicar la coeducació.

-Absència de premis i càstigs

Segons Ferrer, els estímuls externs a l'aprenentatge (exàmens, concursos, notes,...) havien de ser substituïts pels interns (interès, responsabilitat, ètica,...) Ferrer va suprimir premis, càstigs, notes,...

Altres aspectes de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia

L'Escola Moderna va desenvolupar tasques editorials mitjançant el But-

lletí i la seva editorial, en la qual es van traduir i publicar obres de Grave, Reclus, Elslander i també d'Odón de Buen, Anselmo Lorenzo, Joan Montseny... que eren utilitzades en el mateix centre i venudes a d'altres escoles seguidores del model racionalista. Com és fàcil d'entendre, la nova experiència pedagògica es va trobar, al començament, òrfena de materials pedagògics i textos adients als seus plantejaments. Una de les feines fonamentals de Ferrer va ser la d'impulsar una línia editorial adequada a les necessitats de l'Escola Moderna i del que posteriorment s'anomenaran les escoles racionalistes.

Però, segons Pere Solà "la nòmina dels llibres publicats i difosos per l'Escola Moderna va des dels llibres de caire escolar fins a llibres pensats per a nuclis d'obers conscients". Ferrer va comptar amb el suport de professors universitaris com Odón de Buen i Martínez Vargas, científics de relleu internacional com Reclus, activistes anarquistes com Lorenzo (que era tipògraf i s'encarregava de l'edició del Butlletí), advocats com Salas Anton...

Des de l'Escola Moderna es van fer tasques d'extensió cultural entre pares, mares, alumnes, seguidors i partidaris (tant entre el món científic i universitari com entre el proletariat més conscient i il·lustrat) en caps de setmana i procurant la vinculació entre les comunitats educatives de les escoles laiques i racionalistes. Les xerrades dominicals de caire científic van ser molt concorregudes.

En 1906, Ferrer fou acusat d'instigar l'intent de regicidi de Mateu Morral. Va ser empresonat i l'Escola Moderna clausurada. Arreu d'Europa es van suscitar moviments de suport. Ferrer era prou conegut en determinats àmbits ja que formava part de la Lliga del Lliurepensament (de la qual havia estat secretari i assistia als seus congressos) de la maçoneria i, com he escrit abans, tenia molts contactes

amb sectors llibertaris i progressistes. Deixat en llibertat, després d'un judici militar, dedicarà la majoria dels seus esforços a l'activitat editorial i a la coordinació de projectes pedagògics inspirats en l'Escola Moderna

La CNT i les escoles racionalistes

A més dels contactes amb Lorenzo i Montseny (Federico Urales), Ferrer va finançar la publicació de La Huelga General i va establir freqüents contactes amb el proletariat català organitzat. En ser afusellat, el 13 d'octubre de 1909, després d'un nou judici militar en el qual se'l va condemnar de fet per la seva activitat pedagògica racional i lliure enfront de l'obscurantisme de la instrucció educativa de l'Estat i l'església Catòlica i no per la seva participació activa a l'anomenada Setmana Tràgica, Ferrer esdevé un exemple per Solidaritat Obrera.

I, en una acció d'anada i tornada entre les pedagogies llibertàries i Ferrer i Guàrdia, l'exemple de l'Escola Moderna (tot i que la majoria de la seva clientela havien estat fills i filles de professionals liberals i famílies acomodades) dintre del moviment anarquista i sindicalista revolucionari es va plasmar en una institució original: l'escola racionalista.

L'escola racionalista era oposada i alternativa al sistema educatiu oficial al qual es criticava per la seva subjecció a les directrius estatals, la seva preocupació per seguir la regla i la inutilitat del seu saber. L'escola oficial deformava, adaptava i produïa conformistes. Contràriament, l'escola racionalista exposava i no imposava, estudiava i analitzava, tot i respectant la lliure consciència de l'alumne i, per tant, permetia la igualtat de condicions, formava individus renovadors i competents en el treball i desenvolupava l'autonomia personal.

El congrés fundacional de 1910,

tractà la "Necessitat d'establir escoles dintre dels sindicats obrers. Manera de portar-lo a efecte" El dictamen de la ponència defensà la fundació d'escoles en el si dels sindicats, en les quals es faria servir com a mètode "la divulgació racional dels coneixements científics i l'aplicació de l'ensenyament tècnico-professional", cosa per la qual es recomanava la recaptació de quotes especials. El congrés de Sants (1918) de la CNT catalana va aprovar un model tipus d'estatuts dels nous sindicats únics que en el seu article 3r que plantejava: "Serà qüestió primordial d'aquest sindicat establir escoles racionalistes per a la més integral emancipació del proletariat"

El congrés confederal de La Comèdia (Madrid, 1919) va continuar insistint sobre el tema "fora convenient que aquells sindicats que contin amb forces i mitjans fossin immediatament a la implantació de dites escoles" i es veié la necessitat de crear un comitè pro ensenyança agregat al Comitè Nacional, d'una Normal Nacional que assortís de professorat les escoles sindicals i d'implantar una quota obligatòria.

Finalment, en el congrés de Saragossa de 1936, es dedicà un extens espai a l'educació dintre del Concepte confederal del Comunisme Llibertari i es defensava "un ensenyament lliure, científic i igual per als dos sexes, dotat de tots els elements precisos per exercitar-se en no importa quin ram de l'activitat productora i del saber humà"

-Pedagogs i experiències d'educació racionalista i/o llibertària

Tot i les greus dificultats socio-polítiques (Setmana Tràgica, il·legalització de la CNT, I Guerra Mundial, vagues generals de 1916 i 1917, pistolerisme patronal, dictadura de Primo de Rivera) durant les dues primeres dècades del segle XX mestres racionalistes i llibertaris i sindicats únics de la CNT desenvo-

luparan una important i difícil tasca de aprenentatge racional, laic i coeducatiu entre les classes populars.

Entre d'altres podem citar: Samuel Torner i la seva Escola Moderna a València; Alban Rosell, primer en la Institución Libre de Enseñanza i posteriorment Escola Moderna de Montgat (1904) i Escola Integral de Sabadell (1906/9); Joan Roigé a L'Escola Llum de Sants i Escola d'Esparreguera; Sánchez Rosa i les seves escoles racionalistes de Xerès; Eleuterio Quintanilla i l'Escuela Neutra Graduada de Gijón; Ricardo Mella a Galícia; Torres Tribó i l'Escola del Guinardó i de les col·lectivitats de Valls i de Móra d'Ebre; Floreal Ocaña i l'Escola racionalista de la Torrassa (l'Hospitalet); Puig i Elias i Escola Natura del Clot (síndicat tèxtil); Higinio Noja i l'Escola d'Alginet (Ribera Alta)...

Aquesta educació alternativa s'amplià a d'altres mitjans d'educació no sistemàtics (ateneus, biblioteques populars,...)

El CENU i altres experiències durant la revolució

Els anys 30 (fins a principis del 39) seran l'etapa daurada de les escoles racionalistes i amb la llibertat que suposa la II República i l'expansió afiliativa de l'organització confederal el nombre d'escoles i ateneus es multiplicaran. La CNT, en els territoris on a més de derrotar l'aixecament feixista les classes populars i les seves organitzacions van ser mestresses de la nova situació, va haver d'ampliar el seu model d'aprenentatge al conjunt de la població. És a dir, construir el sistema públic d'ensenyament.

El CENU

Al juliol de 1936, la política catalana restà en bona mesura en mans de les organitzacions obreres, que formaren una sèrie d'organismes col·legiats (amb representants de totes les forces polítiques i sindicals d'esquerra) per tal de donar resposta als temes fonamentals: la guerra, l'economia, la producció industrial, l'educació, l'autogovern... Entre ells, el Comitè de l'Escola Nova Unificada (CENU) Lluís Companys, president de la Generalitat, i Ventura Gassol, conseller de Cultura, van signar la constitució del CENU. En la introducció del decret s'afirmava que "La voluntat revolucionària del poble ha suprimit l'escola de tendència confessional. És l'hora d'una nova escola, inspirada en els principis racionalistes del treball i de la fraternitat humana..."

El CENU estava constituït per quatre representants de la CNT (Puig i Elias, Escorihuela, Fàbregas i Carsi), quatre representants de la FETE-UGT i quatre persones més nomenades per la Generalitat en representació dels principals centres superiors.

De juliol a setembre de 1936, el

CENU exerceix una autoritat absoluta en matèria docent i cultural i, a més, aquest s'encarregà de controlar els edificis confiscats, "amb el concurs que calgui de les milícies ciutadanes", que fossin susceptibles de tenir un ús docent.

En setembre de 1936 es formà el govern català de concentració, en el qual participà a CNT. Els comitès deixaren, en teoria, de tenir funcions executives, moltes de les juntes i comitès sorgits al juliol desapareixeran i molts dels seus membres s'integraren en antics o nous organismes republicans. El Comitè de l'Escola Nova Unificada es transformà en Consell de l'Escola Nova Unificada. No obstant, el protagonisme del CENU de setembre de 1936 a maig de 1937 fou absolut. Totes les mesures de la conselleria de Cultura (ensenyament del català, cursos per a analfabets, nomenament de mestres, creació d'escoles del CENU,...) portaven el segell i l'informe del CENU.

Els fets de maig de 1937 van tenir com a conseqüència el reforçament de les institucions i dels poders executius i l'ostracisme dels organismes sorgits al caliu de la revolució. El CENU va passar a ser un "organisme assessor i informador" en matèria d'ensenyament del Departament de Cultura. Tanmateix es va variar la composició del Consell: 3 representants de la UGT, 3 de la CNT, 2 representants de la Generalitat, 2 representants dels alumnes i altres 4 membres, representants respectivament de les institucions escolars.

Realitzacions del CENU

El CENU elaborà una nova estructura educativa pública. Per a molts autors es tracta de l'única alternativa revolucionària de l'ensenyament

a l'Estat espanyol.

El Pla General d'Ensenyament tenia com a principis bàsics: educació per a tothom i en condicions d'igualtat, però amb llibertat perquè cada nen o nena desenvolupés les seves facultats i interessos; les facultats determinaven les possibilitats de cada alumne o alumna, la riquesa deixava de ser un condicionant en el procés d'aprenentatge; el sistema educatiu com a cos unificat, amb la suficient coordinació entre tots els nivells d'ensenyament per tal que tot el sistema educatiu fos una obra única.

L'escolarització bàsica s'establí entre els 0 i els 15 anys. Després hi havia múltiples opcions: escoles de pre-aprenentatge, escoles d'aprenentatge, l'Escola del Treball o el Politécnic Bàsic (ensenyament teòric-pràctic, oposat al batxillerat clàssic) Posteriorment, les Escoles Tècniques o la Universitat. També els ensenyaments artístics superiors (Belles arts i Bells oficis) El Politécnic d'adaptació, creat al gener de 1937, oferia als treballadors i treballadores la possibilitat d'accedir al nou sistema i d'integrar-se a la Universitat.

L'aplicació d'aquest complex i ambiciós pla d'ensenyament no va poder fer-se efectiva per les circumstàncies històriques del moment, excepte en cert nivell dels centres professionals i en les etapes maternal i primària.

Un dels reptes més importants amb què es va trobar el CENU va ser la plena escolarització. Calia escolaritzar al voltant de 150.000 nens i nenes. La situació s'havia complicat amb l'abandonament gairebé total de l'activitat escolar per part de les ordres religioses. Evidentment no es va aconseguir l'escolarització total a l'inici del primer

curs; no obstant, durant el període que el sistema públic d'ensenyament va dependre directament del CENU es crearen al voltant de 128.000 places escolars (més de 80% del dèficit), que sumades a les habilitades pels ajuntaments permeten assegurar que, tot i les dificultats derivades de la guerra, pràcticament es va aconseguir l'objectiu.

Tampoc la dotació i infraestructures de les noves places no es van poder fer com preveien els plans del CENU, l'economia de guerra i les circumstàncies del mateix conflicte van obligar a situar els nous centres en mansions particulars, fàbriques o centres d'ensenyament privats que van ser incautats i condicionats per a l'ensenyament públic.

La creació de noves places escolars unida a la mobilització al front de batalla o a altres responsabilitats de molts professors i professores, comportaren la necessitat de trobar els 3.000 mestres necessaris. Sota les instruccions del CENU es nomenaren 2.000 interins, a l'octubre de 1936, que a l'any següent passaren a propietaris.

El Servei de Material Escolar i Pedagògic, creat a l'abril de 1937, fou l'encarregat de proveir els centres docents de mobiliari, material fungible, científic i tècnic i eines de taller. La Comissió del Llibre Escolar, adscrita al Servei, vetllava pel foment i la millora dels llibres de text, així com establir les normes generals i autoritzar els llibres presentats per les editorials.

El CENU va establir la coeducació de nens i nenes i de joves en tots els nivells de l'ensenyament "...per fomentar la col·laboració espiritual, fruit d'aquest tracte, i crear, així, en l'escola un ambient més humanitzat i més sensible", per primera vegada a l'Estat espanyol.

Tanmateix s'establiren: cursos de cultura general per a treballadors, amb participació de professors universitaris i matrícula oberta; un pla general contra l'analfabetisme amb classes als sindicats, cooperatives, hospitals,...; campanyes a les ràdios, als sindicats i als ajuntaments per fomentar la lectura i ensenyar a llegir i escriure als analfabets a les fàbriques, als tallers, al camp. Puig i Elias, en la seva condició de president del CENU, es va implicar directament i de fet va implicar la CNT i el CENU en les colònies infantils per als nens refugiats a Figueres, Olot, Banyoles,...

El model del CENU es va traslladar a l'Aragó i el País Valencià.

Altres realitzacions pedagògiques

Són dignes de menció les escoles lligades a les col·lectivitats agrícoles (Serós, Amposta, Arenys de Mar) o empreses col·lectivitzades, a Catalunya; Calanda, Vencillón, Alcorisa, Ballobar o Vall-de-roures, a Aragó; Benicarló, Xàtiva, Uriel, Elx, Villena o Mislata, al País Valencià; Belvis del Jarama, Manzanares, Miralcampo o Cuenca, a Castella-La Mancha; Huéscar o

Jódar, a Andalusia.

Arribat el temps d'un sistema econòmic socialitzat o col·lectivitzat, era necessària la participació dels tècnics en les noves tasques productives i la formació tècnica dels i de les treballadores de la col·lectivitat agrària o industrial. En la indústria: el departament de capacitació de la fusta de Barcelona, l'Escola Tècnica d'òptica de la Indústria Vidriera de Barcelona, la Indústria ferroviària de Catalunya, la Col·lectivitat d'Auto-Transport de Alcanyis, el taller-escola de la Indústria Metal·lúrgica Socialitzada d'Alacant, l'Institut Obrer del sindicat de la Indústria Tèxtil i Fabril d'Alcoi, l'Escola Politécnica Confederal de Madrid o l'Escola Professional d'Arts i Oficis d'Elda (CNT-UGT) En el camp: l'Escola de secretaris de col·lectivitats de València, la Universitat Agrícola de Moncada, l'Institut regional Agro-Pecuari de la Federació regional de pagesos del Centro o l'Escola de Militants de Monsó.

També s'incrementà la funció cultural, formativa i recreativa dels ateneus llibertaris. Les activitats artístiques foren fomentades per les Escoles d'Arts i Oficis de Membrilla, Amposta, Blanes o Graus, l'Escola de dibuix de Silla, les vetllades culturals d'Arenys de Mar, Cretas, Mosqueruelas... La Federació Ibèrica de Juventudes Llibertàries (FIJL) amplifiquà la seva tasca educativa amb ateneus, gires camperes i excursions, concursos artístics, grups teatrals. Mujeres Libres fomentà l'emancipació com a dones i com a treballadores en els Instituts de Mujeres Libres de Madrid y València, el Casal de la Dona Treballadora de Barcelona.

La CNT organitzà també colònies de refugiats col·lectives, en forma de internat, i familiars, sota la supervisió d'un mestre. Se creà el Consejo Nacional de la Infancia Evacuada per atendre i supervisar el funcionament de les colònies: Almuñécar, Graus, Spartaco en Argentina, Escola de Militants Ramón Acín a València, l'Ascaso-Durruti de Lançà, la Món Nou,...

TREBALL-ECONOMIA

Practicar un sindicalisme solidari, compromès, combatiu i de classe és ja una petita victòria i una garantia de democràcia

La burgesia i els amos de l'empresa tornaran a la càrrega amb més determinació

CGT denuncia públicament la gestió de personal erràtica i arbitrària a l'Ajuntament de Barcelona

Secció Sindical CGT
Ajuntament de Barcelona

Retards en les oposicions, augment del nombre d'interins i temporals, designació a dit dels càrrecs i contractació de personal a través d'empreses s'han convertit en pràctica habitual. En una carta oberta adreçada als gerents municipals i als presidents dels grups polítics municipals, la CGT denuncia un greu deteriorament de les condicions de treball a l'Ajuntament de Barcelona atribuïble a la mala gestió de recursos humans.

La carta elaborada per la CGT denuncia la substitució dels funcionaris per empreses contractistes que "no aporten res a la millor prestació del servei públic" i que en canvi pressionen a la baixa sobre els sous i les condicions de treball dels treballadors que finalment presten els serveis públics.

També es denuncien altres aspectes de la gestió de personal, com ara els retards quan no pràctica paralització de les convocatòries d'oposicions, l'increment del nombre d'interins o l'abús de la designació "a dit" per als llocs tècnics i de comandament.

Aquest mes l'Ajuntament va ser notícia per la contractació directa de la germana de la Princesa d'Àstúries, la Telma Ortiz, per ocupar un lloc directiu de nova creació. Segons la CGT, aquest tipus d'actuació no és en absolut nova o excepcional, i només la notorietat pública d'aquest personatge ha fet transcendir una pràctica que mostra el menysteniment de l'Ajuntament de Barcelona pels principis constitucionals de publicitat, igualtat, mèrit i capacitat en la contractació de personal per part de les administracions.

Per llegir la carta adreçada per la CGT a l'Ajuntament, amb l'explicació detallada del que es denuncia: www.cgtbarcelona.org/ssab/?p=548

Algunes lliçons de la lluita de classes a ESSA-Palau

CGT Sabadell

Poc abans del letàrgic agost els companys i companyes d'ESSA-Palau van portar a terme la lluita contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació que pretenia deixar al carrer dos cents vint-i-tres treballadores. Aquest article pretén sintetitzar algunes de les que, pensem, han estat les lliçons fonamentals que haurem de tenir en compte per a les properes lluites.

La primera lliçó és que és només mitjançant la unitat, l'autoorganització obrera i la lluita que podem avançar cap a quotes més altes del procés de la lluita de classes. És només mitjançant el camí de la lluita i la confrontació que podem avançar cap a un grau més alt de conscienciació de la classe treballadora. Conscienciació de que ella mateixa, amb les seves pròpies armes i recursos, pot presentar batalla i sortir victoriosa de l'enfrontament.

La segona, que és imprescindible i determinant el treball constant i dedicat de les nostres seccions sindicals. És imprescindible que els delegats i els militants del nostre sindicat facin de motor de la lluita, elaborant propostes, mantenint unida i amb moral a la plantilla, allunyant els discursos pactistes i derrotistes que provoquen por i

desconcert, mantenint sempre el rumb correcte de la lluita. Més encara quan al centre de treball hi ha presència de sindicats grocs, ja que tot i que en determinades fases del conflicte poden caminar amb nosaltres, hem d'estar atentes, la CGT s'ha d'identificar per la seva pràctica assembleària i sempre combativa.

Que cal la unitat dels moviments socials i les treballadores en lluita seria la tercera lliçó. És imprescindible la unitat de classe. És a dir, la unitat entre els treballadors dels centres de treball, i el jovent precari autoorganitzat de la ciutat, que són també treballadors. S'ha de trencar amb la inèrcia precedent, i crear ponts de solidaritat i confluència, compartir les armes i les pràctiques militants de cadascú per a que mai més una lluita quedi sola o aïllada a la nostra ciutat.

La quarta no és cap secret, la lluita serà llarga i dura. Els companys d'ESSA-Palau han guanyat una batalla, però no la guerra. No podem badar. Hem d'estar alerta perquè la burgesia, els amos de l'empresa, tornaran a la càrrega amb més determinació, i haurem d'estar preparades, tant el nostre sindicat, com la resta d'organitzacions polítiques i juvenils de la ciutat. Hem de mantenir la constant de solidaritat i lluita entre tots els actors polítics compromesos de la

ciutat.

La quinta lliçó, i potser la més important, és que ESSA-Palau és la primera empresa del Vallès que es planta davant d'un ERO, la primera que diu: "per aquí no passo, em lio a bufetades". Aquesta és una lluita exemplar que ens ha de servir de precedent per a la resta de seccions sindicals i per a la classe obrera en general. Els companys d'ESSA-Palau ens han mostrat que és possible aturar un ERO. Aquesta lluita mostra que les decisions de la burgesia no són fatals, irreversibles. Però el que encara és més important que això, que les treballadores tenim la força per incidir i poder prendre un trocet de justícia al capital, que si ens ho proposem, podem ja no sols presentar resistència, sinó guanyar. És un pas de gegant que els treballadors d'ESSA-Palau siguin conscients de les seves forces i que coneixin i sàpiguen que en última instància seran ells qui aturaran o no un ERO, un acomiadament, o simplement aconseguir-nos millores en les seves condicions de vida. Que sigui conscient la resta de treballadores, és la nostra feina. Perquè serà la conscienciació del subjecte i la seva capacitat d'incidència al conflicte –i aquí te un paper determinant els militants del nostre sindicat– la que determinarà la balança en l'hora decisiva de la lluita.

La sisena i última lliçó és que el sindicalisme no ha mort. Aquest conflicte ens ha mostrat que el sindicalisme continua sent una arma valuosa per a la classe treballadora, útil i eficaç per a lluitar per unes condicions de vida més dignes. És exemple també de la superioritat qualitativa del sindicalisme combatiu i de classe vers el pactisme-burocratisme i el sindicalisme groc. Practicar un sindicalisme solidari, compromès, combatiu i de classe és ja una petita victòria i una garantia de democràcia, participació i lluita, i per tant, d'avanç en la correlació de forces de la lluita de classes en general, però també en l'escenari concret on es desenvolupa. La confiança de la classe treballadora en el sindicalisme combatiu es crea, també i sobretot, practicant un sindicalisme combatiu, donant-li validesa pràctica en situacions i escenaris concrets, mostrant com de perjudicial és el pactisme i el sindicalisme groc. En definitiva, mostrant la viabilitat de la lluita i la solidaritat com a únic camí per afrontar el conflicte amb unes mínimes perspectives d'èxit.

Amb totes les seves contradiccions i limitacions, els companys d'ESSA-Palau ens han donat un exemple de dignitat, valentia i lluita. Siguem dignes i continuem avançant! Contra la crisi, solidaritat, dignitat i lluita!

ICMA de Rubí acomiada dotze treballadors en denegar-se-li un ERO pensat per acomiadar-los

Secció Sindical CGT ICMA
i Col·lectiu Catalunya

ICMA és una empresa mitjana del metall situada a Rubí, que es dedica a la construcció de motlles bàsicament per a empreses del sector de l'automoció. Al juny l'empresa presentava un ERO que pretenia deixar en el carrer a 12 dels seus 31 treballadors. La CGT, majoritària en l'empresa, va rebutjar l'ERO i va demostrar que tot era una estratègia per a desmantellar l'empresa. L'autoritat laboral no va aprovar l'ERO i la reacció de l'empresa ha estat acomiadar a 12 treballadors (11 afiliats a la CGT) mentre gaudien de les seves vacances, al·legant que l'acomiadament és per un ERO denegat. En el certificat d'empresa s'apunta que la causa de l'acomiadament és per denegar-los l'ERO, per aquesta causa els deneguen el cobrament de l'atur fins que surtin els judicis. L'empresa els deu el sou des del mes de juny més la paga extra. Els treballadors estan en una situació insostenible, ja que fins que surti el judici poden passar 5 o 6 mesos.

ICMA SA, empresa del "grup Ruffini", situada en el Polígon Can Jardí de Rubí, es dedica a la construcció de motlles per a la fosa a pressió. Després d'un rigorós ERO temporal comprès entre el 16 de febrer fins al 5 de juliol de 2009, pre-

senta als delegats de personal un ERO d'extinció de contractes laborals que afecta a 12 treballadors. Després d'intenses negociacions infructuoses en que l'empresa es tanca a negociar qualsevol sortida que no sigui l'extinció dels contractes laborals, presenta l'expedient d'extinció per causes objectives davant el Departament de Treball.

El contra informe presentat pels delegats de ICMA SA davant l'autoritat laboral i la posterior mediació amb l'Inspector de torn, obliguen el Departament de Treball a dictaminar amb NUL·LITAT per defecte de forma el vergonyós informe presentat per l'empresa. Efectivament, el 24 de juliol rebem via burofax per part de la Directora del Servei Territorial del Departament de Treball, la Sra. Elisenda Giral i Masana, l'informe dictaminant com nul i favorable a les al·legacions aportades pels delegats del sindicat llibertari, i l'11 d'agost amb data de 25 de juliol 12 companys, dels quals 11 són afiliats a la CGT, 6 majors de 50 anys, reben en els seus domicilis mentre gaudien de les seves vacances la carta d'extinció de la seva relació laboral amb l'empresa.

Entre aquests companys hi ha dos delegats de personal de la CGT, Juan Domingo Vela Giner i Manuel Murillo Martos, aquest últim Secretari d'Organització de la CGT del

Baix Llobregat. En el burofax d'acomiadament l'empresa insta els treballadors a recollir el certificat d'empresa, la indemnització i la liquidació. Els companys passen el 28 d'agost a recollir només el certificat d'empresa per a poder tramitar la prestació de l'atur. Atur que no s'ha pogut tramitar ja que l'INEM ho ha denegat, ja que l'empresa ha acomiadat impropriadament als seus treballadors al no respectar el dictamen de la Direcció del Servei del Departament de Treball.

Ens trobem doncs amb 12 companys als quals se'ls deu 1 paga

extra i 2 mensualitats, sense poder percebre la prestació per atur a la qual tenen dret, i sense poder relançar la seva vida laboral, lligats de mans a costa d'una resolució judicial que trigarà mesos en resoldre's, amb els conseqüents problemes que això ocasiona, com el poder plantar cara a les necessitats tan elementals com l'alimentació. Davant d'aquesta greu situació els companys han obert un compte de solidaritat on fer aportacions solidàries, al núm. de compte: 2100-3144-24-2200070495 de La Caixa. Però, quina és la situació econòmi-

ca laboral de l'empresa? A finals de novembre de 2008, en una reunió mantinguda amb el Director i responsable de Recursos Humans d'ICMA SA., José Navarro Zarza, l'empresa tancava amb un benefici net de més de 500.000 euros i les seves naus estaven lliures d'hipoteca o càrrega fiscal, per a començar inexplicablement al gener de 2009 amb un refinançament del contingent (3 naus i 1 pàrquing) i el contingent (maquinària moderna). Qui sap si per sufragar a posteriori els acomiadaments de Ruffini (40 treballadors) i els d'Alumec (18 treballadors). Per si això no fos prou són beneficiaris dels 14 milions d'euros facilitats al sector de l'automoció que no van aconseguir entrar en el pla de competitivitat del sector aprovat pel Ministeri d'Indústria a principis de gener i que dirigeix el Sr. Miguel Sebastián. Entre els beneficiaris hi figuren empreses com ESSA Palau, Ruffini, Serra, Soldadura, Vitron, Manufactures, Mas Plastic o Emtisa. Aquests 14 milions són addicionals als 225 milions que ja van rebre les empreses implantades a Catalunya del pla de competitivitat de l'automoció. Dins la campanya de suport, la CGT va convocar una concentració per a l'1 d'octubre a les portes de l'empresa ICMA de Rubí en solidaritat amb els 12 treballadors acomiadats.

El 7 d'octubre la plantilla d'autobusos de TMB convoca aturades per un bon conveni i contra l'autoritarisme de la Direcció de l'empresa

Comitè Descansos
Autobusos TMB

Els treballadors/es d'autobusos tornaran a parar el 7 d'octubre de 10:30 a 16:30h. per un bon conveni i contra l'autoritarisme de la Direcció, i s'ajuntaran en Assemblea a les 12:30h a les Cotxeres de Sants.

Després de dues aturades (al desembre de 2008 i al juny de 2009) i acordar seguir intentant negociar amb la Direcció de TMB, les coses encara estan pitjor que al principi. La Direcció de TMB ha mostrat la seva voluntat de imposar una part del conveni de manera unilateral i sense arribar a cap acord amb cap sindicat.

D'aquesta manera la Direcció segueix dient de cara a la galeria que està per negociar i, mentrestant, envia 3.800 burofax als treballadors on els informa del que pensa impo-

sar en matèria de condicions laborals. De la mateixa manera, promociona la creació de 600 nous llocs de treball als mitjans de comunicació i quan se li consulta a la taula de negociació de conveni com seran aquests contractes (temporals o fixos, a jornada completa o només per caps de setmana) diu als representants dels treballadors que ja contestarà més endavant. I com no, marxa de vacances d'agost i encara es continua sense reunir...

Després de començar a negociar el proper conveni col·lectiu el passat 6 de maig de 2008, les negociacions són una pura farsa on la Direcció es nega a posar pressupost per les millores laborals i quan la jugada no li surt anuncia que ho imposarà els hi agradi o no als treballadors/es.

La plantilla d'autobusos de TMB, front a la situació de crisi, estima que amb la seva proposta es crearien 500 nous llocs de treball fixes i

a jornada completa i, per tant, es podria posar un granet de sorra per sortir d'aquest panorama de destrucció de feina.

Per acabar de crispar més la situació, la Direcció de TMB ha continuat amb l'obertura d'expedients sancionadors i les denúncies contra treballadors/es, fins i tot penals. Tots ells del Comitè de conveni.

D'aquesta manera, es cada dia més evident que mentre, en la teoria, des de l'Ajuntament del PSC-ICV, que s'anomenen d'esquerres, diuen que els treballadors/es no hem de pagar la crisi, en la pràctica estan tractant d'imposar a Autobusos de TMB la congelació de les condicions laborals que els seus "amics" sindicals de la UGT han dut a terme a la SEAT.

Més informació:
www.comitedescansos.blogspot.com

500 empleats de la plantilla es concentren contra l'ERO de Roca

Col·lectiu Catalunya

El 7 de setembre uns 500 empleats de Roca es van manifestar contra l'ERO davant la seu de Barcelona, en el marc de la lluita dels treballadors i treballadores de Roca contra els dos nous Expedients de Regulació d'Ocupació que vol presentar l'empresa a nivell de tot l'Estat, un d'extinció de contractes (acomiadaments) a 713 treballadors i l'altre de 12 mesos de durada, que s'aplicaria a partir de febrer de 2010 a 234 treballadors temporalment. Dels 713 acomiadaments 341 serien a la factoria de Gavà.

La cita, a la qual van assistir treballadors de les plantes de Gavà (Baix Llobregat), Alcalá de Henares (Madrid) i Alcalá de Guadaira (Sevilla), va ser convocada pels sindicats CGT, CCOO i UGT el mateix dia que començaven les negociacions per l'expedient i va posar de manifest el malestar de la plantilla per la

situació actual de l'empresa i les intencions de la direcció.

Els sindicats creuen que l'empresa vol liquidar les plantes estatals de producció i lamenten que Roca ja va presentar un ERO temporal de contractes a finals de l'any 2007, va proposar una regulació voluntària per als treballadors més grans durant l'any 2008 i en l'actualitat, la pràctica totalitat de la plantilla de tots els centres que té Roca està afectada per un altre ERO de suspensió temporal de contractes que finalitza el febrer del 2010. A banda d'això, la companyia vol acomiadar 713 treballadors de Gavà i de les dues plantes d'Alcalá de Henares i de Guadaira.

Per altra banda, el 16 de setembre es va portar a terme una concentració contra l'ERO a les portes de la factoria de Roca de Gavà i una manifestació fins a l'Ajuntament.

Més info:
www.cgt-roca.com

L'ALTRA REALITAT

La CGT de Catalunya i el seu IX Congrés

Pepe Berlanga

El pròxim mes de febrer de 2010 tindrà lloc el Congrés ordinari de la CGT de Catalunya a la ciutat de Lleida, una localitat amb una gran càrrega emotiva per als confederals catalans.

Avui més que ahir la desmesurada dependència de les decisions adoptades en àmbits allunyats del territori determinen les nostres actuacions, i massa sovint fem referències al que s'acorda en altres llocs. La globalització de les relacions laborals, al costat del fet que la nostra representació sindical en gran part se sustenta en empreses d'àmbit estatal, minimitza aquesta circumstància.

Ara bé, la celebració d'un Congrés per als confederals té gran importància. Així, el congrés es convoca per la necessitat o conveniència de revisar les línies bàsiques d'actuació, examinar profundament problemes que afecten el desenvolupament i funcionament del sindicat, tant internament com externament, reafirmar o modificar acords adoptats en anteriors congressos i, en general, reajustar i adoptar posicions coherents i responsables tant del procés orgànic en si com de l'entorn social i polític que pugui incidir en la presència i actuació responsable de l'organització. A algú aquesta definició pot sonar-li estranya, fins i tot massa pretenciosa, per a la seva tranquil·litat i el consol de consciència, no són paraules sobre les quals pretengui exercir el dret de propietat, això dèiem al juny de 1978 quan vam albirar la possibilitat de celebrar un primer congrés després de quaranta anys d'una cruenta dictadura i, en l'actual situació, adquireix plena vigència.

Aquest IX Congrés de la CGT de Catalunya ha de servir per soterrar definitivament combats interns que no condueixen enlloc; per apartar el menyspreu cap a qui pensa diferent, fins i tot en la pròpia organització, ni per aquesta raó pretendre estar en possessió de la veritat absoluta, l'única possible, siguem sincers. No disposem de totes les solucions a un món tan complex, per això és oportú recordar que l'enemic es troba fora de la nostra casa, és sobre el sistema on hem de concentrar totes les nostres iras i energies.

Per tot, hem de ser benèvols i permetre la participació d'aquelles posicions que, encara que minoritàries, també han de ser escoltades, el mètode es troba regulat en els nostres estatuts. Si no ho féssim així, seria començar a caminar amb mal peu i només en les nostres mans està que això no passi.

Nou curs 2009-10: La LEC dóna marc a un «pla de restriccions»

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya

Al final del curs passat després d'un procés d'importantes mobilitzacions la Llei d'Educació de Catalunya era aprovada al Parlament. Durant el dos mesos de vacances, el Departament d'Educació ha anat publicant al DOGC una sèrie de decrets, resolucions i acords vinculats molt directament amb alguns dels aspectes més regressius de la LEC: adjudicacions de llocs de treball per interins i substituïts a partir del 28 d'agost (amb l'aplicació i reducció estricta en les substitucions per reducció de jornada); acord de Govern per a la creació dels complements retributius de responsabilitats específiques de coordinació i per dedicació lectiva especial; el Parlament publica en el DOGC del 16 de juliol la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació; supressió del batxillerat nocturn en determinats centres IES; establiment de les funcions de la direcció de les zones educatives i creació de noves; pròrroga i ampliació dels ghettos escolars per a immigrants.

1.- Reduccions de plantilles i recursos als centres públics

Segons les dades que el sindicat de la CGT recollia dels centres públics a finals de juny, més de la meitat (un 53%) patien alguna retallada. De manera generalitzada (primària, secundària, AFA, CRP,..) la comunicació de retalls en les recursos humans afectava a projectes educatius (Punt Edu, ..), aules d'acollida, o senzillament sobre el total de la plantilla. Un cop més, i també com sempre en moments de crisi, el repartiment de la misèria recau novament sobre el

sector públic. Mentre que les subvencions als centres privats concertats, tant en les partides ordinàries com en les específiques, s'han vist incrementats en un 3%.

Dins d'aquest «pla de política educativa de contenció econòmica», el Departament d'Educació publicava al juliol el procediment telemàtic per l'adjudicació de vacants i substitucions a partir del 28 d'agost on s'especificava com s'havien de cobrir de manera estricta les reduccions de jornada, suprimint el poc excedent d'hores que fins ara quedava als centres quan es cobrien reduccions d'un terç amb mitges jornades. Però el problema de fons no està en la pèrdua d'aquesta engruna d'hores, sinó en la necessitat de reducció de ràtios i augment de recursos humans que des de les escoles públiques s'està reclamant en els darrers cursos.

- 2. Les hores extres

Plasmades a les instruccions d'inici de curs són un bon exemple de

síntesi de l'esperit de la LEC: falsa autonomia de centre – jerarquització – augment de la precarització laboral. Plantejades des de l'avís que «probablement no es podran cobrir sempre totes les reduccions de jornada», representen tancar les portes a molts llocs de treball, a la vegada que pot esdevenir un element de divisió en el treball en equip dels claustres. I sobre tot significa una actitud insolidària per part dels companys que assumeixin fer hores extres per qualsevol de les vies proposades pel Departament.

- 3. Els nomenaments telemàtics

Pactats amb CCOO, USTEC, UGT i ASPEC), retallen en gran mesura l'opció dels substituïts de triar llocs de treball. La suposada «rapidesa i comoditat» de l'adjudicació telemàtica deixa el professorat substituït en mans d'un programa informàtic amb un únic criteri en el procediment, l'ordenació del municipi, comarca i SSTT.

El preu de l'estabilitat del professorat interí, per quan arribis a tenir opció a una vacant, s'haurà de pagar a costa d'una gran mobilitat geogràfica (dos Serveis Territorials). Aspecte aquest criticat reiteradament per la CGT, que es recull en el decret de gestió de la borsa d'interins, signat per tots els sindicats de la mesa de negociació. Junt als processos de confirmacions a llocs de treball segons el criteri de la direcció del centre, en l'adjudicació provisional de vacants.

El consens parlamentari dóna llum verda a un mapa educatiu on l'escola concertada té assegurat el negoci al marge de qui governi en el futur. Cal plantar cara a cada pas de la política educativa del Departament, en defensa dels llocs de treball i les condicions laborals de tots i totes, en defensa de l'ensenyament públic. L'enfortiment de l'estructura de zones, ha de ser el punt de partida des del qual CGT vol plantejar al conjunt del professorat i a la resta d'organitzacions sindicals, mantenir una postura de rebuig permanent a les directrius privatitzadores del govern. Treballant amb objectius reivindicatius que recullin la realitat educativa dels centres públics:

- No a les hores extres!
- Retirada de la sisena hora i destinació del professorat de la sisena per reduir les ràtios i millorar l'atenció als i a les alumnes i a les famílies!
- Augment de les plantilles de professorat en funció de les noves necessitats educatives i democràcia i participació als centres. No a la jerarquització!
- Redefinició de les veritables necessitats de l'ensenyament públic.
- Els diners públics per a l'ensenyament públic!

La CGT a Correos del Vallès ha denunciat al Ministeri de Foment davant el Defensor del Poble i la Comissió Europea

Secció Sindical
CGT Correos Vallès

La CGT de Correos al Vallès ha denunciat davant el Defensor del Poble i davant la Comissió Europea, amb data 21 de setembre, al Ministeri de Foment per no complir, segons el parer d'aquest Sindicat, les seves obligacions d'inspeccionar i sancionar a Correos, que no ha garantit un repartiment diari a tots els ciutadans de Sabadell durant els mesos de juliol i agost.

CGT ha enviat vuit denúncies contra Correos al Ministeri de Foment

al llarg dels mesos de juliol i agost comunicant que en 231 ocasions alguna secció de repartiment s'ha quedat sense repartir a Sabadell i, per tant, els ciutadans s'han quedat sense rebre els seus enviaments al dia.

Per la seva banda, el Ministeri de Foment es va posar en contacte amb CGT únicament mitjançant un escrit de data 27.07.2009 en el qual sol·licitava documentació addicional i comunicava que donava trasllat dels escrits de denúncia que havia rebut a Correos. Correos no va millorar el servei en el mes d'a-

gost i el Ministeri, al que se li van seguir enviant denúncies a l'agost, no va respondre a les mateixes.

A la CGT creiem que l'empresa Correos ha de ser advertida o sancionada per haver deixat, segons les nostres dades, en 231 ocasions a ciutadans de Sabadell sense servei, doncs l'article 17 de la Llei Postal li obliga a garantir un repartiment diari a tots els ciutadans. De la mateixa manera, creiem que el Ministeri de Foment ha d'inspeccionar el cas i, si escau, advertir a l'empresa o sancionar-la.

Pensem que, en aquest cas, el Mi-

nisteri de Foment no ha complert l'obligació d'adoptar mesures per a garantir el servei postal universal, que li atribueix l'article 37.3 de la Llei Postal i per això hem denunciat el cas davant dos organismes: davant el Defensor del Poble, perquè hi ha hagut ciutadans que s'han quedat sense rebre un servei bàsic que ha de garantir-los l'Administració, i davant la Comissió Europea, perquè s'ha vulnerat la Llei Postal, que és la transposició a la nostra normativa nacional de la Directiva de la Unió Europea 97/67/CE.

Contra la tramposa pujada dels impostos

El capital sempre guanya

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

La política econòmica del govern sempre al servei de la banca, de les multinacionals i a costa de reduir les prestacions socials. El govern està anunciant i preparant una ambigua pujada d'impostos.

Des de CGT no ens fiem i volem recordar quin és la trista realitat de la política econòmica:

- El Pla d'Estabilitat de la UE, que obliga a l'estat espanyol, fixa límits en el capítol de despeses: 3% per al dèficit públic i el 60% per al deute públic. Aquests límits obliguen a una reducció de la despesa, deteriorant tots els sistemes de protecció social (pensions, sanitat, educació, ocupacions, cures, ajudes a les famílies, etc.). Concretament, la despesa social ha disminuït en percentatges del PIB, fins a situar-se en el 26% del mateix.

- Per a resoldre la "crisi", els governs de la UE han injectat directament entre 1,5 a 2,5 bilions d'euros, al sistema financer, al sector de l'automòbil, a les grans infraestructures viàries, fent créixer els dèficits públics de tots els països, molt per sobre del 3% fixat en el Pacte d'Estabilitat o el 60% del deute. S'hi han dedicat recursos fins a un 32% de tot el PIB de la UE, posant el 12% directament a la disposició de la banca.

- A l'estat espanyol, el dèficit augmentarà fins al 10% del PIB en el 2009 i el seu compromís amb Brussel·les és fer les correccions necessàries perquè en el 2012, es torni al límit del 3%. Atès que la despesa social ha augmentat i es lliuren partides extraordinàries de fins a 17.000 milions d'euros per a pagar les prestacions socials, consideren necessari emetre nou deute (bons del regne d'Espanya) que in-

crementa el deute i es paguen interessos cada vegada majors.

- L'estat necessita diners i la forma que té de recaptar diners suficients per a cobrir la despesa (des del tractat de Maastricht de 1992), ha estat inversament proporcional als ingressos de rendes. Els salaris alts, les rendes de capital, els impostos sobre els dividendes (beneficis), els impostos de societats, les cotitzacions socials empresarials, els impostos dels grans patrimonis, etc. han decregut significativament, al contrari que les rendes del treball, que suporten més del 75% de tots els ingressos fiscals de l'estat.

- L'Impost de Societats s'ha rebaixat fins al 25%.

- L'Impost de Patrimoni ha desaparegut.

- Les grans fortunes, a través d'una Llei socialista del 2005, tenen els seus propis paradisos fiscals sense sortir de la pàtria (SICAV) i, en comptes de tributar al 35% (ara 30%) com societats, ho fan al 1%

en la inversió inicial i al 18% quan recullen beneficis o rescaten la inversió.

- Els dividendes, els cabdals mobiliars, els dipòsits, els fons d'inversió, etc. tenen el tipus únic del 18%.

- Els fons de pensions si es retiren en capital, tenen una reducció del 40%, la qual s'eximeix de tributar.

- Els supermilionaris esportistes d'èlit cotitzen els seus ingressos a un IRPF mínim del 23% com els salaris inferiors.

- Som el país europeu que majors quantitats dedica a bonificar a les empreses perquè efectuïn contractacions el 2009 (7.500 Milions d'euros) mentre les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social, són les més baixes de la Unió Europea.

- L'IRPF ha establert un tipus màxim del 43%, per a beneficiar a aquells que guanyen més de 60.000 € (un club de 306.455 persones).

- Es mantenen els topalls màxims de cotització a la Seguretat Social, per a beneficiar els salaris alts i perjudicar el sistema públic de pensions.

- L'augment dels impostos indirectes lligats al consum, suposa un sistema de recaptació perjudicial per a la majoria.

- Si realment es perseguís el frau fiscal, l'estat ingressaria al voltant de 25.000 milions d'euros (El frau existeix ja que, segons Hisenda, el salari mig que declarem els treballadors és superior al que declaren els empresaris.

- Sí hi ha diners. El que no hi ha és voluntat política de que paguin més els que més tenen. No hi ha voluntat de satisfer les necessitats de tots i totes. Per contra, amb la crisi, hem socialitzat les seves pèrdues i privatitzat els beneficis.

Per al sindicat de la CGT l'únic camí per a la justícia social és el REPARTIMENT DE LA RIQUESA.

QUI PAGA MANA

Treballar menys per viure més

Vicent Martínez

Mon pare sempre ha dit que treballar no és bo. "¿Tu has vist a cap metge que recepte que treballés per curar-te d'alguna malaltia?", això em deia des de petit. I així ha sortit el nen, que no li agrada treballar. I és que treballar no li agrada a ningú.

Per treball entenem aquella feina que fas per a un altre quaranta hores per setmana o més, per guanyar un salari per poder sobreviure, que no sempre t'agrada i en una organització jeràrquica, en la qual tu no hi pintes res. Potser la feina et motiva, la feina en si, però no ho fan els caps, els horaris o la quantitat de temps que hi has d'invertir o que el profit de la teva feina se'l quedi el capitalista.

I és que fa anys que el moviment sindical no reclama que la jornada laboral es redueixi. I en les 40 hores setmanals legals ens hem quedat. I amb uns salaris de riure. Enmig d'una crisi econòmica —produïda per l'essència especulativa del sistema i pel seu "més és millor"— podríem plantejar-nos ser més mandrosos i treballar menys, per ser més feliços i gaudir de la vida, dels amics, de les sortides, de la o de les parelles estables o ocasionals, dels fills, dels pares, dels hobbies, del cine, dels concerts, de la platja, etc.

Treballar menys per anar més lents: ens hem acostumat a viure frenèticament, i que això siga símbol de "viure". L'economia que actualment tenim és especulativa i no productiva. Per produir el que ens cal no necessitem tantes hores de treball. Potser cal pensar un sistema econòmic més senzill, més humil, més local, més artesanal, més tranquil i en el qual hàgem de produir menys i ser menys esclaus del treball.

El moviment del decreixement apunta per aquí, per treballar menys, per produir menys i per viure més i per ser més feliç. Amb una renda bàsica, just per sobreviure, jo personalment treballaria més en projectes d'associacions i sense ànim de lucre i sense cobrar (en allò que realment et motiva i que no et demana 40 hores a la setmana, ni criteris productivistes). El treball mata, només cal veure com la pressió productivista està afectant seriosament la plantilla que treballa a l'empresa de France Telecom i provocant fins a 23 suïcidis. Més no és necessàriament millor, com ens ensenyen des de petits. És més, per canviar aquest sistema de debò, el dret a no treballar és clau. Una proposta que ens faria més lliures i que els sindicats ni es prenen seriosament, ni això, ni treballar menys.

La Federació del Metall de la CGT exigeix participar en l'observatori de l'Auto i denuncia una reconversió encoberta en aquest sector

Secretariat Permanent FESIM-CGT

La FESIM, que compta amb un 17,6% de representativitat en el conjunt de les empreses constructores, ha plantejat la reducció de jornada sense reducció de salari com única garantia de mantenir i crear ocupació. El sindicat roig i negre ha presentat al govern propostes per a una veritable política energètica sostenible.

En una trobada en el Ministeri d'Indústria, una delegació de la Federació Metal·lúrgica de la CGT i de les empreses constructores de l'Automòbil van denunciar el que consideren una vulneració del dret de representativitat a l'haver exclòs

a la CGT de l'Observatori de l'Automòbil, doncs aquest sindicat té una presència superior al 15% en les empreses constructores. També en les pròpies empreses de l'auto, com és el cas de Opel-Figueroles, on s'exclou a la segona força sindical de les reunions sobre el conflicte GM-Opel.

Igualment van expressar la seva oposició al que consideren una reconversió encoberta del sector, amb ajudes públiques que, lluny de ser utilitzades per a una veritable planificació de futur i sortida de la crisi, són utilitzades per a pagar els acomiadaments i una destrucció d'ocupació que supera els 96.000 llocs de treball en els últims 18 mesos, amb l'únic objectiu de

mantenir els beneficis dels amos de les multinacionals.

Com alternativa, la CGT va plantejar la reducció de jornada sense reducció de salari en el sector, com única manera real de mantenir i crear ocupació. La CGT ha exigít un control rigorós i transparent de les ajudes públiques. Casos com els de Iveco o Nissan, que han rebut centenars de milions d'euros en ajudes i que ja han acomiadat més de 1100 treballadors/es, contradueixen les declaracions del Ministeri d'Indústria de no concedir ajudes a les empreses que acomiadessin plantilla.

Per això han exigít que la informació de les ajudes lliurades a les multinacionals en els 10 últims

anys sigui pública per a poder fer un control com sindicat de la destinació real d'uns diners que surten dels impostos que paguem tots els ciutadans.

Finalment van presentar al Ministeri una sèrie de propostes en matèria d'energies renovables i van plantejar el seu rebuig als monopolis energètics tant del petroli com de les nuclears. Per això van manifestar la seva decisió de participar en un debat realment obert a tota la societat per a la fabricació de vehicles lliures de combustible del petroli així com per a una energia sostenible i barata per a la població. Per a això van oferir el seu recolzament en la lluita contra els lobbies de l'energia.

Nissan prepara un nou ERO temporal a Barcelona que afectarà 1948 treballadors

Col·lectiu Catalunya

El fabricant d'automòbils ha anunciat un nou ERO temporal per a 1948 treballadors en les plantes de Barcelona i Montcada que afectarà a una mitjana de 27 dies per treballador fins el mes de març, éssent els treballadors més afectats els de la línia de muntatge de la furgoneta Primastar amb 38 dies i els de la línia d'ensamblatge dels models Pathfinder i Navara amb 30 dies.

La decisió s'emmarca en els plans de l'empresa d'adequar la plantilla mentre continuï baixa la càrrega de treball a causa del descens de les vendes per la paralització de la demanda. La producció prevista per a tot 2009 és de només 50.000 unitats, 2,7 vegades menys que els 135.000 vehicles que va produir la factoria de Zona Franca a Barcelona l'any 2008.

El pla industrial que es va signar al febrer per part de CCOO, UGT i USOC amb la Direcció de l'empresa, pla que la CGT no va signar, no incloïa cap expedient d'extinció de contractes i sí l'adjudicació de nous models, per tant aquest nou ERO temporal suposa una nova bofetada a la cara dels sindicats pactistes i una mostra del poc respecte que té l'empresa pels acords signats.

Nissan es defensa afirmant que el pla ja contemplava que hi havia un període que la càrrega de treball seria molt inferior a la producció que s'havia portat a terme en les plantes de Catalunya fins a ara i que es preveïen mesures d'ajustament. Aquesta falta de treball afectarà, segons l'empresa, a la producció fins a 2012, però espera contrarestar amb l'arribada a la fi d'aquest any de la NV-200, la nova furgoneta petita, per a la fabricació de la qual la multinacional japonesa ha rebut 709 milions en ajudes de la Generalitat, dirigides a evitar majors acomiadaments.

Els sindicats consideren que si s'hagués planificat amb antelació l'inici de la fabricació de la NV200 a Barcelona no hagués estat necessari aquest ERO temporal i els 698 acomiadaments que ha portat a terme recentment Nissan.

420 euros: prestació de "CARITAT" contra l'atur

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

“El govern de Zapatero nega fins a les engrunes als aturats i aturades i es reafirma defensor del neoliberalisme a la UE”.

La prestació aprovada pel govern de 420 euros per als aturats a partir de l'1 de gener de 2009 és senzillament una canallada, una mesura insuficient, injusta, insolidària, improvisada, populista, erràtica, un pegat més de la política econòmica i social de tall neoliberal que està aplicant el govern.

A aquesta prestació, solament podran acollir-se la meitat del 1,4 milions de persones que no reben cap tipus de prestació des de fa anys. En el millor dels casos, 700.000 persones (condicionats a un programa d'inserció en l'ocupació) podran accedir als 420 euros durant 6 mesos. Què passa, què li diem als aturats i aturades de llarga durada, aquells que porten més de dos anys sense treball?

Diu a més el govern socialdemocrata que aquesta ajuda condiciona els pressupostos de l'estat i augmenta el dèficit públic ja que haurien de gastar uns 1.300 milions d'euros en aquesta prestació. No obstant això, no va haver cap dubte, cap crítica, cap debat públic quan els recursos posats a la disposició de la Banca espanyola pel govern, directament (crèdits molt, molt tous...) o avals, van superar els 300.000 milions d'euros. Si sumem a aquests recursos els que ha posat el Banc Central Europeu a la disposició de tot el sistema financer de la UE, inclosos els bancs espanyols, ens trobem amb la violència legal financera que el siste-

ma capitalista, amb la complicitat del sistema polític, està exercint contra la classe treballadora fins a conduir-la a la misèria, la marginació, la desesperació.

A la persona desocupada que rebí la prestació se li obligarà a fer cursos de formació. Quin control es té dels bancs que hem sanejat amb diners públics, quines responsabilitats se'ls exigeix, on i en què estan invertint la immensa quantitat de diners públics que estan rebent, quin és l'estat real del sistema financer? Han servit aquests recursos per a millorar la realitat econò-

mica i social de les famílies o pura i simplement, amb diners públics, hem finançat, sanejat i enriquit a un grapat d'usurers explotadors.

El sistema capitalista és una xacra que estafa sistemàticament a les persones treballadores i a la societat en el seu conjunt, que no dubta a usurpar percentatges dramàtics del PIB per als seus interessos particulars i privats (fins al 31,2% en estímuls fiscals, dels quals un 12,6% s'han aplicat de manera efectiva al sistema financer). Les polítiques ultraliberals del Govern demostren, persegueixen, pretenen, garanteixen

que els rics segueixin sent rics a costa dels treballadors i treballadores, a costa d'una descohesió social cada vegada major.

Des de CGT, no demanem almoines, ni caritat, sinó que exigim justícia social, i en relació a les prestacions contra l'atur, exigim com dret subjectiu i social, un salari social de 1.200 € per a totes les persones aturades i assalariades.

Caminem a pas decidit cap a la Vaga General i per a la CGT no hi ha d'haver cap ni un pas enrere en la defensa dels drets laborals i socials.

OPINIÓ: RENFE decideix prorrogar l'ERO vigent

SFF-CGT

La CGT no estima necessari continuar la reducció de plantilla a través de la pròrroga de l'ERO. A través de diversos ERO, a RENFE ve reduint dràsticament la plantilla des de l'any 1992, passant d'aproximadament 70.000 treballadors/es als actuals 14.000.

Les contradiccions del govern

Malgrat que en l'actualitat existeixen més de 3.600.000 desocupats, a pesar que ens trobem dintre d'una crisi econòmica amb un important dèficit públic, a pesar que en RENFE, i solament durant l'any 2008, es van realitzar un total de 1.118.947 hores d'excursos de jor-

nada (que suposarien un increment de plantilla d'uns 648 treballadors), la Direcció de l'empresa protegida pel ministeri de Foment i pel govern, han acordat el passat 15 de setembre, al costat de la majoria del Comitè General (UGT, CCOO i SEMAF), sol·licitar a l'autoritat laboral la pròrroga de l'Expedient de Regulació d'Ocupació pel temps necessari fins a arribar al nombre de 2.000 treballadors/es.

A més aquest fet suposa una contradicció intolerable amb els arguments exposats pel govern en el Congrés, on a preguntes d'un Grup Parlamentari, l'actual Ministre de Foment va justificar l'excés d'hores extres en RENFE dient que en part són necessàries a causa de la signatura de ERO, ja que "produï-

xen desajustaments puntuals”.

Des de CGT hem sol·licitat que sigui aportada tota la documentació que justifiqui el present acomiadament col·lectiu (raons objectives, econòmiques o organitzatives), en concret informació sobre:

- Plantilles necessàries a RENFE desglossades per províncies, dependències i categories
 - Excursos de jornada realitzats durant els últims tres anys, amb indicació de categories, províncies i comunitats autònomes
 - Càrregues de treball externalitzades cap a la indústria privada
- Entenem que solament amb l'aportació de la informació sol·licitada es pot fer una valoració suficientment correcta i objectiva per a l'establiment de les necessitats reals de

plantilla de RENFE.

En contra de l'acordat, CGT ha sol·licitat (com en anys anteriors) un increment de la mateixa en nom del seu rejuveniment real que possibiliti d'una banda la viabilitat futura de l'empresa, seriosament tocada per l'abandó de serveis (tancament de taquilles, venda de tallers, ...) i d'altra banda ajudant a mitigar els efectes de l'actual crisi mitjançant la incorporació de personal sense ocupació a l'empresa pública ferroviària RENFE.

Finalment denunciem també públicament l'actitud dels sindicats signants de la pròrroga, els quals, a pesar d'estar "molt preocupats" pel nombre de desocupats i el dèficit de la Seguretat Social, segueixen col·laborant a incrementar-ne les xifres.

Situació laboral a Renfe Operadora

SFF-CGT

Menys interventors

Després de la signatura de l'acord per al traspàs de les Proximitats de Barcelona a la Generalitat de Catalunya, RENFE-Operadora redueix la plantilla d'Interventors, quan la seva intenció era augmentar-la, a causa de la falta endèmica de personal.

No és una qüestió baladí: l'interventor al realitzar les funcions corresponents al control de títols de transport i ser el nexa d'unió entre els viatgers i l'empresa es converteix en peça clau d'un servei que pretén ser de qualitat. A més d'ostentar les funcions d'informació, atenció al client o de ser l'Agent de l'Autoritat en els trens, la formació que han rebut és una garantia de seguretat per als clients del ferrocarril, especialment quan existeixen incidències o accidents.

En el mes de març, RENFE-Operadora va engegar una acció de mobilitat per a cobrir places en el col·lectiu d'Interventors on, entre altres residències de l'Estat espanyol, s'identificava la necessitat d'augmentar la plantilla en el nucli de rodalies de Barcelona en deu treballadors. El resultat final, de no corregir-se, serà que a pesar de les nombroses peticions per part dels treballadors, que han hagut de superar amb èxit les proves requerides, la residència de Sants contaria amb el mateix personal, mentre que la de L'Hospitalet de Llobregat perdria quatre persones i la de Mataró una. És a dir, un servei que necessitava deu persones més, ara es faria amb cinc menys, després d'un procés dissenyat per a cobrir unes vacants que la pròpia empresa havia reconegut. L'únic augment a Barcelona el trobem en la plantilla d'interventors de Llarga Distància, col·lectiu no afectat pel traspàs, i on RENFE-Operadora sí aposta, o li deixen apostar, per un augment de la qualitat del servei, amb ni més ni menys que divuit interventors.

La situació a Barcelona contrasta amb la de la resta de l'Estat, on pràcticament totes les residències en les quals RENFE-Operadora havia ofert places han augmentat, en major o menor mesura, la seva plantilla d'Interventors. Novament les excepcions ens duen a Catalunya, aquesta vegada al servei de Mitja Distància, on Barcelona, Tarragona i Girona es quedaran tal com estaven a pesar que al març les vacants identificades eren sis, tres i un treballador respectivament. Pitjor és la situació de Lleida on el treball realitzat per set persones que suplien la falta d'interventors, ara haurà de ser realitzat per quatre.

La falta de plantilla a Barcelona no és nova: la Inspecció de Treball ha procedit a estendre ni més ni menys que cinc actes d'infracció a RENFE-Operadora per no respectar els temps de treball en col·lectius tan importants per a la seguretat com els maquinistes o el personal de manteniment dels trens, a més dels de venda de bitllets i atenció al client.

En un moment crucial per a l'empresa, i els seus treballadors, previ a la negociació amb la Generalitat de Catalunya d'un nou Contracte Programa, des de CGT volem denunciar la dificultat que representa per als treballadors de RENFE-Operadora oferir un servei segur i de qualitat, tal com es mereix la societat catalana i reclamar tant a l'empresa com a les Institucions implicades que posin tots els mitjans al seu abast per a corregir aquesta situació injusta no solament amb els viatgers, sinó també amb els treballadors de rodalia de Barcelona.

La CGT consolida 150 nous llocs de treball

La signatura d'aquest acord inclou també el compromís de l'empresa a presentar propostes de Desenvolupament Professional per a tots els col·lectius.

Després de la sorda conflictivitat laboral viscuda per Renfe-operadora durant el passat juliol, i davant la vaga convocada unilateralment per CGT programada per als dies 31 de juliol i 1 d'agost, sindicat i empresa han arribat a un acord que ha desembocat en la signatura de l'Acord que consolida 150 nous llocs de treball i obre la taula de classificació professional. Aquest acord ve a satisfer les demandes sindicals exigides des de la CGT per a incloure en un sol conveni a tots els treballadors de l'empresa.

L'acord, signat el 29 de juliol, suposa el compromís de l'empresa d'incloure a 150 nous treballadors. Aquests estaran desglossats en 75 nous Agents de Conducció i altres 75 treballadors que estaran repartits entre les categories d'Oficial d'Ofici d'entrada (Tallers) i Factor d'Entrada (Estacions). Això ve a millorar l'acord assolit per SEMAF, que solament acordava l'entrada dels 75 maquinistes.

Aquest consens ha estat possible gràcies a la pressió exercida i a les mobilitzacions convocades. En el fons d'aquesta lluita mantinguda en solitari per la CGT es troba la intenció de no permetre que les relacions laborals en Renfe-Operadora adoptin un model similar al d'IBERIA, on existeix un evident desequilibri entre categories professionals.

Després de l'entrada en vigor de la

Llei del Sector Ferroviari, que suposava la divisió de RENFE en dues entitats: Renfe-Operadora i ADIF, des de CGT sempre s'ha estat lluitant perquè els sindicats corporatius (grocs) no desequilibrin salarialment a la resta de col·lectius professionals i tots els acords incloguin al global de les categories professionals de l'empresa. La intensa lluita en aquest sentit ha donat els seus fruits ja que Renfe-Operadora també s'ha compromès a presentar en totes les taules de negociació, abans del 20 de setembre, propostes de Desenvolupament Professional que incloguin la seva taxació econòmica.

Renfe-Operadora es compromet també a abordar en els propers mesos l'estudi de la necessària internalització de les càrregues de treball en els tallers. La CGT sempre ha vist la subcontractació d'aquests treballs com culpable de la seva precarització, pel que això suposa un important pas endavant. Cal destacar el caràcter unilateral per part de la CGT que ha tingut la lluita sindical que ha desembocat en aquests assoliments.

Les mobilitzacions, una garantia

Tornem a tenir un estiu mogut en les estacions. Un període en el qual es mantenen les mobilitzacions que exigeixen la defensa i millora de les condicions de treball.

Com organització sindical estem i estarem sempre donant suport als treballadors, més que ningú estem convençuts de les nostres raons, i fruit d'això és que no hi ha centre

de treball que deixi de manifestar-nos el seu suport per a mantenir el conflicte fins que l'empresa i els seus lacais acceptin la seva responsabilitat i entenguin que és una vergonya romandre indiferents i ineficaços davant els problemes d'un col·lectiu històricament maltractat. I així treballadors d'estacions diumenge passat van manifestar la seva protesta participant segons torns en un percentatge d'un 100% a Salamanca, Tarragona, Reus, Figueres, Tortosa, Castelló, Barcelona Terme, Àvila entre un 60% i 75% Huelva, Valladolid, Sevilla (...) entre un 35 i 50 % A Corunya, Màlaga, Toledo, Girona (...).

Pensen, de forma equivocada, que pactant amb "la seva majoria" i portant a terme processos de mobilitat i ascensos plagats d'irregularitats i discriminadors, ignorant les al·legacions raonades presentades per a arreglar aquests desgavells, repartir prebendes als de "sempre" perquè bordin als quals se'ls rebel·lin, apartar als quals exigeixin el compliment del que ells mateixos "signen" en normatives, convenis, o deixant passar el temps per a no atendre les reivindicacions del col·lectiu, van a anul·lar la voluntat dels/as treballadors/as.

Tenen un conflicte obert amb els treballadors/es. Reconeixin que les picades d'ullet als sindicats majoritaris, el mirar cap a un altre costat o pregonar que els treballadors no recolzen el conflicte no eliminarà el problema; el camí és la negociació no la imposició. Mentre el col·lectiu d'estacions no tingui la valoració que es mereix i les millores que reivindica hi haurà mobilitzacions.

És vital no perdre protagonisme, mantenir el conflicte ens garanteix que problemes com el menyscapse de diners, el reconeixement per treballar en torns, dissabtes i festius, un sistema racional de primes, una garantia de futur més enllà de la simple declaració que ens quedem en ADIF, etc. han de ser atesos en futures i molt pròximes negociacions del nou conveni, renunciar al construït ens tornarà a situar en els soterranis de l'empresa i entrariem en incerteses sobre el nostre futur laboral i econòmic.

Un col·lectiu dòcil i acomodat és mil vegades més vulnerable als perills d'externalització, retallades econòmiques, i precarietat laboral. Missatges que vam escoltar constantment des d'una cúpula empresarial que mercadeja amb licitacions milionàries, retallades de plantilla, i bloqueig d'emoluments que haurien de ser ja nostres com el 0.5% de la massa salarial.

Altres irresponsables, mentre, avalen tot tipus d'accions empresarials sense llegir el que li posen a signar, no es molesten a recollir les opinions dels seus afiliats/es, les seves queixes sobre les irregularitats en els incompliments reiterats en els gràfics, ascensos i promocions sospitoses, desinformació en els emoluments percebuts en el seu sou, l'escassa formació per als nous sistemes de venda i informació.

Hem de lluitar al costat de qui realment s'identifica amb els nostres problemes com treballadors/es, i participar convençuts en les mobilitzacions, solament així, mantenint vives les nostres reivindicacions obtindrem resultats.

Sentència de dos anys de presó per un treballador d'Autobusos de Barcelona

Secció Sindical
CGT Autobusos TMB

Seguint amb la línia més dictatorial iniciada fa uns mesos, la Direcció de TMB va denunciar al company Andreu de Cabo, tècnic de la Cotxera Pablo Díez (abans coneguda com Cotxera de Ponent) i delegat del Comitè d'empresa per CGT, per uns incidents ocorreguts durant el passat període de vagues a la cotxera de Zona Franca amb els antdisturbis dels Mossos d'Esquadra, acusant-lo de tirar un troncencs contra un autobús.

Recordem que la Direcció de TMB no va donar la llista de serveis mínims i més tard va demanar als antdisturbis que traguessin el piquet informatiu "del mig" perquè deia que alentia la sortida dels busos, quan el que preteníem era comprovar si eren o no serveis mínims.

També volem fer especial esment que el company Andreu de Cabo, malgrat ser tècnic, sempre ha estat al costat del col·lectiu de conductors/es en defensa dels 2 dies de descans setmanal, el que li ha comportat expedients sancionadors i, ara, una denúncia penal.

El 10 de setembre es va celebrar el judici i la Direcció de TMB li demanava 2 anys de presó per danys i 18 mesos de multa a 10 euros diaris o 2 anys de presó per coaccions. També demanava 792,12 euros per destrosses. Un nombrós grup de treballadors de TMB es va concentrar a les portes de la Ciutat de la Justícia de l'Hospitalet en solidaritat amb Andreu del Cabo.

El 24 de setembre es feia pública la sentència que, donant més valor al testimoni d'un mossos d'esquadra que al dels treballadors, el condemnava finalment 2 anys de presó i 792 € de multa per desperfectes. El Comitè d'empresa de TMB ja anunciava la presentació d'un recurs contra la sentència.

Per molt que ho intenti la Direcció de TMB amb aquests mètodes no aconseguirà aturar la lluita dels seus treballadors.

La Direcció de TMB demana 2 anys de presó i 7.000 euros de multa per un treballador afiliat a la CGT

Judici: Dijous 10 de setembre a les 10h a La Ciutat de la Justícia?

CGT

ASSETJAMENTS

Es retira la suspensió de sou al delegat sindical de CGT a EMTE Service

EMTE Service, l'empresa amb seu al polígon de Constantí (Tarragonès) dedicada al manteniment d'instal·lacions elèctriques, ha retirat la sanció de 21 dies sense sou i feina a l'actual delegat de la CGT, Manuel Vidal, després que aquest protestés per l'acomiadament d'un treballador que havia demanat diversos permisos per acompanyar al seu fill malalt de càncer a l'hospital. De fet, l'empresa també va fer fora a un altre treballador, Juanma Carrillo, per oposar-se a l'acomiadament d'aquest company. El passat mes de maig, però, la justícia va donar la raó al sindicat i EMTE Service es va veure obligada a readmetre a Carrillo.

La justícia ha demostrat que totes les acusacions que l'empresa va fer per castigar als sindicalistes eren falses. EMTE Service acusava als sindicalistes d'utilitzar la violència i convocar una vaga il·legal contra l'acomiadament, l'agost de l'any passat, d'un treballador que havia demanat permisos per acompanyar al seu fill malalt de càncer a l'hospital.

Després que el passat mes de maig la justícia obligués l'empresa a readmetre un treballador acomiadat per protestar, ara, EMTE Service ha retirat la sanció de 21 dies de suspensió de sou i feina al delegat de la CGT a l'empresa, Manuel Vidal, que també es va oposar a l'acomiadament del company.

Actualment només queda pendent un judici per una altra sanció de suspensió de sou i feina al secretari de la secció sindical, Isamel Pérez.

Situació laborals als centres FNAC

La CGT denuncia que rere la façana de simpatia i de lloc agradable que ens transmeten quan s'entra en els centres FNAC, s'amaga el que considerem una empresa amb una organització pobra de la feina i una política de Recursos Humans que xoquen constantment amb la legalitat.

Alta rotació en els diferents llocs de treball, sancions injustificades i arbitràries, no compliment de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, no realització de l'avaluació de Riscos Psicosocials, insuficiència crònica d'una plantilla que no genera antiguitat, sobrecàrregues de treball, etc.

La cadena FNAC intenta vendre una imatge progressista, en la qual es dona per fet que l'empresa és una gran família i que ofereix a la ciutadania l'accés a la cultura i a l'art. Aquesta és la imatge que venen, però la realitat està bé allunyada d'aquesta imatge. La gran majoria dels treballadors estan en

situació precària, els drets sindicals brillen per la seva absència i les relacions entre treballadors i encarregats són com en qualsevol empresa...

En resum estem parlant d'una empresa que actua constantment sense cap respecte envers els seus treballadors ni a la legislació laboral. Des dels sindicats CGT (Estat espanyol) i CNT (França) venim denunciant la precarietat als centres de treball de la FNAC.

La Renfe sancionada per excés d'hores extra a Barcelona

La Inspecció de Treball de Barcelona ha aixecat a Renfe-Operadora, actes d'Infracció per excedir-se en la província en el nombre d'hores extraordinàries permesses per llei durant l'any 2008.

Des de la secció ferroviària de CGT es va denunciar que en el col·lectiu de TALLERS, TRACIÓ i COMERCIAL, s'estava cobrint la falta de personal existent amb la realització sistemàtica d'hores extraordinàries.

Així, segons les dades aportades per CGT davant la Inspecció de Treball i que aquesta ha comprovat en les seves diligències, durant l'any 2008 s'han realitzat solament a Barcelona un total de 181.244 hores extraordinàries, el que equival a una falta de plantilla de més de 100 treballadors/as.

Destacar que el col·lectiu de conducció (maquinistes) s'han realitzat un total de 158.000 hores extraordinàries durant 2008, suprimint per a això l'empresa més de 15.000 descansos que va compensar econòmicament en aquest col·lectiu. El cost econòmic d'aquests descansos suprimits va arribar una xifra astronòmica durant el passat any.

Tenint en compte l'escenari d'augment vertiginós de l'atur, més de 3.000.000 d'aturats, es fa més necessari que mai, el repartiment de la riquesa i l'ocupació, la traducció de tots els excessos de jornada en llocs de treball efectius i la consolidació de salaris no depenents dels ingressos extraordinaris.

Per això CGT duu reclamant insistentment un augment del personal operatiu de Renfe-Operadora mitjançant la contractació indefinida de personal. L'Expedient de Regulació d'Ocupació actualment en vigor en l'operador públic ferroviari ha comportat la supressió de llocs de treball necessaris per al normal funcionament del servei, situació que s'ha tornat especialment greu en l'àrea de Barcelona, que a causa de això està sofrint l'impacte negatiu de la privatització de serveis i la consegüent precarització de l'ocupació i dels propis serveis (venda de bitllets en bars i taquilles externalitzades, manteniment de trens). Les conseqüències estan a la vista: avaries, retards i pèrdua de la qualitat servei a l'usuari del ferrocarril públic a Barcelona.

No s'entén com una empresa pública com és RENFE-Operadora, manté una política de supressió sistemàtica de llocs de treball, privatització de serveis i realització d'excessos de jornada per sobre dels permessos legalment, sent responsabilitat dels seus actuals gestors i del Ministeri de Foment. CGT, d'acord amb els seus principis de solidaritat, no pot consentir aquesta nefasta política que comporta que en ple augment de l'atur, en lloc de repartir el treball, es permeti la realització desmesurada d'excessos de jornada.

Un altre treballador mort a la fàbrica de SEAT-Martorell

Un treballador que realitzava el

muntatge de l'estructura del nou taller 6 va morir ahir dia 22 sobre les 12 del matí, al quedar atrapat entre un elevador i una biga. Encara no es coneixen les causes per les quals el mort Lakhdar Abbadt, que es trobava pujat en una cistella a uns 5 metres d'altura, va quedar atrapat contra l'estructura.

Van ser treballadors aliens a l'obra qui van alertar de la situació ja que el treballador es trobava sol en el moment de l'accident. El Servei d'Emergències Mèdiques res va poder fer per la seva vida. El treballador de 28 anys prestava els seus serveis per a la subcontractada BARBESA, subcontractada per EMSA, que és la contractada per SEAT per a la construcció del nou taller 6, on es produirà la xapisteria del model Q3.

Es dona la circumstància que fa just un any que un altre treballador, d'una subcontractada que realitzava els treballs elèctrics en la construcció del taller de xapisteria del model EXEO, va morir al caure des d'una altura de 9 metres.

La CGT a SEAT-Martorell manifesta la seva més enèrgica repulsa davant els fets ocorreguts i assenyalava a l'empresa SEAT com principal responsable de la mort d'aquest company. La CGT no considera que hagi estat un inevitable accident laboral, ja que el treballador no hauria d'haver estat sol en un treball en altura, i apunta a la falta de control en la subcontractació d'empreses per SEAT.

La CGT denuncia la precarietat que treballen les contractes i subcontractes de SEAT, amb treballadors als quals els falta formació i amb falta de personal i mitjans amb l'objectiu d'estalviar costos. A tot això cal afegir que la coordinació de la prevenció entre aquestes empreses subcontractades també està subcontractada. El resultat és que SEAT no compleix amb les seves obligacions i les dilueix en l'entramat d'empreses posant en risc la salut dels treballadors.

A més, la CGT recorda que Lakhdar Abbadt és el sisè company que, en un any, mor dintre de la fàbrica, una xifra sense precedents, i apunta a una deficient política de Prevenció de Riscos Laborals com causes de l'alta sinistralitat a SEAT.

Tema del mes

Arenys de Munt, l'alçament

Jordi Martí Font

A qui traduïnt a l'espanyol el títol d'aquest text li surti la paraula "alzamiento" només li puc dir que té el cap segrestat i la imaginació de vacances, alhora que els coneixements històrics i literaris minsos o inexistents. Joan Maragall n'és el referent, no el Francisco d'inafausta memòria. I sent-ne referent, Maragall no és cap llosa, perquè el que ell deia té cent anys i tot i conèixer la història no hi estem presos.

Fa dies, setmanes i mesos que la premsa catalunyesa i catalana -l'espanyola, també- no para quieta amb això de l'Estatut de dalt. Que si el Tribunal Constitucional el retallarà, que si això no es pot consentir, que si farem una manifestació tots agafats del braç, que si no la farem, que si patatim, que si patatam... Com si aquest Estatut fos res, com si el redactat final no fos més que un empastre cuinat per la colla dels que ens roben cada dia una mica o molt més o ens donés res que ja no tinguem. Algú es pot creure que una llei donada per un dels estats que ens ofeguen com a poble i com a classe serà res més que un nou dogal per lligar-nos curt un quant temps més? Jo no. I, pel que noto, sento i veig, cada cop menys gent s'ho creu.

Sense fer tan soroll mediàtic i sense tenir l'ànima de l'esclau, que sempre pregunta a l'amo fins i tot si pot tirar-se un pet, a Arenys de Munt una colla de gent ha tirat pel dret i, sense precipitar-se però tampoc vivint cagats de por tal com fan els partits del Parlament de Barcelona, han organitzat una consulta per saber si la gent del seu poble vol continuar sent espanyola o vol adreçar-se a la resta del món com a catalana. I és clar que hi ha més matisos i que molts volen ser es-

panyols i catalans però aquests, ja els ho aconsello jo, que votin per l'opció espanyola, que contempla això de ser de nació catalana i de nacionalitat ("región" en deien Franco i d'altres) catalana. L'altra, l'opció catalana, contempla ser de nació catalana i de la comarca del Priorat o de la regió del Camp (foteu-li vegueria si us agrada més). I jo trio aquesta segona. Saltar-se la llei per ser lliures, aquest és el camí. I el camí, que quedi clar, no té port final, però passa per la independència de la nació catalana, aquella que comença a Salses i arriba fins a Guardamar, arrela a Fraga i s'estén fins a l'Alguer passant per Palma. Nació que xerra català, llengua catalana, dita de mil maneres diferents i complementàries i que vol ser lliure per decidir què vol ser. Pot ser que majoritàriament surti l'opció espanyola, la francesa o la italiana, i s'haurà de respectar. Pot ser. No passa res. El que no pot ser és que una llei escrita prohibeixi decidir, es digui Estatut(et) o Constitució. El que no pot ser és que la por sigui l'arma dels poderosos, aplicada i assajada cada cop que algun bri de llibertat tregui el nas. El que no pot ser és que triar sigui només possible quan parlem de companyia telefònica o de canal de televisió. El que no pot ser és que ens tractin com a menors d'edat quan s'arriba als temes importants, sigui la nació o sigui decidir entre si donem diners a la banca o als treballadors. El que no pot ser és que l'amo disposi i els administradors de la finca es pleguin a la seva voluntat per demostrar que saben administrar-nos. Ara volem decidir i Arenys ha posat la primera pedra per dir que volem triar.

De què tenen por els poders de l'Estat espanyol?, ells que són tan democràtics. Doncs de donar al paraula, de

Fes-t'ho tu mateix

Roger Palà

D'això d'Arenys m'interessa sobretot la forma que ha tingut tot plegat. Aquest to de marea cívica que ha desbordat partits i institucions i ha col·locat en la centralitat política i mediàtica el debat sobre la independència. Volem votar, encara que sigui simbòlicament. Ells no volen que votem, ni que sigui de broma. Així que ens envien la justícia, la Falange, etcètera. Doncs bé, nosaltres votem igual. És molt d'aquí, això. Acció directa no violenta. L'Estat -central i autonòmic- no et solucionarà res, així doncs, fes-t'ho tu mateix. Avui Arenys. Demà Berga. Més tard, ja veurem. Des del temps de La Tramuntana que som punks avant la lettre.

Em vénen al cap els referèndums que van organitzar els moviments socials contra el deute extern cap allà a l'any 2000. La Garcia-Valdecasas també els va prohibir. I les grans mobilitzacions contra la globalització neoliberal o contra la guerra, que van aconseguir influir en l'agenda política i mediàtica del moment. Sempre en xarxa, sempre prioritzant la pluralitat i la diversitat per damunt de l'operativitat, sempre oberts i integradors. Menys efectius, potser. Més carregats de raons. No se perquè és així, però el cas és que **ÉS** així. La forma com fas les coses, en aquest país, és important. És la nostra ancestral manera

deixar-nos dir, de donar pas a qui parla. Ja ho deia Joan Maragall a "L'alçament" quan afirmava que "Els

de fer, que connecta els xavals que avui dinamitzen Casals i Ate-neus arreu del país amb l'esperit primigeni de l'Assemblea de Catalunya, liquidada posteriorment pels partits polítics (un altre post-it per no oblidar penjar a la nevera de la història). I més lluny encara, connecta amb el caràcter llibertari que sembla tenim arrelat a l'ADN, potser perquè l'Estat sempre ens ha estat hostil. Hem estat l'únic país del món capaç de fer triomfar una revolució anarquista! Algú en dona més? Qui no sàpiga llegir això, s'equivoca de país. Alerta, doncs, als qui prioritzen la creació de partits i plataformes independentistes de difusa adscripció social. És més fàcil fer 'clik' al Facebook que construir un país! El cas és que així hem arribat a dia d'a-

vui, amb l'independentisme convertit un dels únics moviments socials capaços de marcar agenda. I amb els partits polítics en una altra òrbita, discutint sobre si el Constitucional retalla l'Estatut o no. Avui hi ha un titular més important que el del New York Times. És el titular de La Vanguardia. Diu així: "El civismo gana en Arenys". Que el rotatiu del Conde opti per associar civisme i referèndum en comptes de criminalitzar la consulta com Carme Chacón o Fernández de la Vega denota que aquesta gent veu clar que alguna cosa s'està movent. I poques institucions d'aquest país saben millor que La Vanguardia on s'ha d'estar a cada moment de la història quan es tracta de salvar els mo-bles.

màusers foraden parets, foraden homes, maten homes; però, on has vist mai que una bala de fusell mati una paraula? (...) Malaurat aquell que té tan mort el sentit que li calgui sang per a entendre una paraula!" I el malaurat Estat espanyol ho corrobora enviant un advocat de l'Estat, Jorge Buxadé, excandidat de la Falange, a prohibir en nom de l'Estat el suport de l'Ajuntament a la consulta i deixant via lliure a la mateixa Falange per manifestar-se aquell dia pels carrers d'Arenys. D'això se'n diu conrear la por. I la gent dirà: de què té por un estat com l'espanyol, tan gran i tan modern? D'una consulta a uns veïns d'un poblet anomenat Arenys de Munt? De donar la paraula als seus ciutadans i ciutadanes? Doncs sí, els tenen por i més que a ells tenen por de la paraula, de la paraula redemptora que deia Maragall perquè si ells la tenen, tothom la voldrà "i els que tenen el do de vibrar-la vivament, (aniran) de poble en poble desitjats com els que fan miracles, rebuts com triomfadors, escoltats com apòstols i

convertint a gentades totes en pes, lo mateix que feien els taumaturgs a l'E-dat Mitjana". I si tenim totes i tots la paraula, aleshores hi haurà l'alçament. L'alçament que ja coneixem des que existim, propi de les catalanes i dels catalans, la raixa que ens fa ser el que som. L'alçament? Sí, l'alçament. "No has sentit mai dir allò de: "si tal cosa succeís, fins les pedres s'alçarien"? Doncs ara som en això: que les pedres s'alcen; que cada home és un tros de la terra nadiua amb cara i ulls i esperit i braç; i la terra (...) és ella mateixa, que crida, que vol son esperit propi per a regir-se; i ho crida en tots els seus fills".

I arribats aquí, no hi haurà ni estatuts, ni exèrcits, ni lleis, ni administradors de finques, ni amos, ni falanges que puguin contenir-nos, que puguin convèncer ningú més que el que ens cal és un bon estatut o el peix al cove o el traspàs de rodalies o Déu o la mare de Déu. Arribats aquí decidirem qui som i com volem ser. I aquí ja no és passat demà, ni tan sols demà, Aquí és avui i ara. Aquí hi ha l'alçament!!!

Parlem de...

JOSEFA MARTÍN LUENGO, MESTRA PEDAGOGA ANARQUISTA

"Paideia, trenta-un anys de pràctica educativa anarquista"

Col·lectiu Catalunya

En un número especial del "Catalunya" dedicat en molt bona part de les seves pàgines a les pedagogies llibertàries, recordant l'assassinat del pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia ara fa cent anys, no hi podia faltar de cap de les maneres tota una entrevista llarga a la important pedagoga i mestra anarquista Pepita Luengo.

Per a qualsevol persona que es dediqui al món de l'educació a l'Estat espanyol o a la resta del món, junt amb Summerhill, l'Escola Lliure Paideia és un referent inexcusable. I Pepita Luengo n'era la seva ànima. No l'única però sí la més visible. Però el passat 1 de juliol, Pepita moria i deixava aquesta entrevista prevista com a impossible. Per tant, avui, el "Parlem amb..." es transforma en un "Parlem de..." i per fer-ho hem traduït al català diversos textos publicats per la revista "Diagonal" que van ser dedicats a la feina de Paideia, a la seva història i a la mateixa Pepita.

Textos: Óscar Chaves i Sancho Ruiz (Diagonal)
Traducció Col·lectiu Catalunya

L'escola Paideia inicia a Mèrida (Badajoz, Estat espanyol) un nou curs tocada per la pèrdua de Josefa Martín Luengo, una dels seus fundadors i autèntic pilar del projecte. En el marc de l'educació a l'Estat espanyol, Paideia apareix com una d'aquestes extraordinàries rareses que, contra tot pronòstic, sobreviuen en un mitjà abruptament hostil. Amb 31 anys de vida a la seva esquena, l'única escola llibertària de l'Estat no ha deixat de créixer en els últims anys. I ho ha fet tal com agrada al col·lectiu promotor, a un ritme "sostenible" i sense perdre en cap moment l'ideari anarquista que la va veure néixer. Però els inicis d'aquest curs, en el qual ja s'han superat les 62 matricules de l'any passat, es dibuixa diferent a tots els anteriors.

Paideia plora en aquests moments la pèrdua, ocorreguda el passat dia 1 de juliol, d'un dels seus pilars, la reconeguda pedagoga Josefa Martín Luengo. Parlar de Paideia és fer-ho, per descomptat, de Martín Luengo, i a l'inrevés. Els seus noms romandran per sempre indissociables. I és que la seva influència en el moviment llibertari i en la pedagogia de l'escola lliure és innegable, alhora que va dotar el projecte extremeny de la seva armadura teòrica, una base conceptual llaurada en el dia a dia de l'experiència educativa.

Josefa Martín Luengo (1944-2009), una vida dedicada a la pedagogia llibertària

El passat 2 de juliol arribava la trista notícia que Josefa Martín Luengo, fundadora de l'Escola Lliure Paideia, havia mort el dia anterior. La marxa de Pepita forma part d'aquests altres comiats que deixen en nosaltres una tremenda sensació d'orfanat. I és que Josefa pertanyia a aquest tipus de persones que a causa de la seva incessant activitat sembla que han estat aquí des de sempre i que continuaran estant-hi indefinidament. Autora de més d'una desena de llibres sobre pedagogia, articulista incansable i habitual de moltes de les publicacions anarquistes de l'Estat espanyol, va fundar al costat de la seva parella, Conquilla Castany, i de Maria Jesús Checa l'escola Paideia.

Des del costat de la barricada anarquista, el problema repetit més vega-

des ha estat la impossibilitat de la posada dempeus d'una forma pràctica i continuada dels ideals revolucionaris. Les col·lectivitats agràries aragoneses i les socialitzacions catalanes, que són la realització més recordada dintre del món llibertari, van sofrir del mateix mal. L'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia, per posar-nos dins del camp de treball de Josefa, no va tenir millor sort. Ella, no obstant això, va aconseguir amb Paideia portar a la pràctica els ideals anarquistes i es va mantenir fins al final com a columna vertebral d'un projecte educatiu sense precedents a l'Estat. El va consolidar i el va enriquir any rere any amb la seva pràctica diària i la seva producció teòrica.

Trajectòria

La història de Josefa és de les que no deixen temps per agafar aire. Un intens capítol de la pedagogia llibertària que va començar a les acaballes del Franquisme, al seu pas com a directora de l'Escola-Llar Nertóbriga (d'on va ser cessada en un polèmic cas que va arribar fins al Con-

grés dels Diputats) i que va acabar, sempre massa aviat quan és tracta de persones com ella, l'1 de juliol d'aquest any.

Al costat de la seva feina a Paideia, va prendre part activa en tres campanyes d'alfabetització de dones a la província de Badajoz, va organitzar el Primer Congrés d'Educació Antiautoritària a Mèrida, va participar en desenes de trobades estatals i internacionals i va consolidar l'Acampada Autogestionària per a gent jove, que aquest estiu va celebrar la seva catorzena edició. En els anys 90 del segle passat, va fundar el col·lectiu Dones per i per a l'Anarquia.

Molts dels missatges de comiat escrits en la pàgina web de Paideia (<http://www.paideiaescuelalibre.org>) ens reconforten de la seva sobtada marxa, causada per una malaltia. Entre ells, el de Laura des de Chiapas (Mèxic): "Paideia... lluita, esperit, escola, somni, utopia i avui realitat mundial! Paideia ha arribat als cors de tantes amants de somnis. Gràcies per la teva lluita! (...) Les parets de l'escola on treballem ara a Mèxic porten Paideia en els seus fonaments. Gràcies, Paideia".

hem de canviar molts dels seus valors a través de l'educació, buscant suport mutu, solidaritat, llibertat, igualtat ètica col·lectiva, dignitat i responsabilitat, és a dir, aquesta i el benestar del ser humà", afirma el Col·lectiu. Un altre dels principis que componen l'ideari de Paideia és l'autogestió. Segons els seus promotors, "no creiem ni participem en l'ensenyament oficial, sigui aquest públic o privat, i neguem rotundament que sigui l'únic possible. Enfront d'ell oposem l'escola autogestionada", que ho és des del punt de vista organitzatiu, polític i econòmic. Encara que Paideia ha aconseguit que l'Administració reconegui el seu cicle d'educació infantil, l'objectiu d'aquest projecte poc té a veure amb el reconeixement i obtenció de títols i mèrits oficials. Tampoc rep subvencions i la seva precària economia es manté gràcies a les quotes que paguen els pares i mares que porten els nens i nenes a l'escola. "Sempre hem tingut una economia deficitària, però amb el que tenim ens apanyem", assegura el col·lectiu, que és troba molt satisfet pel resultat del seu treball en els alumnes. "Existeix una confiança plena entre professors i pares i mares, i els nens i les nenes són feliços. La felicitat dels nostres nois no la veiem fora, en un sistema que fomenta la massificació, on els professors no coneixen l'alumnat i no es preocupen per la seva felicitat", sostenen.

Ampliat amb aquest panorama, sembla lògic que les perspectives de futur del Col·lectiu Paideia, segons els seus propis paraules, siguin "continuar treballant com ho hem fet fins ara, creant espais de llibertat per als joves i els menys joves". Però aquest immobilisme o fidelitat a una línia marcada fa més de 30 anys, que Paideia qualifica en termes de virtut, ha estat i és considerada per alguns sectors dels moviments socials com a purisme i dogmatisme. Un fet que es troba precisament en l'origen de la profunda crisi que aquesta escola va travessar en les dècades dels anys 80 i 90 i que va finalitzar amb la sortida d'un ampli grup que, en paraules dels responsables actuals de l'escola, estava compost pel col·lectiu "de la classe mèdica, el col·lectiu d'ideologia comunista i el col·lectiu cristià". Paideia havia crescut massa. "El projecte durant aquesta època [1982-1990] va experimentar un gir que es produeix en créixer el col·lectiu, la cooperativa i rebre

major influències no llibertàries", indiquen en el seu lloc web. En aquesta fase és constitueix una cooperativa d'educadors, pares i mares i, gràcies a les aportacions econòmiques d'aquests, s'adquireix l'actual seu de l'escola, que és troba al camp. Allí es van traslladar els alumnes d'EGB, mentre que els més petits romanien a la ciutat de Mèrida. Fins a l'any 1998, tant la cooperativa com el col·lectiu viuen un creixement espectacular, alhora que ho fa el nombre d'alumnes, que arriba a 103. Una dels raons de l'increment es troba en els bons resultats que obté la primera promoció de Paideia en els exàmens del Graduat Escolar. Les tensions es van fer insuperables i el col·lectiu s'escindeix en dos. Una part, la minoritària, va prendre les regnes de l'escola el 1999 usant com a base el projecte originari, l'escola de l'anarquia, que es manté fins als nostres dies. D'aquesta última fase, en la qual comencen les anomenades acampades autogestionàries amb la participació de xiquets i xiquetes d'altres parts de l'Estat, en surt la primera promoció de Secundària que s'incorpora a tercer i quart de l'ESO.

El moviment de les escoles lliures: educar per promoure un canvi social

Més enllà d'experiències creixents com el Moviment Créixer sense Escola, ningú dubta que corren temps dolents per als corrents d'educació alternativa. Lluny queden els anys 70, en els quals l'ensenyament no dirigit motivava animats debats a Europa i desenes de col·lectius provaven projectes en què l'alumne era el protagonista del seu aprenentatge. Durant aquesta dècada i la següent, sobretot Catalunya i Madrid van viure una eclosió d'escoles populars i iniciatives autogestionàries que van anar esllangint-se.

Actualment, la Federació d'Escoles Populars de Madrid, que, centrada en l'educació per a adults, està integrada per La Prospe, Gandalf i les escoles de Porto i el Barri del Pilar, entre altres, viu un repunt de la seva activitat davant les pressions de l'E-

xecutiu d'Aguirre. En l'àmbit més llibertari, trobem la guarderia Pequeñ@ Compañer@ de Villaverde i l'Escola Lliure Els Donyets a Olocau (València). El Roure a Mediona (Barcelona) o el centre O'Pelouro en Caldelas de Tuy (Pontevedra) són altres dos exemples d'educació alternativa.

Les fonts: l'Escola Moderna de Ferrer

L'Escola Moderna de Francesc Ferrer i Guàrdia (Alella 1859-Barcelona 1909) va obrir les seves portes l'any 1901 amb una biblioteca que tenia els prestatges buits. El problema no era pas econòmic: el pedagog anarquista ho va fer en no trobar en circulació llibres no dogmàtics. I és que Ferrer, que va ser executat acusat de promoure la insurrecció de juliol de 1909, entenia l'educació en primer lloc com una qüestió política. Enfront del neutralisme pedagògic d'un altre dels grans teòrics del pensament llibertari de principis de segle, Ricardo Mella, que rebutja

qualsevol transmissió d'ideologia, inclosa l'anarquista, a l'alumne (en entendre que ell, educat en llibertat, triarà el camí per al seu alliberament), Ferrer es decanta per un model que generi consciència sociopolítica. Per a ell, igual que per a l'escola Paideia, seguidora del seu pensament, "la principal feina de l'escola ha de ser que el nen conegui l'origen de la desigualtat econòmica, la falsedat de les religions a la llum de la ciència, l'error del patriotisme i el militarisme i l'esclavitud que suposa la submissió a l'autoritat", en paraules del pedagog de la Universitat de Sevilla Cuevas Noa.

Influint per l'anarquisme, el positivisme i el lliure pensament laïcista de finals del segle XIX, Francesc Ferrer i Guàrdia defensa una educació integral i racionalista, on el joc té un paper essencial (paidocentrisme) i l'ajuda mútua i la solidaritat apareixen en la base de la metodologia d'ensenyament. Després de produir-se la seva mort, el seu pensament i experiència es van estendre per tot el món.

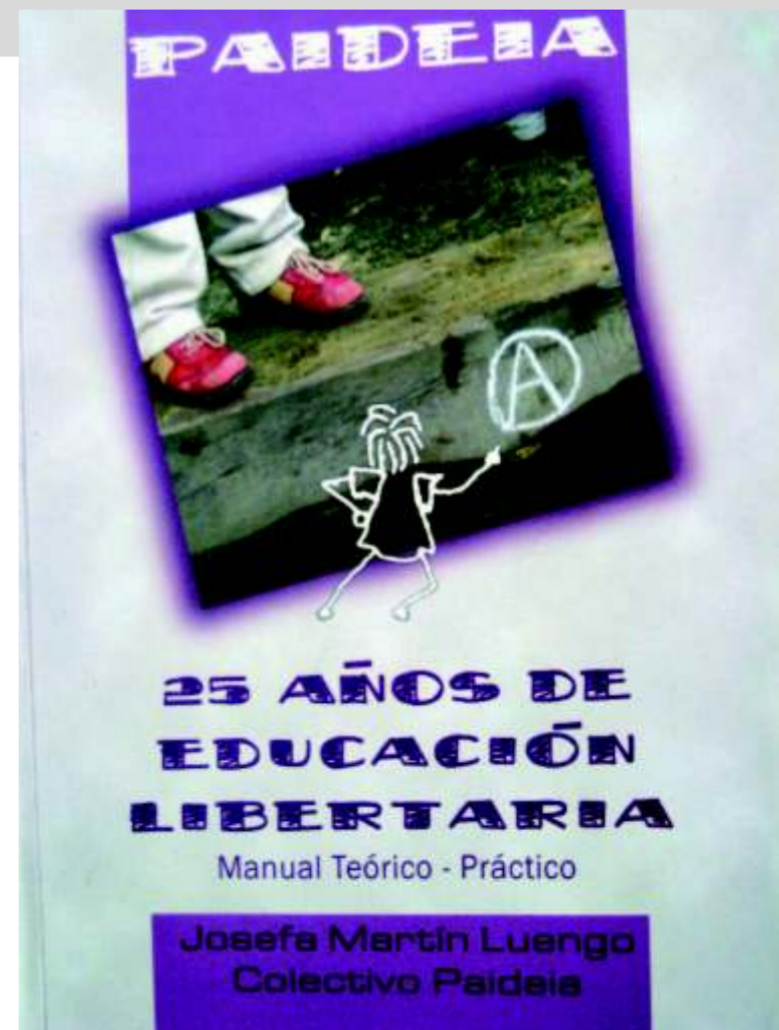
> LES FRASES...

“ No creiem ni participem en l'ensenyament oficial, sigui públic o privat, i neguem rotundament que sigui l'únic possible. Li oposem l'escola autogestionada”

“Sempre hem tingut una economia deficitària, però amb el que tenim ens apanyem”

“Existeix una confiança plena entre professors i pares i mares, i els nens i les nenes són feliços. La felicitat dels nois no la veiem fora, en un sistema que fomenta la massificació”

> CONVOCATÒRIES

Congressos

Acords i desenvolupament del XVI Congrés Confederal de la CGT

Mentre estem ultimant l'edició en paper dels llibrets amb els Acords i el Desenvolupament del XVI Congrés Confederal realitzat a Màlaga el 4, 5, 6 i 7 de Juny de 2009, podeu disposar mentrestant dels mateixos en format pdf en la pàgina confederal de la CGT, punxant en el següent enllaç web:
www.cgt.org.es/spip.php?article1471

Espai informatiu al web sobre el IX Congrés de la CGT de Catalunya

Hem obert en el web de la CGT de Catalunya un espai informatiu sobre el IX Congrés de la CGT de Catalunya que tindrà lloc a Lleida els dies 5, 6 i 7 de febrer de 2010.

En aquest espai, situat a la part superior de la columna de la dreta del web, anirem penjant les diverses informacions i circulars relacionades amb el congrés.

Per anar-hi cliqueu a:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?page=most_especial_IX_Congres

Marxa Barcelona-Saragossa-Madrid: Per la igualtat de drets. Contra la reforma de la Llei d'Estrangeria.

La Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès - FAIV ha organitzat una Marxa entre Barcelona i Madrid seguint la N-2, una marxa contra la reforma de la Llei d'Estrangeria que es va iniciar a Terrassa i Barcelona el 23 de setembre i arribarà a Madrid el 22 d'octubre.

S'organitzen activitats al llarg de tot el recorregut i les reivindicacions són:

El tancament dels CIE (Centres d'Internament d'Estrangers), l'establiment d'un procés de regularització de les persones sense papers que no depengui del contracte de treball i eliminació de l'obligació de 6 mesos cotitzats per a la renovació de permís, eliminar les restriccions per a la reagrupació familiar, permís de treball per als reagrupats, la no penalització del principi de solidaritat, i la igualtat de drets plena entre immigrants i persones autòctones.

Per altra banda, la Xarxa Estatal pels Drets dels Immigrants (REDI) ha convocat una jornada de mobilització contra la Llei d'Estrangeria per al 17 d'octubre. Des de la CGT es dona suport a les dues convocatòries.

EXITOSA CONFERÈNCIA DE DELEGATS/DES DE LA CGT DE CATALUNYA

"Davant la crisi, respostes de la CGT"

SP CGT Catalunya

El passat 16 de setembre es va realitzar la Conferència de delegats i delegades de CGT Catalunya en el centre Cívic Fort Pienc, amb la presència de 125 assistents. El tema a tractar va ser "Davant la Crisi, respostes de la CGT", es van repartir els butlletins d'informació sindical de maig i setembre elaborats pel Gabinet Jurídic del Confederal, així com un resum confeccionat pel CESL, de la situació laboral actual i comparativa amb els anys 2007 i 2008 (ERO, atur, distribució en sectors, etc.).

L'objectiu d'aquesta Conferència va ser analitzar la situació, quines respostes hem de i podem donar davant la mobilització del dia 31 d'Octubre a Sant Boi del Llobregat. Els ponents van ser el Secretari d'Acció Sindical de Catalunya, Juanan Sánchez, i Desiderio Martín del Gabinet Jurídic del Comitè Confederal, assistint i tancant l'acte el company Jacinto Ceacero, Secretari General de la CGT. Van participar en la Conferència representants de les Federacions d'Ensenyament, Metall, Sanitat, Químiques i companys i companyes que a títol individual van aportar idees i van enriquir el debat.

Situació laboral: Després que el

Secretari general de la CGT de Catalunya Bruno Valtueña, fes la presentació de la Conferència, el company Juanan Sánchez, va centrar la seva intervenció en la situació laboral i com havia afectat aquesta Crisi a la classe treballadora. Es va arribar a dues conclusions, els ERO són utilitzats pels empresaris com eina de flexibilitat, adaptant-se a les necessitats de les mateixes, afectant els ERO sobretot a sectors de la Indústria, especialment a l'automoció, sent important com estan afectant també als serveis. Situació dels sectors: Els companys dels sectors van exposar com estan afectant les polítiques governamentals a anar disminuint a poc a poc els serveis públics en benefici del privat, els exemples de la LEC en l'ensenyament de Catalunya i la Sanitat en tot l'Estat són il·lustratius, sent necessària la coordinació a nivell estatal per a oposar-nos de forma efectiva a la situació. En el sector de Químiques es dona la paradoxa que en empreses amb beneficis s'estan aplicant ERO, sent un sector també molt afectat. En el sector de Transports a Telemarqueting és on hi ha més conflictes, sent la desregulació laboral la constant en aquest sector.

Anàlisi de la Situació: El company Desiderio Martín va fer un repàs des de l'inici de la crisi, constatant

se que en aquest últim any, des de Setembre del 2008, s'havia arribat a la pitjor de les previsions, en el sector públic s'ha acceptat el model organitzatiu del privat i es regeix per la llei del mercat, oblidant-se que el públic era, i ha de seguir sent-lo, un dret de les persones.

La crisi està sent aprofitada per les empreses per a fer les reestructuracions, sense cap mobilització general, quedant-se només en la lluita empresa per empresa, sent més una actitud defensiva que reivindicativa. Estem paralyzats per la ideologia i l'educació transmesa des dels sindicats majoritaris. La majoria dels ERO so fraudulentos. Ningú demana responsabilitats als responsables de la crisi, s'ha entrat en la lògica que la solució és individual i no col·lectiva, sent una aixecada de camisa la proposta de la pujada d'impostos. Hem de donar avanços en una resposta general. Intervencions: El més destacable de les intervencions va ser:

En el que va d'any 40.000 acomiadaments són objectius i conviuen ERO i hores extraordinàries, sent acceptat per l'Administració. La mobilització del 31 d'octubre és un pas més.

Les dades reflecteixen que hi ha pocs brots verds i que la situació serà llarga. L'organització està sent agredida amb acomiadaments dis-

criminatoris i selectius, els exemples de ICMA i NISSAN són demostratius.

El capitalisme s'està adaptant a les seves necessitats del segle XXI i hauriem d'articular respostes i atacar l'amnèsia general, coordinant-nos amb més col·lectius. Cal abordar les pretensions de les empreses on s'apliquen ERO de produir igual amb menys treballadors/es.

Hem d'organitzar el col·lectiu de Desocupats/des i afectats pels ERO, la situació per a un important nombre de treballadors s'agreuja-rà, hem de ser-los útils.

Hem de millorar els delegats/des en el nostre funcionament i responsabilitat, sent important l'ètica i el compromís.

Va concloure la Conferència amb la intervenció del Company Jacinto Ceacero, després de donar les gràcies per la invitació, va felicitar als presents pel debat realitzat, va fer esment dels acords adoptats en el recent Congrés de Màlaga on estan les eines que l'organització s'ha dotat per a plantar cara a les agressions que rebem els treballadors, també es van adoptar propostes que fer a la societat per a crear una societat més justa i igualitària. Va animar a tots i totes que el dia 31 d'octubre sigui significatiu la presència de la CGT en el carrer.

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

SENSE FRONTERES-SOCIAL

Alguns executius vinculats al Barclays aniran a treballar a una societat creada a les Illes Caiman

Tot els val per a seguir oprimint-nos i fer del nostre cos el seu criadero

El cinisme dels acords del G20 a Pittsburgh

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT

Es va portar a terme a finals de setembre una nova cimera del G20, la de Pittsburgh (USA), en la qual els líders dels països més "desenvolupats" del món han fet gala de la seva incompetència i falta de voluntat política per a posar remei a la lamentable situació que vivim milions d'habitants d'aquest planeta.

El plantejat per a aquesta nova escenificació a Pittsburgh era bàsicament posar límit a les primes dels banquers, els famosos bonus; forçar als bancs a que tinguin unes reserves proporcionals al seu capital per a afrontar situacions de crisi i l'eliminació dels paradisos fiscals. Aquests eren els plantejaments, que es venien arrossegant des de Londres i que circulaven de boca en boca durant els dies precedents a la trobada.

Després de llargs debats han conclòs que no és necessari precipitar-se,..... la pressa mata. Que cal seguir mantenint els estímuls a l'economia, és a dir, més diners per a fomentar el consum exacerbant, ja que és l'única manera de salvar-nos, encara que impliqui la destrucció dels recursos. I referent a les primes, suggereixen, res d'obligar per a establir uns topalls, que tampoc queden fixats. Els ministres de finances li aniran donant forma a aquest entramat amb tranquil·litat mitjançant documents al llarg del 2010 i la majoria de normatives no entraran en vigor fins a

2012. En cas d'incompliments no hi ha previstes sancions.

Aquests són els acords adoptats pel G20, que són les recomanacions realitzades pel consell d'Estabilitat Financera. Aquest Consell està format, entre altres pels governadors dels bancs centrals, que no deixen de ser banquers. Sense anar més lluny, el president d'aquest Consell d'Estabilitat Financera és l'italià Mario Draghi, governador del banc central d'Itàlia, vinculat anteriorment al banc nord-americà d'inversió Goldman Sachs, entitat cèlebre per fomentar l'enriquiment dels seus directius.

El G-20 pren protagonisme en detriment del G-8 i el Fons Monetari Internacional serà un dels garants

de portar a terme les suposades formes. És a dir, les mateixes persones i institucions causants de la crisi són les encarregades d'engegar la solució i a més pretenen fer-nos creure que aquesta solució anirà en perjudici dels seus interessos. JA!

A aquesta passivitat i falta d'ètica per part dels polítics cal afegir una sèrie de fets que augmenten l'escepticisme i la indignació de les i els treballadors. Alguns executius vinculats al Barclays aniran a treballar a una societat creada a les Illes Caiman. Com professionals liberals cobren el que volen pels seus serveis i estableixen la seva residència fiscal on consideren. En el 2008, els nou bancs més grans

que van rebre dels programes de rescat d'EUAU 175.000 milions de dòlars, van destinar la quantitat de 32.000 milions a remunerar als seus directius, quantitat similar al deute extern de tots els països pobres molt endeutats (PPME), que són uns quants, o semblant a la pressupostada per a prestacions per atur a Espanya per a 2010.

Per si això fora poc Zapatero vol recaptar, via impostos, uns 11.000 milions d'euros més. I com de costum ho pagarem les i els de sempre. Eliminarà els 400 euros de deducció de l'IRPF i pujarà l'IVA del 16 al 18%, amb la qual cosa pagarem tots i totes per igual independentment dels ingressos. La tributació de les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV), on escamotegen els seus impostos les grans fortunes d'aquest país no es modifica i seguirà sent del 1%. D'aquests 11.000 milions d'euros solament 800 sortiran de les rendes del capital.

Des de CGT volem manifestar el nostre rebuig a aquestes polítiques i insistir que solament les persones afectades per aquesta situació som les que hem de prendre la iniciativa i engegar processos encaminats a buscar solucions factibles. Solucions que res tenen a veure amb buscar un capitalisme menys agressiu i sí amb polítiques que impliquin un veritable repartiment del treball i la riquesa i amb uns serveis públics de qualitat.

Per a CGT, la vaga i la mobilització són les millors eines que tenim per a plantejar-lo i aconseguir-lo.

Convocatòria de la segona etapa nacional i internacional "Llibertat i justícia per a Atenco"

Comitè Llibertat y
Justicia para Atenco

El Comitè "Llibertat y Justicia para Atenco", que impulsa la campanya del mateix nom amb el Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra, fa una crida internacional en la seva justa lluita per la llibertat dels 12 presos polítics produïts arran dels esdeveniments repressius que van tenir lloc els dies 3 i 4 de maig de 2006 a San Salvador Atenco. Dotze persones segueixen preses fruit d'un operatiu realitzat amb una enorme violència policíaca, violacions als drets humans i innombrables irregularitats que va ser una decisió d'Estat, les conseqüències del qual van ser l'assassinat de dos joves, les detencions de més de 200 persones, les vexacions, violacions i tortura sexual a prop d'una trentena de dones detingudes.

Fem una crida de manera urgent a la societat civil nacional i internacional, a les 217 organitzacions que s'han integrat a aquesta campanya, a totes les persones, famílies, col·lectius, organitzacions, moviments, xarxes de tot el país, de tota Amèrica i Europa a participar en la SEGONA ETAPA de la CAMpanya Nacional i Internacional Llibertat i Justícia per a Atenco on demanem:

· La revisió imparcial, justa i conseqüent dels casos dels nou presos de Molino de las Flores així com la seva llibertat immediata per ser presos polítics de l'Estat Mexicà.

· El trasllat immediat d'Ignacio del Valle, Felipe Alvarez i Héctor Galindo a un penal proper al seu domicili.

· Cancel·lació de les ordres de detenció contra Adán Espinoza i América Del Valle.

A més de seguir lluitant per:

- La LLIBERTAT dels 12 presos polítics, la revocació de les sentències condemnatòries, el respecte irrestricte dels drets humans dels detinguts i perseguits, el càstig als responsables materials i intel·lectuals de la repressió i les violacions als drets humans, aturar la persecució política d'América del Valle i Adán Espinoza, i condemnar i detenir la criminalització dels moviments socials a Mèxic.

Més informació al web:

www.atencolibertadyjusticia.com

No volem que decideixin per nosaltres. Nosaltres parim, nosaltres decidim!!

Secretaria de la Dona
Comitè Confederal CGT

Es el mateix lema de fa 30 anys, 30 anys lluitant pel mateix, això demostra el poc en compte que ens té aquest sistema patriarcal i opressiu que segueix veient-nos com objectes d'usar i guardar. Amb el pèndol de la nova llei de l'avortament sobre els nostres caps, ens plou de tots els estaments: jutges, mèdics, fiscals, església.... TOTS (que no TOTES) opinen: objecció de consciència i al·legacions a la vida latent, tot els val per a seguir oprimint-nos i fer del nostre cos el seu criadero, amb tot el que això comporta: culpabilització de les dones que volem decidir

lliurement si volem ser mares o no i perpetuació del seu sistema capitalista. No cal oblidar que l'avortament és l'última opció a la qual ens acollim, amb el que això suposa. Qui no ho hagi hagut de fer, mai sabrà el que se sent... Per això, seguirem dient que és el nostre cos i nosaltres decidim.

Des de CGT considerem que la nova llei millora tot just la situació actual de la IVE:

- El termini de 14 setmanes és curt, alhora que segueix posant límit a la lliure decisió de la dona, establint una forta tutela de l'Estat.

- Tot just parla de finançament públic, no especificant els circuits d'atenció i burocratitzant certs requisits per a la intervenció.

- Tampoc regula l'objecció de consciència en els centres públics, deixant la porta oberta perquè la IVE s'hagi de seguir fent en centres privats.

- Quant al personal sanitari, segueix amb les mateixes inseguretats, agreujades per algun supòsit més.

- Esmenta genèricament, com solen ser les lleis, les bases sobre les quals hauria de sustentarse aquesta llei: formació, tant per a professionals com per a ciutadans/nes i anticoncepció.

- No fa esment per res a les dones immigrants, col·lectiu molt important en les taxes d'avortament de l'estat, més ara amb la reforma de la llei d'estrangeria en la qual se'ls

van a restringir drets sanitaris.

Per tot això, nosaltres seguirem EXIGINT:

- lliure elecció, sense sobres ni períodes de reflexió

- igualtat territorial i gratuïtat en tot l'Estat

- anticoncepció finançada com qualsevol altre medicament

- educació afectiva sexual en els currículums escolars

- formació específica per als/les professionals sanitaris

- seguretat jurídica tant per a les dones que decideixen interrompre el seu embaràs com per als professionals que ho realitzen

No deixis que decideixin per tu. El dret a no avortar ja existeix, que existeixi el dret a fer-ho.

SOCIAL

Apostem per penalitzar el client i no la prostituta que és la víctima d'un sistema masclista i de classe

L'abolicionisme vol abolir la prostitució en general: d'homes i dones

BALA PERDUDA

Els últims de Kosovo

Toni Álvarez

Aquest mes de setembre ha finalitzat el que, diuen, va ser la primera "missió de pau" a gran escala de l'exèrcit espanyol. El passat 16 de setembre, després de 10 anys, van marxar els darrers soldats espanyols de Kosovo.

L'invent de les missions de pau tenen poc més de 10 anys. I sembla increïble com aquest oxímoron s'ha consolidat entre l'opinió pública, els mitjans de comunicació, els discursos polítics i, si m'apureu, la sobretaula del diumenge.

No oblidem el cost d'aquestes missions. Fa deu anys, a Hamallaj, a les rodalies de Tirana, la Brigada Aragó de l'exèrcit espanyol va muntar un camp de refugiats per a 5.000 persones fugides de Kosovo, amb un cost de 8.600 milions de pessetes, dels quals 3.500 milions es van destinar al salari dels militars. No molt lluny d'allà, els mateixos dies, Càritas muntava un altre camp de refugiats per 2.000 persones amb un pressupost de 200 milions de pessetes. Fa vergonya haver de recordar aquestes xifres per desmuntar la fal·làcia que signifiquen les missions de pau, la nova forma de colonització del segle XXI.

Una colonització que deixa el pòsit de les màfies millor organitzades amb un mercat nou per conquerir: el tràfic d'armes, de persones, de mercaderies bàsiques, d'immobles... nous governs per malversar i amb els quals fer antics negocis. Sigui quin sigui el país "pacífic", la llista és llarga i fosca. Els damnificats sempre són els mateixos, igual que els beneficiats que, com deia Paul Valery, es coneixen perfectament, al contrari que els perjudicats per les guerres, vull dir de les "missions de pau".

Com agulla a punt de donar una puntada més a una de les grans mentides dels nostres dies, cal apuntar que el general Cardona, el primer comandament que va arribar a Kosovo el 1999, va dirigir després la brigada multinacional Plus Ultra a Irak. Amb un altre fil als seus barrets, com si tot fos possible, com si res no fos veritat. Com el proper enviament a l'Afganistan dels militars que "sobren" de Kosovo. Fent la pau amb la guerra, als territoris sembrats de ràbia i misèria pels mateixos que diuen portar la pau amb canons i pistoles. Ja ho deia el general Cardona: "una excelente escuela"... de crear misèria, afegiríem altres.

Debat al voltant de la prostitució

Per l'abolició de la prostitució, avui mateix!

Vicent Canet, membre d'Homes per l'Abolició de la Prostitució

L'anàlisi sobre la regulació o l'abolició de la prostitució implica posicionar-nos sobre el model social que volem per als homes i dones i el marc normatiu que adoptarem definint el tipus de conductes i de valors que proposem per a la nostra societat. No obstant això, l'estratègia patriarcal vol centrar el debat sobre les eleccions individuals de les dones (la llibertat de prostituir-se de les dones), evitant l'anàlisi social. Així, tracta de separar la prostitució "lliure" de la forçada, considerant que l'acceptada ha de ser organitzada i reglamentada i la forçada ha de perseguir-se.

Situar el centre del debat en el significat polític de l'accés per preu al cos de les dones (el que eufemísticament es denomina "prostitució") afecta l'estatut d'igualtat dels éssers humans. Perquè la prostitució "per se" suposa una situació de desigualtat i, per tant, és incompatible amb l'estatut d'igualtat que volem construir entre homes i dones. Podem, per exemple, admetre privadament en la nostra relació matrimonial una situació de desigualtat perquè volem ser submisos o dependents, però no podem regular un contracte matrimonial sobre la base de la desigualtat.

Per què ningú pregunta als clients per què paguen?

Moltes vegades hem assistit a debats televisats sobre la prostitució en què han participat prostitutes (perquè en més del 90% són dones les persones que venen el seu sexe) i hem pogut assistir a veritables interrogatoris i qüestionaments: "Per què ho fas? Per què vens el teu cos?". O afirmacions del tipus: "no tens dignitat" o "abans que això jo netejaria lavabos". Una moralitat que responsabilitza totalment de la seua situació a la víctima.

I resulta curiós que ningú haja fet el mateix amb els clients: "Per què ho fas? Per què compres el cos d'un altre ser lliure i igual que tu?" O li hagen fet afirmacions del tipus: "no tens dignitat!" O "abans que això jo em masturbaria". I això passa perquè el client és invisible. Algú coneix algun client que done la cara i que la done en un debat disposat a empassar-se aquestes

crítiques? D'altra banda, no crec que massa clients senten la responsabilitat d'explicar-se, entre altres coses perquè ningú els ha qüestionat i molt pocs pensen que puguen ser l'arrel del problema.

És més, alguns dels defensors de la prostitució parlen de la seua "funció social". Alguns perquè creuen que el sexe és un dret que només podent pagar tenen garantit, altres van més enllà i diuen que serveix per prevenir de les violacions que podria realitzar un client, suposadament, incapaç de controlar el seu desig sexual.

I fins ací dos dels arguments més utilitzats (i centrats en el client, per fi!) encara que sense qüestionar-lo (clar). El sexe, opinem, no és un dret, és una opció que també es pot practicar, per exemple, en solitari, com l'amor no és un dret sinó que s'ha de seduir l'altre i és voluntari. Això del dret pretén presentar el client com una "víctima" de l'escàs sexe que li ofereix aquesta societat i la prostitució com una solució. Un ser, presumptament, desvalgut que en canvi no es preocupa gens ni miqueta per saber si la prostituta "consent" i si "és lliure". Més aviat el client només busca el seu plaer, inclús passant per damunt de la llibertat de l'altre, com faria un violador, encara que amb diners pel

mig. No es tracta de no reconèixer que el client puga tenir problemes, i inclús que se'l puga ajudar, sinó que afirmem que no els soluciona de la millor manera.

Respecte a la idea que s'eviten violacions, hi ha poc que comentar. Llavors què hem de deduir, que els clients són violadors en potència? Són consentits els clients de la prostitució com a mal menor? Com a violacions consentides a canvi de diners? Hauríem de plantejar-nos si els actes sexuals tolerats, però no desitjats, poden ser viscuts sense perjudici o si són violència de gènere.

Prostitució per a pobres

Després hi ha els arguments com "donem-los drets a les prostitutes" encara que això sí, els defensors de la regulació no solen pensar en ells o elles per a exercir aquest "treball com qualsevol altre". Es tracta, asseguren els regulacionistes, que puguen cotitzar, tenir seguretat social, jubilació... Però, seria donar drets als xiquets o als ancians permetre que la seua explotació fora considerada treball? De vegades dona la sensació que es proposa per "donar drets" a una "opció de pobres" i tranquil·litzar la cons-

ciència de la societat amb una presumpta llibertat d'elecció, per evitar afrontar la situació de fons: la majoria dels que exerceixen la prostitució procedeixen de la misèria i la pobresa.

La prostitució de luxe sempre surt d'exemple per demostrar que no és una opció només de pobres, però això és com comparar un futbolista de tercera amb Cristiano Ronaldo. Res a veure. Però a més, quin percentatge suposen les prostitutes de luxe respecte del total? No hi ha dades, però és de suposar que ben poc: els salaris desorbitats, per desgràcia, sempre han sigut minoritaris.

La postura abolicionista

Hi ha molts tòpics entre els que confonen la visió abolicionista (d'arrel feminista i igualitarista) amb la prohibicionista (d'arrel moralista-religiosa). Una diferència fonamental és que a qui es responsabilitza de la prostitució. La moralista sol fer-ho amb la prostituta i veu el sexe com una cosa negativa, l'abolicionista se centra amb el client i el proxenet i considera el sexe com un fet positiu. L'abolicionisme considera el sexe de pagament una forma més d'explotació del capitalisme, de dominació

SALUT I ANARQUISMES

Independència sense límits

Pep Cara (Berga)

Ijo a l'independentisme nacionalista, en general, li veig massa límits. Just l'altre dia, l'11 de setembre, em va venir un còlic nefrític que em va deixar blegat per terra. Aquells que encara diuen que Catalunya serà cristiana o no serà (pròdigs en comentaris a Indymedia o a l'Avui digital) afirmarien, sens dubte, que es va tractar d'un càstig diví per ser un "anarco-espanyolot" hereu d'aquells 'murcianus' i d'aquella FAI que va fer taaant! de mal. Bé, bromes a part, aquest debat com tants d'altres està totalment presoner d'una sèrie de tòpics tònics.

D'entrada, cal dir que els anarquistes com a partidaris de la llibertat no podem donar l'esquena a cap mena d'alliberament (ni a l'animal, ni al de gènere, ni al de qualsevol grup que decideixi ser-ho en funció de la seva llengua, nació, o simple desig), tot i que cadascú estigui al front que més l'interessi. D'altra banda, com a contraris que som a tot poder i tota explotació, les llibertàries no podem acceptar alliberar res per mitjà de la constitució d'organismes de poder i explotació. Ja se sap, per les anarquistes el fi no justifica els mitjans. Però fins i tot així, en teoria no hi hauria cap problema entre anarquisme i alliberament nacional, ja que algunes persones i col·lectius com Negres Tempestes proposen un alliberament nacional antiestatista, basat en l'autogestió i en mètodes d'alguns anarquistes com la democràcia directa.

D'aquesta manera, el problema entre les dues posicions queda reduït a una qüestió de sentiment o creença entorn el concepte de nació i clar, sobretot a una història, una tradició i unes experiències viscudes dels dos "moviments" en aquest tros de terra que vivim. Per exemple, als col·lectius als quals milito crec que hi ha gent que creu en la nació i gent que no hi creu i no hi ha cap problema ja que les qüestions pràctiques i els mètodes organitzatius els compartim i els tenim clars: no ens integrarem mai en institucions.

He dit "crec" perquè —com dic jo— "no parlem de religió" sinó de canviar, per mitjà de l'acció directa, la nostra realitat immediata (lluitar contra l'opressió quotidiana, la que notem més, sigui del color que sigui). Amb tot, el bloc negre que va a la manifestació del dia 11 diuen que s'ha consolidat (amb gent de tot, és clar). Tanmateix les opcions antiestatistes dins l'anomenat independentisme català no són precisament les més esteses, en tot cas, no tant com els còlics nefrítics. Salut i anarquia!

de classe i de violència de gènere que converteix (principalment) a les dones en mercaderia.

El model abolicionista s'aplica a Suècia i Noruega, on el feminisme ha aconseguit calar en la societat, i denuncia i penalitza el client i el proxeneta amb multes o penes de presó (en el cas de clients no s'ha arribat encara a la presó). El llogatge és important i allí la prostitució és violència remunerada i el client és el prostituïdor.

A més, com que abolir la prostitució no és cosa d'un dia, es preveuen serveis socials destinats que les prostitutes s'insereixin en el mercat laboral i que els clients es reeduquen cap a conductes igualitàries.

Criminalitzar l'home?

Es tracta de criminalitzar a l'home? No, per suposat. En primer lloc es tracta de qüestionar una masculinitat com l'actual, encara amb caire sexista, per a tendir a una masculinitat igualitària i autocrítica. El feminisme o el moviment homose-

xual han reflexionat sobre si mateixos i han creat projectes de transformació social després d'imaginar societats igualitàries. Tal vegada ha arribat el moment que els homes fem el mateix. De fet, ja hi ha associacions d'homes per la igualtat, i l'associació d'homes per a l'abolició de la prostitució.

Les mesures coercitives també eduquen perquè imposen límits. I per això apostem per penalitzar el client i no la prostituta que és, si de cas, la víctima d'un sistema masculinista i de classe. La penalització no és l'únic camí per a la transformació social, però sí un d'ells.

L'abolicionisme aposta pel canvi de valors que va més enllà de la coercició. Aquí pot tindre un paper fonamental les associacions d'homes per la igualtat. Hem de sentir quins problemes tenen els clients, veure perquè no són capaços de mantenir relacions d'igualtat, perquè necessiten dominar la seua companya sexual, i evitar el rebuig, etc. per saber com modificar això i com treballar per construir una masculinitat en sintonia amb el que cada

vegada més dones reclamen: la igualtat. Una nova masculinitat igualitària que ens permetrà gaudir del sexe realment lliure, de l'amor i de l'afecte, i que ens permeta millorar les nostres relacions personals. El moviment dels homes igualitaris fa temps que existeix en els països nòrdics i que treballa en aquest sentit.

Com a missatge positiu i d'esperança, l'Estat espanyol, malgrat ser un dels països occidentals en què més homes recorren a la prostitució, (diuen que un 25% ha anat alguna vegada) la immensa majoria opta per relacions sense mercadeig per mig.

I les dones que...

Sempre algú afirma: però les dones també compren!!! L'abolicionisme vol abolir la prostitució en general: d'homes i dones. Planteja relacions d'iguals i de no dominació econòmica. El que passa és que no es pot ignorar el caire de gènere (a banda del caire de classe) que té la prostitució: quan el 90% de les que es

prostitueixen són dones i el 95% dels clients són homes (el 5% de diferència són homes que compren a altres homes), està clar que és també una qüestió de gènere. Dit això, també aspirem a l'abolició de la prostitució masculina, per descomptat.

I la CGT què?

No deixa de ser curiós que un sindicat que ho vol abolir tot (l'exèrcit, el matrimoni, l'estat, el capitalisme o el treball) i que li costa acceptar el més mínim revisionisme respecte d'això, abraça en alguns dels seus sectors la regulació de la prostitució. Alguns diuen que la prostitució ja s'abolirà quan es faça amb el treball, és a dir, mai. Per això vos plantejo si podem aconseguir petits triomfs, si hem abolit el treball infantil, el dels ancians, o l'esclavisme, per què regularem el "treball sexual" en compte d'abolir-lo? Perquè el client paga hi ha prostitució, treballem perquè no hi haja clients, ni situacions d'exclusió social que porten a prostituir-se.

La LEC suposa la fi de l'ensenyament públic integrador i de qualitat

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Al mes de maig una majoria de la comissió d'educació del Parlament (PSC, CiU, ERC i -en una part significativa del text- ICV-EUiA) va aprovar el dictamen de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) i el dia 1 de juliol es portava a terme al Parlament de Catalunya l'aprovació definitiva de la LEC.

Aquesta llei d'educació ha rebut el suport dels partits del govern tripartit i de la principal força de l'oposició, d'esquenes durant dos cursos a l'opinió del professorat de l'ensenyament públic i dels seus representants sindicals, que de manera multitudinària i sistemàtica hem manifestat el nostre rebuig amb vagues, concentracions, manifestacions, signatures...

Tot i que en el camí que ha seguit (bases, avantprojecte, projecte i dictamen) s'han eliminat articles directes de menyspreu de la tasca docent i intents d'abordar una privatització salvatge i descarada dels centres públics (gràcies a les mobilitzacions i no a la voluntat política precisament) el dictamen parlamentari referma tots els aspectes fonamentals amb els quals hem estat en contra.

No estem parlant d'uns apartats polèmics, sinó d'una estructura que al llarg de tot el cos de la llei, pretén convertir l'ensenyament públic de Catalunya en una extensió subsidiària dels centres privats concertats amb regles de funcionament comuns quant a finançament i gestió. Ara el dictamen de la comissió parlamentària ja és clar, estem parlant de la "concertació dels centres públics".

El Servei d'Educació de Catalunya equipara pública i privada concer-

tada. Una igualtat peculiar que ja hem pogut tastar prèviament a l'aprovació de la llei. Mentre que en els darrers mesos l'excusa de la crisi ha servit al Departament per justificar les nombroses retallades de recursos humans i materials (substitucions, plantilles, projectes, oposicions, hores extres...), el dictamen de la LEC garanteix l'increment dels concerts a la privada accelerant l'equiparació salarial en 3 anys pel professorat de la privada, creant fons d'inversió per la construcció o l'ampliació i remodelació de centres concertats, assegurant el futur pels concerts dels centres que separen nens i nenes, augmentant les etapes educatives que poden ser concertades...

El dictamen incideix també en la competitivitat (zones educatives, adscripcions), la categorització (de referència, normals i desfavorits) i la recerca de recursos econòmics (dotació de suficiència, projectes, concerts, sponsorització) dels cen-

tres públics. Els Plans d'autonomia de Centres, en un futur proper comuns a tots els centres, amaguen restriccions futures mitjançant els reajustaments de plantilles, l'auto-finançament o la competitivitat de mercat entre els centres públics.

El paper d'autoritat màxima amb que es defineixen les direccions dels centres públics, cada cop amb més capacitat de decisió, té com a objectius retallar la democràcia i el treball en equip dels claustres i, en la mateixa línia com succeeix en l'empresa privada, repercuteix en les condicions laborals de les treballadores i treballadors del sector de l'ensenyament: complements de productivitat i més ventall salarial, designacions a dit, condicions de treball diverses...

Cal una especial menció al suposat finançament de la LEC. La promesa és situar la despesa educativa a l'entorn del 6% del PIB català en els propers 8 anys. Però, despesa educativa no és el mateix que in-

versió pública i encara menys inversió en els centres públics. Despesa educativa és la summa de la inversió del Departament (tant en pública com en concertada), de la inversió privada i de les despeses de les famílies en educació. Així doncs, agafant una xifra reivindicada per les organitzacions en defensa de l'ensenyament públic, ens podem trobar que en els propers anys la inversió en els centres públics sigui percentualment inferior a l'actual.

Manifestem el nostre descontentament amb les línies estratègiques de la futura LEC i amb l'actuació dels grups parlamentaris que, en lloc d'escoltar la veu de la majoria del professorat de l'ensenyament públic, han donat el vist-i-plau a una LEC que suposarà el final d'un model d'escola pública integradora, cohesionadora, laica i de qualitat i la seva subordinació a l'escola privada i, com a conseqüència, una fractura social de difícil solució.

Campanya podem viure sense capitalisme

Col·lectiu Catalunya

El 17 de Setembre, coincidint amb la data en la qual Enric Durán i el col·lectiu Crisi van sortir a la llum reivindicant l'expropiació a la banca de gairebé mig milió d'euros, es va celebrar en tot l'Estat una jornada de difusió de les alternatives al model capitalista imperant, sota el lema "Podem viure sense capitalisme". En ella es van organitzar Punts de Trobada consistents en taules informatives i assemblees temàtiques en espais públics de diferents ciutats, d'una banda per a informar d'alternatives que existeixen en el nostre entorn local, per l'altre per a ser visibles en el carrer i per a recollir informació de persones que estiguin interessades en alliberar-se del capitalisme en algun aspecte de la seva vida.

També es va aprofitar la jornada per posar en marxa la campanya per la Vaga de Bancs, que es va convocar el 12 de novembre del 2008 com a rebuig de moltes persones a les pràctiques abusives dels bancs i al seu poder econòmic, social i polític. Se li diu vaga perquè és una acció premeditada per tallar tota la col·laboració amb la banca, com en una vaga, però com que es tracta de tallar la relació de manera definitiva amb la banca convencional, seria més aviat una acció de deserció col·lectiva amb diferents formes de participar-hi.

L'objectiu d'aquesta vaga és aconseguir de mica en mica reduir el poder econòmic dels bancs i el seu impacte en la nostra societat, cadascú dins les seves possibilitats, tantant comptes, minimitzant el seu ús, eliminant els rebuts, deixant d'utilitzar targetes, traspasant diners a entitats financeres ètiques, deixant de pagar els deutes..., Així menors seran els beneficis d'aquestes entitats i menor el mal que poden fer.

Més informació:

www.17-s.info / www.sincapitalismo.net

Els malalts de la polio lluiten contra la desídia institucional

Joaquín Trullén Romeo, Afectat de polio i SPP

La Federació d'afectats de polio i els seus efectes tardans, així com el Fòrum de vida independent, ja van fer lliurament el passat mes de març en el registre del Ministeri de Sanitat i Consum, d'un requeriment al ministre de citació i actuació immediata sobre els protocols mèdics que aquestes persones precisen i que no s'han portat a terme malgrat les recomanacions presentades en un informe per l'Institut de Salut Carlos III des que en 2001 i que per unanimitat parlamentària a través de dues proposicions no de llei, els fossin sol·licitades.

Els representants de les persones amb poliomièlitis entenen que aquesta desídia institucional està vulnerant clarament l'article 25 de la Convenció Internacional dels drets de les persones amb discapacitat i que suposa un afrontament institucional contra ells, després de 7 anys que aquest estudi fora presentat amb totes les seves recomanacions de protocols d'actuació sanitària, no hagin estat finalment tingut en compte les seves particulars necessitats, ni s'hagin donat recomanacions ni informació dels efectes tardans de la polio referent a això als departaments de salut de tot el territori nacional, el que ve generant una discriminació, unes desigualtats i unes negligències sanitàries sense precedents, amb un col·lectiu que es manifesta, segons declaracions dels seus membres, com víctima del passat del present i

de seguir així, del futur de les polítiques de salut portades a terme en el territori espanyol des de fa més de 50 anys, pel que no descarten de no obtenir una resposta ràpida per part del ministeri l'emprendre accions de pressió pública fins a ser finalment escoltats i atesos com es mereixen.

Què és la síndrome post polio?

La síndrome post polio és una malaltia neurològica rara, caracteritzada per fatiga, debilitat muscular progressiva amb pèrdua de funció i dolor i que apareix exclusivament en pacients que van ser infectats pel virus de la polio entre trenta o quaranta anys abans. La polio va afectar a moltes persones en el nostre país fins a mitjans dels 60, en

l'actualitat es calcula que a Espanya existeixen unes 40.000 persones amb seqüeles de polio, però fins a començaments dels anys 80, no se la hi coneix com síndrome post polio. -SPP- i en l'actualitat molts metges de família no saben de la seva existència ni cap a on derivar a aquests pacients.

La prevalença (nombre de casos d'una malaltia en una població) de les malalties de la moto neurona en el seu conjunt és de 3,5 individus per cada 100.000 habitants; la síndrome post polio no ocorre en totes les persones que van ser afectades per la polio, sinó en un 20-80% d'elles, sent més freqüent en les dones i existint una relació directa entre el risc de patir aquesta síndrome i el grau de severitat de les seqüeles de la polio.

Durant la infecció pel virus de la

polio moltes de les neurones de les astes anteriors de medulla espinal són danyades o destruïdes, unes altres sobreviuen a la polio i assumeixen la funció de les neurones lesionades; d'aquesta forma el pacient recupera el control dels seus músculs i la seva salut, però a costa d'una hiperfunció de les cèl·lules supervivents. Al cap d'un període variable entre trenta i quaranta anys o fins i tot més ampli, aquestes neurones sobrecarregades comencen a fallar donant lloc a l'aparició de la malaltia, aquest mecanisme és el responsable del curs lent però paulatí de la malaltia. La síndrome post polio pot desencadenar-se després d'una caiguda, un període de repòs perllongat, un accident lleu, o amb l'aparició d'altres malalties.

El pobre tractament que es dona avui dia pal·lia, en el millor dels casos, els símptomes, sense que existeixi un protocol a nivell nacional, per a identificar la malaltia, ni un programa de rehabilitació, ni un pressupost de la Seguretat Social que investigui aquesta malaltia. Per això, la Federació d'Afectats de Polio i els seus Efectes Tardans segueix la seva tasca de conscienciació de la població i del Ministeri de Sanitat i està determinada a realitzar les accions oportunes perquè es compleixin les nostres justes peticions.

Enllaços informatius

www.appcat.org
polioyspp.blogspot.com

Marxa pel Decreixement al Camp de Tarragona

Grup de Decreixement al Camp

Des del grup de Decreixement al Camp es va organitzar una marxa en bicicleta que va recórrer les comarques del Baix i Alt Camp, Conca, Tarragonès i Priorat, del 18 de setembre al 4 d'octubre. La marxa va passar per Reus, Vila-seca, Cambrils, Riudoms, Montroig, Falset, Duesaigües, Prades, Vilaplana, La Selva del Camp, Alcover, El Morell, Torredembarra, Santes Creus, Montblanc, Valls i Tarragona. En cada parada del recorregut es va preparar amb els col·lectius locals un acte públic formatiu sobre la situació actual de crisi i les alternatives que tenim com a ciutadans i ciutadanes.

L'objectiu de la marxa és difondre

les formes de vida i de societat alternatives, tan necessàries en temps de crisi, que ja s'estan posant en pràctica des de molts moviments socials, i fomentar el treball en xarxa i la confiança en les persones properes. Per això es va convidar a tothom a participar en les Trobades per la Cooperació Local del 17 i 18 d'octubre a Valls. La sortida de la marxa es produïa l'endemà del 17-S, data assenyalada per la campanya "Podem viure sense capitalisme". L'acte d'inici de la Marxa va ser un Taller-Debat sobre "Alternatives a la Crisi" a Reus, taller que es va anar repetint a les diferents poblacions.

Més informació:

www.decreixement.net/marxapelcamp

Concentració de desocupats/des davant l'INEM i el Departament de Treball a Barcelona

Kaos en la Red

Unes 50 persones convocades per l'Assemblea de treballadores i treballadors a l'atur de Barcelona, es van concentrar el matí del 2 de setembre davant la OTG-Sepúlveda i el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, secundant la convocatòria a nivell de l'estat de diverses associacions d'aturats/des en contra de la política antisocial del govern de Zapatero, en l'aplicació de l'ajuda dels 420 euros/mes als desocupats/des sense subsidi.

Davant l'INEM i el Departament de Treball es van presentar uns documents reivindicatius, de rebuig a

la política d'ambdós governs en relació als treballadors i treballadores en atur, i exigint un lloc de treball per a totes les persones en situació d'atur. En cas que no es garanteixi un lloc de treball, una prestació per atur indefinida amb la corresponent cotització a la Seguretat Social fins a la recol·locació efectiva.

En la concentració, també van participar un grup de joves de Centre Social ocupat "Rimaia" i al final de la Concentració diversos treballadors/es en atur junts als joves van anar al Centre Social per a celebrar una Assemblea conjunta per a debatre les formes de la possible confluència en la pròximes lluites d'ambdós moviments socials.

La PDF exigeix la xarxa de rodalies pel Camp de Tarragona

SFF-CGT Tarragona

El diumenge 5 de juliol, unes 60 persones de la Plataforma en Defensa del Ferrocarril del Camp, on participen diverses organitzacions i col·lectius, entre ells la CGT, van recórrer durant diversos quilòmetres l'antiga línia de ferrocarril que enllaçava les poblacions interiors de les comarques del Camp de Tarragona. D'aquesta manera es reivindica la seva recuperació com part d'una proposta global d'una xarxa de rodalia que enllaçaria gran part de les poblacions de les comarques de Tarragona, en el marc més ampli de la campanya en defensa d'un ferrocarril públic i social.

La proposta inclou la utilització d'aquestes possibles línies també per a la circulació de mercaderies del port i els polígons industrials de la zona, estalviant més de dues hores la seva arribada a Barcelona i a la frontera francesa.

Des de la CGT es critica a governs i institucions locals per la seva aposta constant cap a les grans infraestructures faraòniques ferroviàries i aeroportuàries que s'estan planificant per a la zona i que només beneficiarien, a pesar d'estar finançats amb els diners del contribuent, a una part ínfima i elitista de la població, i que tampoc donarà resposta als problemes crònics de mobilitat i temps de trajecte exasperants de la gran majoria d'usuàries i usuaris dels transports públics.

Sense deixar en cap moment l'ambient lúdic i fraternal durant les hores de marxa, al llarg del recorregut es va fer evident la hipocresia política i institucional, ja que tot el temps es caminava paral·lel al traçat de l'AVE que ha aprofitat, i fins i tot desmantellat, la línia ja traçada per aquest antic trajecte.

Aquest acte ve emmarcat per una campanya més àmplia del nostre sindicat a les comarques de Tarragona, en defensa d'un ferrocarril públic i social, i en contra dels constants tancaments d'estacions que es vénen produint en la zona, basats en uns criteris que són purament econòmics, però que va deixant cada vegada més pobles i petites ciutats sense un mitjà de transport que hauria de ser fonamental a l'hora de planificar una societat més sostenible. Una vuitantena de persones de la Plataforma en Defensa del Ferrocarril Públic i de Qualitat al Camp de Tarragona ja s'havien concentrat el 15 de maig a l'estació del ferrocarril de Reus per denunciar públicament la disminució del nombre de serveis que pateix la demarcació de Tarragona en l'àmbit dels trens.

Per un by-pass eficaç, eficient, solidari i sostenible

És de sentit comú que les alternatives per a l'articulació del sistema ferroviari hagin de ser concebudes tenint sempre presents els criteris d'eficiència i eficàcia en la satisfacció de les necessitats de transport. És en aquest sentit que cal atendre al cost d'oportunitat de les diverses opcions, amb l'objectiu de garantir la màxima rendibilitat de les inversions i evitar el malbaratament innecessari dels recursos.

En primer lloc, sembla clar que la satisfacció de les necessitats de mobilitat interurbana no podrà trobar solucions eficaces i eficients si principalment atén a reivindicacions de caràcter local, articulades com a propostes de caràcter parcial. El sistema ferroviari ha de ser concebut com a tal sistema i, per tant, com un instrument per a la satisfacció de les necessitats generals de transport i per a l'articulació de la mobilitat al conjunt del territori. Si la importància econòmica i social relativa d'uns i altres nuclis poblacionals no hauria de ser sempre l'únic criteri a tenir en compte a l'hora de prendre decisions relatives a la ubicació de les infraestructures, això es fa encara més evident quan del que parlem és de mobilitat. Per la seva pròpia naturalesa, la planificació de la mobilitat interurbana –de la qual depèn en gran mesura el desenvolupament social i econòmic– ha de ser sempre concebuda des de la idea de sistema. Les grans ciutats –i això es fa particularment evident en el cas de Reus i Tarragona– necessiten aprofitar la sinèrgia resultant de

xarxes articulades pensant en el conjunt del territori en el qual s'integren.

En segon lloc, les aspiracions al lideratge regional no haurien de comportar sempre un "estira i arronsa" pels recursos del territori, en competència i conflicte permanent amb altres nuclis poblacionals –i, per tant, amb altres ciutadans i ciutadanes– a partir de la posició relativa que els uns i els altres considerin que poden "merèixer". Així, la legítima reivindicació del paper de capitalitat que pugui correspondre a la ciutat de Tarragona, dins la segona àrea metropolitana de Catalunya, pot explicar-se solidàriament, des de l'aposta responsable per alternatives de caràcter global, susceptibles de contribuir a la integració del territori i la satisfacció de les necessitats de transport de la ciutadania del Camp de Tarragona considerada com a conjunt.

En tercer lloc, és ben sabut que els càlculs relatius als costos i beneficis de les inversions han d'incorporar sempre una adequada valoració de les externalitats negatives que, en el cas de les inversions ferroviàries, pressuposa atendre degudament a l'impacte ambiental que sempre té l'aposta per noves infraestructures. La proposta d'un ByPass ferroviari que pugui connectar Tarragona amb l'Alta Velocitat ha de ser considerada i avaluada dins del conjunt d'alternatives a l'abast, tenint en compte la realitat d'un territori ja de per si excessivament trinxat per tota mena d'infraestructures viàries (no només ferroviàries).

Així, si bé és cert que Tarragona va perdre el tren amb l'arribada de l'alta velocitat, és just i necessari

reconèixer que altres ciutats –Reus, Valls– es van veure també privades de connexió. Des del 25 de novembre de 2008 –i dins d'una estratègia de potenciació de l'Estació del Camp– s'ha hagut de prescindir, a més, de la major part de les connexions amb el nord de la península, Madrid i bona part d'Andalusia. Aquestes pèrdues no tan sols ho són de les ciutats directament afectades, sinó que impacten de manera determinant sobre les oportunitats de desenvolupament social i econòmic del conjunt del Camp de Tarragona. L'afectació que inicialment poden tenir aquestes pèrdues sobre les oportunitats per al desenvolupament regional, pot ser en gran mesura minimitzada amb l'aposta per una connexió ràpida i eficaç de l'Estació del Camp amb els nuclis de població més importants del territori. Des de la PDF.Camp defensem la implementació d'una xarxa de rodalies que aprofiti les infraestructures viàries existents, optimitzant el volum d'inversió necessari i minimitzant l'impacte ambiental. La reobertura de la línia Reus-Roda –prevista per al desviament de mercaderies perilloses– juga un paper clau. La seva reactivació per al transport de viatgers permetria, a més, connectar l'aeroport de Reus amb l'Estació del Camp i la vertebració del Baix Gaià. Aquesta proposta s'integra dins d'una alternativa global de la PDF.Camp que té un molt bon encaix dins dels actuals criteris de planificació.

Una segona proposta –no menys important i no menys compatible amb el conjunt de plans territorials i parcials– consisteix a col·locar un intercanviador d'eixos a l'Arboç,

per on transcorren en paral·lel les vies convencionals i les d'alta velocitat. Els combois podrien resseguir l'actual línia convencional sense detenir-se. Arribats a la ciutat, podrien continuar cap a Lleida –en connexió amb l'alta velocitat del Corredor del Mediterrani– cap a Tortosa-València o bé cap a Ribera d'Ebre per la línia convencional de Móra-Saragossa. Això suposaria, una recuperació de les connexions de Llarga Distància que Tarragona i altres ciutats han anat perdent als darrers anys, també un apropament de l'alta velocitat al conjunt del territori. Així, els trens Regionals d'Alta Velocitat podrien preveure aturades a El Vendrell, Sant Vicenç/Coma-ruga, Torredembarra, Altafulla, Vila-Seca i Reus. S'estalviaria més d'un terç del temps actual de viatge entre Barcelona i Tarragona, facilitant una retrobada de Tarragona amb el tren i consolidant un lideratge regional sobre la base de la solidaritat amb el conjunt del territori.

Entenem que aquestes propostes presenten avantatges clars en termes d'eficiència en la despesa i minimització de les externalitats ambientals, però també atenent a l'eficàcia en la satisfacció de necessitats metropolitanas de transport. Paradoxalment, es tracta de propostes que han guanyat força amb la presentació d'alternatives localistes, parcials i molt més costoses en termes econòmics i ambientals. Des de la PDF.Camp volem participar d'un debat públic rigorós en defensa del màxim aprofitament de les infraestructures existents i planificades, en benefici del medi ambient i en resposta a les necessitats del conjunt del territori.

Concentracions contra el tancament de taquilles a les estacions

El 25 de setembre es van portar a terme concentracions de treballadors i usuaris a les estacions de RENFE-ADIF de Cambrils i L'Aldea convocades per la secció de Tarragona del SFF-CGT, contra el tancament de taquilles, la pèrdua de qualitat en el servei prestat i l'abandonament de la gestió del servei públic. La Direcció executiva de rodalies de RENFE i les d'Estacions i Circulació d'ADIF, aprofiten l'actual crisi econòmica amb un projecte encaminat que els ciutadans s'acostumin a l'ús de les màquines expenedores de bitllets, el que faria desaparèixer al personal ferroviari de les estacions i empitjora la qualitat del servei, prou afectada ja en les estacions de la demarcació de Tarragona.

ESCOLES
AUTOGESTIONADES

Ni un dia més sense escoles llibertàries; el futur a les teves mans

Què és una escola llibertària?

Una escola llibertària és una escola que posa en el seu eix central, la llibertat responsable, com a valor fonamental i que s'organitza entorn a aquesta premissa.

A l'escola llibertària s'entén la llibertat, no com un "deixar fer" sinó com un fer "amb", per que "només mitjançant la llibertat del grup es pot projectar la llibertat individual". Alhora, la construcció del coneixement, s'organitza sota dos pilars inseparables: el treball manual i l'intel·lectual; és el que coneixem com a educació integral.

I... Com funciona una escola llibertària?

El dia a dia d'una escola llibertària, s'organitza a partir de l'assemblea, és a dir que, els nens i les nenes, aprenen a gestionar les seves vides de manera autònoma i participativa, fent-se responsables de les decisions que lliurement han consensuat o votat.

A l'escola llibertària, les relacions socials s'estructuren i es fonamenten amb la premissa dels valors de l'anarquisme que són: la tolerància, l'ajuda mútua, la solidaritat, la justícia social, la igualtat, la no violència i la responsabilitat.

A l'escola llibertària es potencia l'aprenentatge autònom, crític i no dogmàtic; del que es tracta és d'aprendre a aprendre, és una visió constructivista del coneixement, que posa l'accent en la pròpia activitat de la persona, els seus interessos i els seus ritmes.

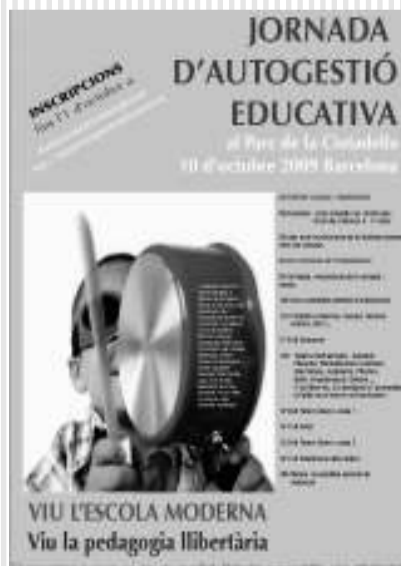
Per què muntar escoles llibertàries?

Perquè una educació organitzada d'aquesta manera ens acostia a la felicitat, entenent aquesta com la plena expressió de qui ha pogut desenvolupar al màxim les seves capacitats, en un entorn de plena acceptació social.

Perquè una experiència escolar basada en la llibertat responsable l'autonomia, el respecte i la cooperació, transmet unes habilitats socials que projecta a les persones cap a una societat més lliure i menys violenta.

Més informació

<http://escola-autogestionada.sants.org>
Per contactar-hi: escola.autogestionada@yahoo.es

Dinamita de cervell

Francesc Ferrer i Guàrdia (1859-1909)

Ferran Aisa

Francesc Ferrer i Guàrdia era fill d'una família benestant i catòlica d'Allella que es dedicava a la vinya. El jove Ferrer va entrar en contacte amb les idees socials a Sant Martí de Provençals on havia començat a treballar, més tard féu de ferroviari a la línia Barcelona-Portbou. D'aquesta època és la seva inclinació cap al republicanisme i la maçoneria; precisament a causa de la seva participació en un complot republicà contra la restauració monàrquica va haver d'exiliar-se a França, on féu de professor d'espanyol al Liceu Condor-net de París. Fou al país veí on va entrar en contacte amb les idees i principis pedagògics de l'educació: la filosofia de socialistes utòpics com Fourier i Owen; els plantejaments teòrics i pràctics de Rousseau i Pestalozzi; i, naturalment, els pensadors llibertaris Proudhon, Bakunin, Kropotkin, Guyau i tota la tradició de les escoles fundades per Lleó Tolstoi, Sébastien Faure, Eliseu Reclus, Paul Robin i Charles Malato. Una herència li va permetre posar en pràctica la seva idea d'escola lliure fundant a Barcelona l'any 1901 l'Escola Moderna. L'experiència pedagògica ferreriana determinava un tipus

d'escola laica, antiautoritària, mixta, racional i llibertària, que també, recollia l'esperit de l'ensenyança integral i llibertària de la Primera Internacional. Ferrer i Guàrdia creia que l'ensenyança racional, basada en la ciència i la raó, era fonamentalment un mètode de defensa contra l'error i la ignorància.

L'Escola Moderna es dedicava exclusivament a la primera ensenyança de nens i nenes, a partir del cinc anys. El curs preparatori dedicat als més petits es basava en el coneixement del cos, la neteja, els vestits, l'alimentació, l'habitació, els mobles, la classe, els jocs, la ciutat, el carrer, les places, els monuments, els animals, les plantes, i els minerals. Es complementava la dosi d'observació i de contacte amb la realitat amb biografies selectes, escenes històriques, relats de viatges, recitals de poesia, vocabulari, conjugació oral, etc. També es tenia cura dels exercicis manuals, el dibuix, els retallables, el cant, la gimnàstica, visites a fàbriques i excursions. A la segona sessió s'entrava més en matèria, amb les assignatures de castellà, francès, geografia d'Espanya, ciències naturals, geologia, aritmètica, geometria i també cant, recitat de poesies, gimnàstica i treballs

manuels. El curs mitjà desenvolupava les classes anteriors amb la incorporació de les ciències físiques, la història, solfeig, tall i confecció i economia domèstica.

El pla pedagògic de l'escola afirmava que la seva missió era convertir els nens i les nenes persones instruïdes, raonables, justes i lliures de tota mena de prejudici. Per tant, substituïa l'estudi dogmàtic i la fe per la raó de les ciències naturals. Alhora, desenvoluparia les aptituds individuals de cada alumne per tal de cercar el seu millor lloc en el valor de la col·lectivitat. Proposava també aprendre els coneixements dels deures socials i reco-

llia la màxima internacional: "No hi ha deures sense drets; no hi ha drets sense deures".

Naturalment, una escola lliure d'aquestes característiques xocava amb els pilars la societat (Estat, Església, exèrcit, burgesia), els quals no van tenir cap problema alhora de tancar l'escola l'any 1906 arran de l'atemptat de Mateu Morral contra Alfons XIII, i, tres anys més tard, convertir Ferrer i Guàrdia en cap de turc de la Setmana Tràgica. El pedagog d'Allella fou detingut, jutjat militarment, condemnat a mort i executat als fossars del Castell de Montjuïc el 13 d'octubre de 1909.

Ferrer i Guàrdia, en l'oblit

Toni Mollà
<http://www.tonimolla.cat/>

“Soy inocente, viva la Escuela Moderna!” Amb aquest crit a la gola era afusellat a Montjuïc, el dia 13 d'octubre de 1909, el mestre racionalista Francesc Ferrer i Guàrdia. Càrrecs formals: instigador i organitzador de la Setmana Tràgica. Càrrec real: la seua tasca d'educació popular.

Durant l'any 1984, 75è aniversari de la Setmana Tràgica de Barcelona i també de l'Exposició Regional de València, ben pocs han parlat dels esdeveniments de Barcelona. Dels de València, potser massa i tot. Ben pocs han parlat de Ferrer, víctima mortal de la seua fe en el futur. Ferrer, una vegada més, en l'oblit.

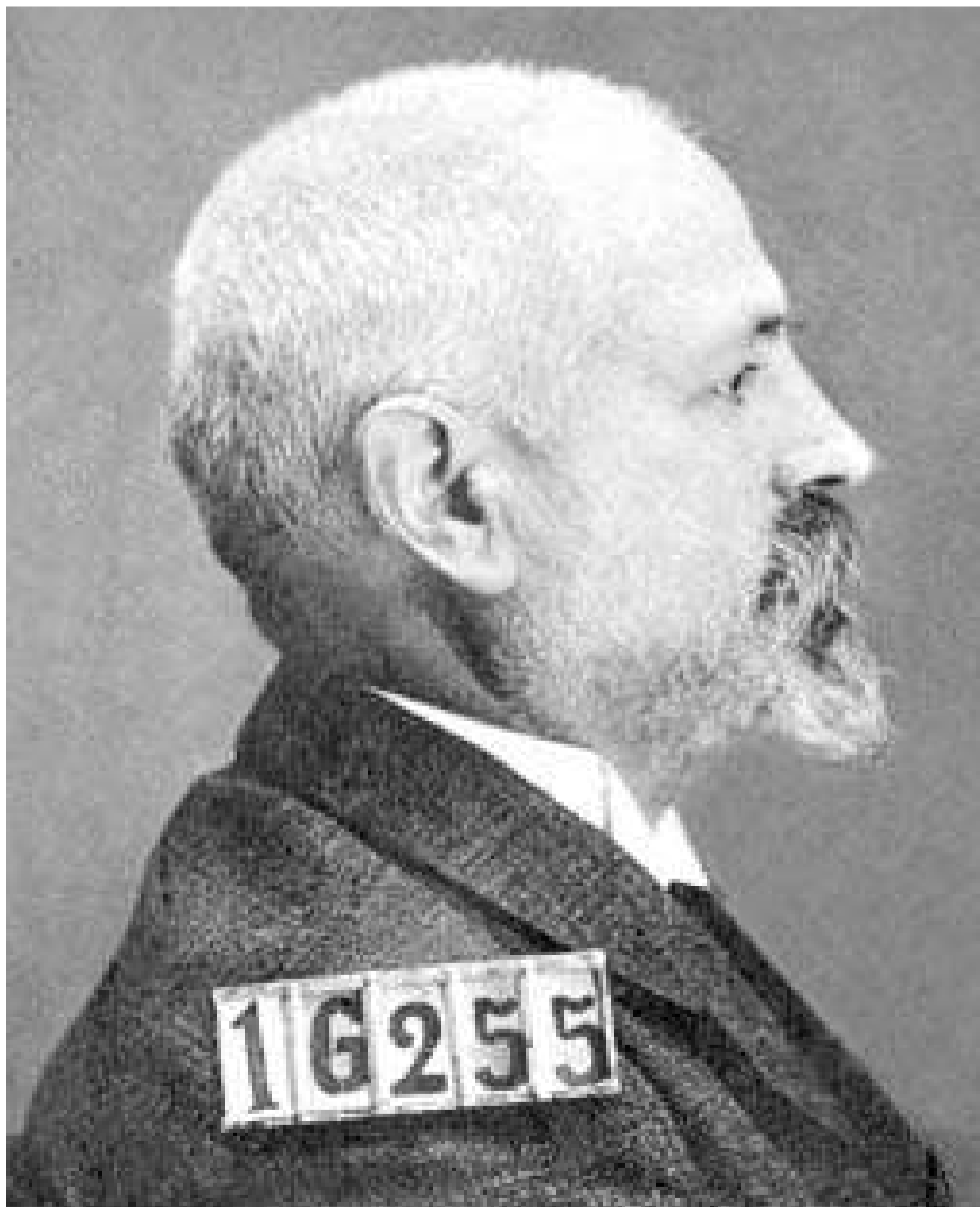
Francesc Ferrer i Guàrdia va nèixer a Alella (el Maresme), i des de ben menut es va rebel·lar contra les idees dominants al seu entorn. Republicà primer, simpatitzant del federalisme de Pi i Margall, anticlerical, fundador de biblioteques circulants entre els obrers, maçó, coneixedor de la pedagogia de Puig Elias, Paul Robin i altres llibertaris, fou exiliat i patí un atemptat (12-6-94) a les mans de la seua esposa. A la mort de Ruiz Zorrilla (1895), trencà amb els republicans i els socialistes espanyols perquè in-

terpretà que el seu únic objectiu era substituir els monàrquics en el poder. Començà, llavors, una estreta relació amb els anarquistes francesos i es dedicà, quasi exclusivament, a l'educació. Després d'algun temps per Europa, on conegué els principals corrents pedagògics progressistes, retornà a Barcelona i va fundar l'Escola Moderna (1901), que esdevindrà un focus d'educació popular.

La proposta pedagògica de Ferrer i Guàrdia aposta pel canvi de les mentalitats, per una formació científica i racional que permeta una autèntica revolució social. A Ferrer no li interessa la modificació dels mecanismes formals d'exercici del poder, ni el canvi de les èlites governants. La seua escola, laica i mixta, enfront de les escoles de l'Ave Maria de la burgesia, confessionals i conservadores, és un projecte que creu profundament en la persona com a agent del canvi per mitjà de la formació i de la presa de consciència: “Yo no quiero hacer revolucionarios, quiero hacer personas”. Es una proposta basada en la potenciació de l'esperit crític com a germen de la transformació del medi -entés en el ple sentit del mot i no solament en la reducció folklorica que en fan alguns propagandistes de la dita Renovació Pedagògica. Es tracta d'una escola crítica amb l'ús

bel·licista de la ciència, que la vol el servei de la humanització. Es tracta, en definitiva, d'un projecte per la pau, la ciència, la solidaritat i la llibertat: l'escola dels millors i més grans ideals. Es acusat d'instigació dels successos revolucionaris de la Setmana Tràgica de Barcelona, i el 9 d'octubre del 1909 és condemnat a mort. El dia 13 és afusellat. Joan Maragall, amb la seua tímida “Ciutat del Perdó”, intentà demanar clemència, però Prat de la Riba, director de la Veu de Catalunya, no permeté la publicació de l'article de Maragall, que restà inèdit fins el 1932. La burgesia catalana i suposadament catalanista i Maura i Alfons XIII, tots en sagrada comunió, van trobar-hi un perfecte boc emissari.

Alguns nacionalistes han acusat Ferrer d'anticatalanista per usar el castellà com a llengua de l'ensenyament. La seua contestació no admetria el dubte: “Antes que en catalán, mil veces antes en esperanto”. Aquesta frase, descontextualitzada de l'obra de Ferrer i del moment històric que la provoca, és encara recitada pels enemics del mestre racionalista i també pels nacional-essencialistes més catalanodependents. L'opció sociolingüística de Ferrer s'ha d'entendre en el seu context. No hauríem de oblidar que ens trobem davant d'un catalanisme conjuntural nascut de les dei-

xalles colonials. Espanya acaba de perdre l'imperi, i les burgesies perifèriques s'afanyen a dissenyar una nova estratègia ideològica que, perdut el negoci exterior, n'assegure l'interior. El catalanisme apareix llavors com un reclam populista i propagandista a la recerca d'una base social àmplia on recolzar un projecte polític classista i conservador. Es així com la Lliga Regionalista (fundada el 1901) rep el suport social que permet a la burgesia catalana establir un pacte d'estat amb una oligarquia espanyola més reaccionària encara. Tampoc no hauríem d'oblidar que aquest nacional-proteccionisme pren forma quan la burgesia ja ha deixat de ser una classe revolucionària. El seu objectiu és la construcció d'un model polític regionalista i perifèric, no solament en el sentit geogràfic dels mots, sinó en el més ampli de satel·lització cultural.

És en aquest marc que la consciència nacional, en la seua dimensió de valor cohesionador i de solidaritat social, és explotada una vegada desproveïda del seu objectiu alliberador últim. El nacionalisme és, en conseqüència, reduït a la seua vessant emotiva, i, per tant, manipulable. Els aspectes racionals i alliberadors en són escandalosament segrestats. És el catalanisme immovilista de Cambó, de Torras i Bages i del mateix Prat de

la Riba, els quals entenen que la nació posseeix la seua pròpia dinàmica per damunt de les diferències socials i del mateix procés històric: és l'embrió de l'essencialisme conservador catalanista. Ferrer havia entès la jugada. El projecte catalanista, en aquell context, implicava privar el poble català dels aspectes universals de la vida humana, tot reduint-lo als aspectes més particulars: el localisme i el folklore. Contràriament, Ferrer era un autèntic liberal de mentalitat oberta, igualitarista i científica.

Ara, quan la comunitat lingüística catalana es troba en l'últim esglaó de la substitució lingüística, fa bé de recordar Ferrer. Cal fer-ne, per descomptat, una lectura crítica. Si el nostre nacionalisme ha de reduir-nos a l'emmirallament en les glòries pretèrites, al tipisme sainetes i al meliquisme autista, el catalanisme és una opció que convé deixar rodar. Si la proposta nacionalista constitueix, per contra, l'eix aglutinador de les tendències modernitzadores i laïcistes, progressistes i innovadores, la connexió amb la universalitat cultural, potser encara val la pena d'intentar-ho. No ha de ser solament una voluntat, cal una decisió col·lectiva. Ferrer no hi dubtaria. La seua obra, no ho oblidem tampoc, és l'antítesi del dogma: és una provocació. I tot un programa.

> In memoriam

Mor Horst Stowasser, militant llibertari alemany

Col·lectiu Catalunya

El dissabte 29 d'Agost de 2009 va morir a l'edat de 58 anys el nostre company Horst Stowasser, militant llibertari alemany amb qui la CGT mantenia una cordial relació i de qui vam publicar una entrevista al número 99 del "Catalunya".

Horst ha estat actiu des de la seva joventut en el moviment anarquista i va ser un dels autors més prolífics del moviment anarquista alemany. Ha despertat interès especialment entre els joves interessats en l'anarquisme. Animador entre altres coses del Projecte A i el Projecte Eilhardshof, vinculat a la FAU, incansable agitador de l'escena local de la ciutat de Neustadt on residia, ... mostrava, en el millor estil de la tradició escrita, la història, el treball i les aspiracions dels diferents corrents dintre de l'anarquisme.

Horst Stowasser era més que un autor d'èxit. Ha publicat periòdics anarquistes i revistes, i va ser en gran mesura un propagandista en el millor sentit de la vida comú i el treball.

Amb el moviment anarquista de l'Estat espanyol, com amb el de la resta del món, estava en contacte constant.

La mort Horst Stowasser suposa una pèrdua important pel moviment llibertari internacional.

Que la terra et sigui lleu, company.

PROPOSTES RADICALS DES DE PRIORAT CENTRE D'ART

De bombos i de bombes

Text: Núria Calvó
Foto: Marc Viaplana

“El projecte Priorat Centre d'Art inicia les seves activitats l'estiu de l'any 2006, amb l'objectiu d'establir un centre d'art contemporani a la comarca del Priorat. Com a preludi d'aquest futur centre s'han establert i iniciat una sèrie de línies que han de conformar les seves característiques i que es van desenvolupant progressivament; un conjunt d'actuacions que permeten la introducció de conceptes i formalitzacions multidisciplinàries inserits dins de la cultura contemporània(...) a l'entorn de tres eixos, que són la difusió, la producció i la recerca dins l'àmbit de la cultura contemporània i especialment de les arts visuals”.(1)

Aclariment: el "futur centre" havia de ser una impressionant construcció modernista que havia estat la casa senyorial de les mines de galena Bellmunt del Priorat, que porta anys tancada i que s'hauria pogut convertir en un paradís per a la creació i dinamització de tota mena de projectes inspirats... però, ai las! L'Ajuntament de Bellmunt no la va arribar a cedir mai, i segons va aparèixer a la premsa a principis de 2007, finalment es va adjudicar en concurs a una empresa per construir-hi un hotel de luxe. El projecte s'havia d'executar en un termini de dos anys, però a hores d'ara sembla ser que no s'hi han

duat a terme obres ni cap mena de moviment... Per això, un cop descartada la Casa de les Mines la programació impulsada per Priorat Centre d'Art s'ha fet itinerant i a hores d'ara ha visitat ja més d'una desena de pobles de la comarca. Priorat Centre d'Art és una iniciativa de l'Associació Comissariat, una banda d'activistes intel·lectuals que s'han passat les darreres tres dècades perpetrant tota mena d'esdeveniments artístics i culturals en general, remouent les entranyes i les neurones dels que passen de l'espectacle entès com a "més del mateix". De fet, s'han anat guanyant la fama d'especialistes en "marcianades", ja des de l'època en què treballaven l'art postal com a Sàpigues i Entenguis Produccions, Fills Putatius de Miró o Fills Putejats de Gaudí. L'origen és a Reus –sempre han reivindicat l'art des de "Comarques"-, tot i que han anat desplaçant el seu centre d'operacions cap al Priorat, on es mouen des de fa tres anys.

Francesc Vidal i Montse Cortadellas són els caps visibles de l'Associació Comissariat: artistes plàstics, han exercit de programadors de concerts i d'amfitrions de tota mena de personatges interessants, molts d'ells amics, que han mostrat les seves propostes davant d'un públic de vegades minoritari, sovint abundant, i sempre encuriós: han estat capaços de combinar la música "arriscada" de l'Enfance Rouge amb la Banda de

Tambors i Bombos de Marçà, de retrobar-nos amb una versió renovada d'El Gran Teatro Amaro –quin gran grup! També han presentat revistes ("Qui a qui, qui aquí?" és la publicació dedicada a entrevistes que editen actualment; en els anys vuitanta i noranta van elaborar els deu números de "Fenici", que van marcar època i estil), diversos vídeos, documentals i instal·lacions, l'estrena d'una peça de Juan Crek (ex Macromassa i membre d'Olas de Cresta Blanca, que participa en molts més projectes igualment eixelebrats) amb l'Orquestra de les Mines formada per 15 clarinets, concerts de Cabo San Roque, Xavier Maristany o Pole Pole, per citar-ne alguns, una exposició de Jordi Abelló soterrada en els antics cups del celler del Masroig, i Pensiero e Dinamita, una jornada al Celler d'Álvaro Palacios a Gratallops impulsada per Marc Viaplana i dedicada a la Bomba Orsini que va esclatar al Liceu l'any 1893 (Viaplana n'ha creat 17 –són buides!, i les ha posat en 17 caixes de fusta, en homenatge als 17 anarquistes que van perdre la vida a causa d'aquesta bomba), amb la presència de Lydia Lunch i Les Aus, Eduard Escoffet, Anki Toner, Antoni Mateu, Toni Orensanz i Silvia Resorte.

Del treball de Priorat Centre d'Art també en destaquen el vessant pedagògic (Montserrat Cortadellas és assessora de l'àrea visual i plàstica en diverses escoles de la comarca

i coneix bé el treball de camp) i el recolzament a altres projectes d'interès: "Esculpir ceps", "Idensitat" i "Última".

Amb els anys han après a buscar-se la vida i aprofitar al màxim els (massa pocs) recursos de què disposen. Val la pena seguir-los la pista. Aquesta tardor ens sorprendran amb noves activitats. De moment hi ha prevista i encara per confirmar una actuació de Mark Cunningham (un altre vell conegut de la "No Wave" novaiorquesa) amb Josep Maria Jordana, que tindria lloc a Capçanes el proper 18 d'octubre.

Nota

(1) Extret de la web de Priorat Centre d'Art (per intentar situar-nos, amb paraules dels propis organitzadors).

Per saber-ne més:

<http://www.prioratcentredart.cat/index.htm>

Consultar aquesta pàgina és la millor manera de posar-se al dia de les activitats i de comprendre'n el concepte: és molt completa i amb un disseny impecable, marca de la casa Francesc Vidal –és clar: és un artista!

<http://comissariat.cat/asscomiss.html>

Per veure tot l'impressionant història i descarregar material, des dels anys 80. El primer retall de premsa, extret de "La Voz de la Costa Dorada", està escrit a màquina!!!

Receptes... Bacallà de l'horta

L'amo en Pep des Vivero

Ingredients:

- 4 trossos de llom de bacallà
- 1 tassa de farina
- 1 tassó d'oli d'oliva
- 1 manat d'espinacs
- 300 grams de faves pelades

- 12 espàrds verds
- 1 pebre
- 1 tassa de "all i oli"
- sal
- pebre

Elaboració:

Enfarineu els lloms de bacallà i fregi-los en una paella amb abundant

oli d'oliva ben calent. Deixeu-los escórrer sobre paper absorbent. Cogueu les verdures al vapor i condimenteu-les amb sal i pebre. Distribuïu les verdures en els plats i dispoheu damunt els lloms de bacallà, el pebre tallat en tires i una cullerada de salsa "allioli". Serviu ben calent.

Nota

Aquesta recepta va dirigida als amics que estan fent dieta per a aprimar-se. Obviament, sense allioli.

PROPOSTES RADICALS DES DE PRIORAT CENTRE D'ART

L'Escamot Roig: l'Enfance Rouge i la Banda de Tambors i Bombos de Marçà

Text: Núria Calvó
Foto: Montserrat Cortadellas

Una de les darreres activitats organitzades per Priorat Centre d'Art que hem pogut gaudir es va presentar sota el títol de L'Escamot Roig, i va tenir lloc el 18 d'agost a la pista exterior de la Sala Polivalent de Marçà.

"L'Enfance Rouge és un grup de rock de llarga trajectòria, sense fronteres ni geogràfiques ni artístiques, però amb un fort interès pels altres llocs i pel que encara és possible".(1)

Ens consta que prediquen i practiquen l'anarquia –només cal prendre nota de les cites que imprimeixen a les seves samarretes!

I la Banda de Tambors i Bombos de Marçà és una formació no professional que es va crear l'any 2005 i compta amb més de 40 components, d'ambdós sexes i de diverses edats. També van participar el 29 de desembre de 2007 a "Clasc. Música per a un triangle d'aire" sota la direcció de Llorenç Barber, musicòleg i mestre tocadore de campanes: un experiment que es va desenvolupar entre el campar i el nucli urbà del poble, on des de tres terrats estratègics les percussions, el cor i tres ferrers que anaven picant l'enclusa van omplir l'ambient gèlid i nocturn amb sons evocadors i irrepetibles.

Però aquest estiu, il·luminats per una magnífica posta de sol sota el cel net del Priorat, els de Comissariat ens tenien preparada una nova vetllada espectacular i no apta per a cervells fossilitzats: un "bolu" marcià a Marçà,

com a final de festa major del poble. Un cop més amb la iniciativa de barrejar una proposta radicalment experimental amb una manifestació de cultura popular per excel·lència: els convidats d'honor, que havien estat assajant al poble durant els quatre dies anteriors, eren L'Enfance Rouge, un trio francoitalià i francirador -si em permeteu la llicència: són el més semblant al terrorisme intel·lectual que es pot fer en música, tot i que també saben sonar melòdics i melancòlics... acompanyats multitudinàriament a l'escenari per un parell de desenes de membres de la Banda de Tambors i Bombos de Marçà: quin honor, poder posar al teu currículum que un dia, quan tenies vuit o nou anys, vas compartir escenari amb la "troupe" de Cambuzat a la plaça del teu poble, tocant la percussió guiata per Jacopo mentre François i Chiara maltractaven la guitarra i el baix! Tot i que ens van confessar que els músics locals no havien estat gaire per la feina i havien optat per anar de festa major enlloc de tancar-se a assajar, el resultat va ser prou digne...

François R. Cambuzat esgarrapa la guitarra amb maneres epilèptiques (molt diferent d'aquell jovenet que cantava com un autèntic crooner cabareter al davant d'Il Gran Teatro Amaro, fa ja vint anys!); de Chiara Locardi impressiona la seva aparent fragilitat de rossa menuda capaç de transformar-se en un animal d'escena amb tics felins i ferotges, quan toca el baix; Jacopo Andreini executa cops mestres de botxí a la percussió sense estalviar-se els gestos exage-

rats de sempre. Ah! I un parell de figures no autòctones també s'hi van apuntar: Miquel Àngel Marin (professor de clarinet del Conservatori de Vila-seca) i José Juan González "Espaldamaceta" (jove promesa del pop acústic que prové de Tarragona i que està triomfant allà on va: el bis va ser espectacular!)

Doncs les guitarres grinyolaven, els tambors i els bombos ressonaven, de vegades formant un magma eixordador, que la canalla de les primeres files gaudia amb insolent naturalitat i

falta de prejudicis. Al voltant de la taula de so -com no: és allà on tot sempre sona millor- uns quants músics tarragonins i vallencs de Pupille i Don Simón y Telefunken escoltaven amb els ulls oberts, com solen fer. I cap al darrera, la gent del poble, amb cara de pòquer, que a mesura que s'acostava l'hora de sopar anaven desfilant. Per cert, ni un sol bar obert al poble. Liàstima! Probablement haurien fet l'agost.

Des d'aquí volem celebrar totes les iniciatives que provenen d'aquesta

plataforma i esperem que tinguin la divulgació i el reconeixement que es mereixen.

Nota

(1) Extret del cartell promocional editat per Priorat Centre d'Art (no hem trobat una descripció millor!).

Per saber-ne més:

<http://www.enfancerouge.org/>
http://www.geocities.com/banda_tambors_i_bombos/

Pel·lícules

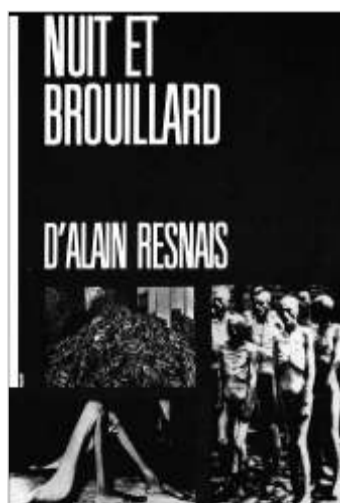

FARREBIQUE

Georges Rouquier (1947)

Docudrama sobre la vida tradicional al món rural francès en l'esdevenir d'una família tipus al llarg de les estacions de l'any. Una veritable curiositat d'un món en extinció.

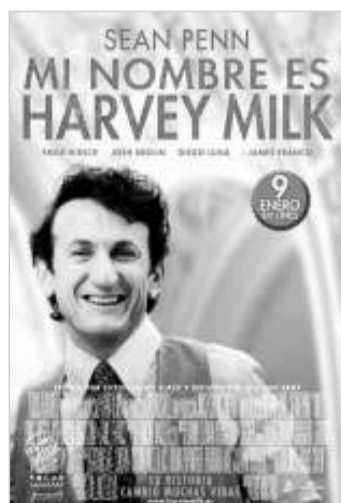
Catalunya. Octubre de 2009

NIT I BOIRA

Alain Resnais (1955)

Impecable documental sobre la política d'extermini antisemita portada a terme pels nazis durant la Segona Guerra Mundial. Sobri i contundent. Un clàssic.

MI NOMBRE ES HARVEY MILK

Gus Van Sant (2008)

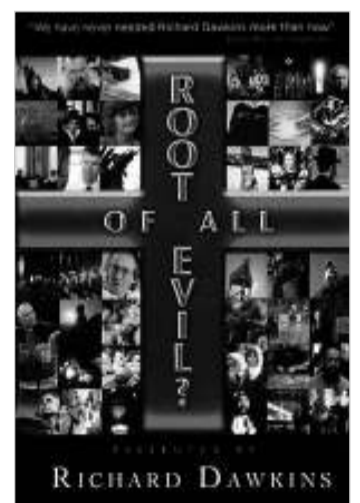
Biografia de l'activista i polític nordamericà Harvey Milk, un dels primers a declarar-se públicament gay i a lluitar per la igualtat dels drets dels homosexuals.

DE UN TIEMPO Y UNA CIUDAD

Terence Davies (2008)

Homenatge del director anglès a la seva ciutat natal. Conté filmacions antigues i actuals i cançons populars per il·lustrar l'imaginari de la classe treballadors de postguerra.

LOS ENEMIGOS DE LA RAZÓN

Richard Dawkins (2008)

Excel·lent sèrie de dos capítols realitzada pel prestigiós biòleg Richard Dawkins desmantant les creences supersticioses que les religions imposen com a dogmes de fe.

> DES CARTES MAUDITES

Autodeterminació: quan?

Carlus Jové

Arel del referendun popular de caràcter estrictament consultiu sobre l'autodeterminació de Catalunya que es va celebrar el passat 23 de setembre a Arenys de Munt, s'ha deixat sentir una miqueta de tot. Des de falangistes que, suposem, de tant que s'estimen la cultura catalana no la volen deixar anar, fins a republicans que ja parlen d'iniciatives similars a diferents municipis del Principat. Entremig, opinions diverses, però especialment una: en l'actual moment de crisi, no toca treure el tema de l'autodeterminació. El debat sobre la idoneïtat de les reclamacions polítiques en temps de crisi –en sentit ampli– resulta interessant, i com quasi totes les coses interessants, no ve de nou. Per ara, però, ens centrarem únicament en el cas que ens ocupa.

Si fem memòria, podem trobar en la història recent altres moments en què el dret a l'autodeterminació ha estat arraconat per considerar-se secundari. L'avi ens dirà que als anys 30 el més important era la revolució proletària, la mare que durant la Transició calia pensar en no fragmentar la incipient democràcia, i ara a nosaltres ens toca dir que faci fred o faci calor, millor no traïem el tema no sigui que a l'avi o a la mare els vingui un patatús. I que bonic que és sempre tenir en compte els capricis d'altri i desatendre la pròpia voluntat!

Si fem encara una miqueta més de memòria, no ens faltaran exemples bastant més recents en què iniciatives de caràcter consultiu sobre l'autodeterminació de Catalunya o d'Euskal Herria han estat liquidades a priori. No cal dir-ho, abans o molt abans de la crisi mundial interplanetària d'aquests darrers mesos. La qüestió, per tant, no és si en temps de crisi convé o no parlar d'autodeterminació, sinó que el fet mateix de parlar-ne genera una crisi. Aquest és un faktum més rotund que els kantians.

El problema, doncs, sembla estar ben lluny dels avatars històrics, econòmics, democràtics, polítics i, fins i tot diria, amorosos. Hi ha una important demanda popular que s'arrossega des de fa dècades, i per a la qual mai no sembla existir el moment propici per a dur-la a terme. Segurament, pels que s'hi oposen mai serà el moment, i pels que defensem el dret a l'autodeterminació (siguem independentistes o no, que això és un altre tema), mai pot ser un mal moment per a exercir un dret tan bàsic. Massa vegades hem sentit ja la cantarella de l'això-ara-no-toca i, ben segur, mai farem res si ens limitem a preguntar: quan? Cal fer-ho, i punt.

"...lliscant a turbamulta"

Lluís Potau

"The Fighting Temeraire", llenç de William Turner de 1838, ens mostra un vaixell de la Guerra del Francès i un transbordador a vapor que el porta a les drassanes cap al seu desballestament. És la representació artística de les acaballes d'una època i el principi de la nostra. Fins llavors la font d'energia principal i bàsica era el sol i a partir d'ara són les màquines, els combustibles i els seus refinaments imprescindibles a la vida i la mort de les persones. L'art no queda lluny d'aquest canvi que comença al segle XIX. Actualment, l'art provocat amb una alteritat maquinal és una de les mostres que es van presentar, no com a novetat, a la Bial de Arte Contemporáneo de Sevilla del passat any 2008. Les instal·lacions, les 'performances' visuals i la interacció amb el públic dins de l'obra d'art són producte de la Revolució Industrial de fa 200 anys, que a la vegada comporta uns canvis de mentalitat i de la manera que tenim els humans d'expressió, des dels signes fins a la filosofia, des de la música fins a l'art plàstic, des de l'arquitectura a una àmfora o gerro de vi, d'allò tant humà que ja els humans d'Altamira, al Llevant, a la Conca de Barberà, a El Escudo o a Niaux ja ho van fer servir per expressar-se, no ho podem dubtar ni tampoc donar-li massa voltes ja que l'art és l'expressió humana i des de la paraula com a signe fins al tam tam africà ens comuniquem fent art, ciència, matemàtica, metafísica, poesia, música, fent i creant la història, la nostra història. Tot té una relació, posem una relació mística, on la ciència no és tanta allunyada de la poesia. Dir-li al segle XXI a algú o a alguna "Ets un romàntic" sona fins i tot despectiu però és en el moment del Romanticisme quan tot comença a bullir a Europa i als Estats Units. Llibres com "Dràcula" de

Bram Stoker, escrit a Escòcia i ambientat als Cárpat, un lloc que Stoker no va trepitjar mai, o els poemes de Edgar Allan Poe, llibres com "Suspiria de Profundis" de Thomas de Quincey, el mateix Oscar Wilde, els avenços en psiquiatria de Sigmund Freud i els seus escrits i novel·les curtes, les històries de por d'Etta Hoffman, donen l'aire a l'escena literària potser influenciada per aquest món fosc, dur i brut que sorgeix de la màquina, de l'aparició d'una classe proletària que malviu treballant jornades laborals interminables i en condicions penoses. Crec que aquests romàntics també fan un reflex i no estan tan allunyats d'aquest món, que la seva intenció no es queda en una frivolitat de manera de viure i de sentir, és una reacció a tot allò que ha provocat la màquina, un tornar a la natura al món més humà, així ho mostren els artistes plàstics romàntics com en Kaspar David Friedrich i que el món del cinema ja al segle XX mostra la seva crítica a pel·lícules com Metropolis de Fritz Lang o Temps Moderns de Charles Chaplin. I és el moment de l'aparició de filosofies que comencen a qüestionar tot allò que fins a aquell moment semblava intocable, evidentment la Revolució Francesa posa la primera pedra però Marx, Engels, Bakunin, Kropotkin, Hegel, Schopenhauer, Kierkegaard i Nietzsche blasmen contra tot allò que era imposat com a dogma de fe i que en realitat només donava peu al fet que un tipus de món no deixi d'existir. Evidentment, ja es tractarà més endavant, la Gran Guerra és l'últim gran reflex de la manera de fer d'aquest món caduc i el nou al voltant de la màquina, guerra de trinxeres o de posicions com a les guerres napoleòniques però amb un armament molt avançat i que dona la possibilitat de provocar més morts que en qualsevol altra guerra que fins aleshores es coneixia.

També els inicis, primer de la fotografia i després del cinematògraf, revolucionen la visió del món, entre d'altres qüestions perquè triguen a ser considerats expressions artístiques força anys. Les dones demanen pas, un altre gran canvi que obre la gran porta del segle XX, dins del món laboral es veu de nou explotada a fora de casa al món industrial, amb les mateixes feines a la llar i donant part de la seva vida amb salaris mínims i treballant més hores en molts casos. A Europa, i a París com a referent de l'art en aquell moment, van sortir els anomenats "ismes", amb Gauguin, Renoir, Cezanne, Van Gogh, Degas, Monet, Manet, Pissarro, Sisley, Munch, i a la música entre d'altres Arnold Schönberg i la seva "música dodecafònica", que provoca una correspondència amb Vassily Kandinsky l'any 1914 al voltant dels colors de la música, una sinestèsia poètica meravellosa, porta al segle XX. Al món de l'art comencen a aparèixer dones que es dediquen a fer de commitents d'artistes, poques en aquest moment de canvi de segle, però que seran molt importants en les primeres dècades del següent. Al món hi som tots i totes i si hi ha

esdeveniments a la classe obrera els que hi ha a la burgesia i a les classes dominants també afecten, ja que encara que quasi mai es parla de la gent senzilla, de l'artesà del dia a dia, tristament tots hi són i hi participen, potser fins i tot d'una manera massa poderosa i sense control la història de la humanitat. Diuen que Jack the Ripper va dir que amb ell acaba el segle XIX i comença el segle XX. Bé, la qüestió és que tant aquest sanguinari personatge com Friedrich Nietzsche que augura les dues guerres més brutals i cruents de la història de la humanitat, obren la porta al segle XX, a uns inicis de segle, fins als anys 30, que és el darrer gran intent de ser humans, intent de tots i totes trencat per la II Guerra Mundial. La porta del segle XX s'obre a la més gran creació humana des de tots els camps de la vida, toca desenvolupar amb una visió històrica per adonar-se de què tanca l'any 1945.

NOTA

El títol original de l'article és "...lliscant a turbamulta de la seva tèbia solitud, el Fighting Temeraire amaga el seu cor en núvols de coure i blau" El Pit d'Andy (1986), que per raons d'espai, s'ha abreujat.

Pàgines web

ANY FERRER I GUÀRDIA
<http://www.ferreruardia.org/>
 Web força complet de la Fundació Ferrer i Guàrdia, amb l'aplec de dades sobre la figura del pedagog i les activitats previstes en l'any del centenari de la seva mort.

FUNDACIÓ FRANCESC FERRER I GUÀRDIA. RECERCA I LAÏCITAT
<http://www.laic.org/index.php>
 Web amb informació sobre la Fundació Ferrer i Guàrdia i les iniciatives sobre activitats laïques i progressistes. Informació també de l'arxiu i la biblioteca de l'entitat i les publicacions especialitzades.

Libres

Crisis capitalista y economía solidaria

JEAN-LOUIS LAVILLE I JORDI GARCIA JANÉ
Ed. Icaria pàg. 202

Redacció

Aquest llibre s'emmarca en la col·lecció d'Economia Solidària impulsada per la Xarxa d'Economia Solidària amb l'uruguiana editorial Nordan i Icaria editorial. L'esclat de la crisi deixa a la vista que l'autoregulació del mercat és un mite i que el capitalisme, a més de generar desigualtat i ser ecològicament insostenible, resulta intrínsecament inestable i ineficient. Al mateix temps assistim a l'expansió d'iniciatives econòmiques diferents a les capitalistes. Ens referim a l'anomenada economia social o solidària: cooperatives, grups de consum responsable, banques ètiques... Totes elles ens demostren que existeixen altres formes de produir, consumir i finançar-se regides per lògiques democràtiques, sostenibles i solidàries, i que a més són prou resistents perquè moltes assoleixin sobreviure en un mitjà tan hostil com són el mercat i la societat capitalistes. El terme economia solidària designa la subordinació de l'economia a la seva finalitat: proveir, de manera sostenible, les bases materials per al desenvolupament personal, social i ambiental del ser humà. El

valor central de l'economia solidària és el treball humà. La tesi d'aquest llibre és que aquestes iniciatives constitueixen embrions d'una altra economia més justa, democràtica i sostenible, una economia entesa, com la producció i distribució dels béns i serveis necessaris per a una vida digna, tenint en compte les limitacions de la naturalesa. Per a l'economia social i solidària, la present crisi ha de ser interpretada, sobretot, en clau d'oportunitat. Oportunitat per a créixer; oportunitat per a transformar les regles del joc econòmic; oportunitat, en fi, per a obrir un debat social sobre els objectius de l'economia i per a explorar alternatives econòmiques que superin tant el totalitarisme del mercat com el totalitarisme estatal.

La bala y la escuela

PEDRO GARCIA OLIVO
Virus editorial, 2009, 252 pàg.

Redacció

Subtitulat "Maneres amb que l'escola oficial complementa el treball repressiu de les forces policíaco-militars en els pobles indis de Mèxic", aquest llibre de Pedro Garcia Olivo analitza com l'Escola, ja des de l'època de la Revolució, s'ha erigit a Mèxic en una instància majúscula d'aniquilació de la idiosincràcia indígena. El model d'organització autònoma indígena, allí on no es va veure substancialment

alterat per la ingerència occidental, es caracteritza, i no només a Chiapas, per unes estructures i pràctiques socials altament participatives, amb rotació de càrrecs i -en bona mesura- de tasques, que defugen, per si mateixes, l'especialització, afavoreixen el suport mutu en forma d'intercanvi de béns o serveis, eviten la monetització de les relacions i deixen en mans de la comunitat l'administració de la justícia i la producció i difusió del saber. En detriment d'aquesta educació tradicional, comunitària, sense aules ni professors, l'Escola multicultural aspira a optimitzar la colonització mental dels indígenes i la seva conversió en mà d'obra barata. L'Escola difon hàbits socials, idees i valors hostils a l'organització comuna; afavoreix l'abandó de les pautes culturals autòctones per part dels més joves, a qui se'ls inculca el desig individualista d'un èxit personal fora de la comunitat i fins i tot en perjudici dels interessos de la col·lectivitat. No obstant això, quan la resistència indígena entorpeix aquest procés d'aniquilació cultural, i conflueix a més un interès econòmic que deslliga l'avidesa del capital nacional o multinacional, al costat de l'escola apareix la bala (el terror policial, militar i paramilitar), podent-se parlar d'un veritable holocaust indígena, lent genocidi que els Governos occidentals vetllen i encoratgen. Advoca per un aprofundiment en la «educació comunitària indígena», en les pràctiques informals d'ensenyament, en les instàncies de transmissió cultural tradicionals; modalitats de socialització del saber, de subjectivització i de moralització dels comportaments molt més coherents amb l'esperit de la democràcia índia i amb l'igualitarisme social i econòmic subjacent - que l'engendre alterada de l'Escola occidental.

José Pellicer. El anarquista íntegro

MIQUEL AMORÓS
Virus editorial, 2009, 384 pàg.

Redacció

La vida de José Pellicer, fundador de l'heroica Columna de Hierro, és el fil conductor que permet Miquel Amorós explicar l'anarquisme a «la Regional de Llevant» en el període 1930-1940. Nascut el 1912, de família acomodada, des de molt jove José Pellicer dona mostres d'un accentuat sentit de la justícia que el porta a renunciar a un futur burgès i a afiliar-se, amb tot just 18 anys, a la CNT i la FAI. Després de l'aixecament feixista del 18 de juliol, el grup Nosotros, format per Segarra, Cortés, Rodilla, Berga i ell mateix, es convertiria, no per casualitat, en l'impulsor principal de la Columna de Hierro, un referent dels que creien que la Revolució s'havia de dur fins a les seves últimes conseqüències tant en el front com a la rereguarda; va ser el major oponent a la militarització de les columnes i a la burocratització de les organitzacions llibertàries. José Pellicer representa l'esperit d'un anarquisme intransigent amb els principis i d'una profunda ètica revolucionària, contrària a la violència venjativa i gratuïta. Íntegre fins al final, es va negar a abandonar la Península quan la derrota era imminent i va ser capturat, jutjat i condemnat a mort, sent executat al costat del seu germà Pedro el 8 de juny de 1942 després d'un llarg calvari de tancaments.

> L'ACRATOSCOPI

El Cas Scala: dels ullals al ventre de la transició

Jaume Fortuño

A llibre publicat per l'editorial Virus; "El Caso Scala. Terrorismo de estado y algo más", Xavier Cañadas Gascón torna sobre les cendres de la sala de festes barcelonina per a trencar el silenci sobre un dels episodis més foscos de la mal anomenada "transició democràtica". Mal anomenada perquè potser seria més apropiat dir-ne "continuisme franquista"; amb un dictador que morí al llit i designà com a successor un Borbó que havia jurat fidelitat al "Movimiento Nacional" i que fou rellevat per l'ex-falangista Adolfo Suárez. Així de ben lligat quedà el canvi d'una carcassa política que ja no resultava operativa a una altra que permetia seguir treballant per als mateixos sectors beneficiats pel franquisme amb el beneplàcit de l'opinió internacional i els moviments obrers desactivats. Perquè si alguna cosa va fer la "Transició" fou convèncer les esquerres que la situació política havia canviat i calia renunciar a algunes victòries i aspiracions obreres dels últims anys de lluita a favor d'un consens social que facilités el trànsit a la democràcia. Un pacte social entre patronal, partits i sindicats, que deixava fora la resta de la societat, i una democràcia firmada per Santiago Carrillo i Manuel Fraga a la Moncloa. Però no tothom va acceptar la pantomima de canviar-ho tot per a que res canviés, i molts afiliats abandonaren PSOE i UGT, PCE i CCOO, per anar a parar a la CNT o a grups autònoms. Així fou com es dugué a terme la lluita al carrer i les ocupacions de fàbriques d'aquells anys en què el moviment llibertari estava renaixent amb força, amb 140.000 afiliats a la CNT només a Catalunya. Franco ja estava criant malves però la repressió era tan contundent com durant la dictadura: les Brigades Político-Sociales seguïen en actiu i l'esquerra real patia assassinats i atemptats com els dels advocats d'Atocha o la revista "El Pápus", però per al ministre d'Interior Rodolfo Martín Villa això "no tenia importància per a la seguretat de l'estat". En aquest context va tenir lloc l'atemptat a l'Scala el 15 de gener de 1978, després de la manifestació contra els Pactes de la Moncloa convocada per la CNT. Amb el temps hem sabut que el foc iniciat pels còctels molotov llançats pels cinc joves que van anar a la presó es va apagar sol. I que ho van fer instigats per Joaquín Hernández, un confident infiltrat per la policia que es va assegurar que, malgrat tot, l'Scala cremés bé. I que la CNT i el moviment anarquista foren sotmesos a una campanya de criminalització mediàtica, aïllament polític i persecució repressiva de les que encara no s'han recuperat. Xavier Cañadas va passar 8 anys a la presó per un crim que no havia comès; ara explica el seu testimoni a una democràcia amb memòria de peix i sorda com una tàpia, per a que l'escollit qui no vulgui oblidar, ni pugui perdonar tanta mentida terrorista dels que manen.

Revistes

EL PÈSOL NEGRE
www.berguedallibertari.org/pesolnou
Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i el Cardener, nova maquetació.
Catalunya. Octubre de 2009

EMPRECARIO
www.cgt.es/telemarketing
Butlletí de la Coordinadora Estatal del sector del Telemàrqueting de la CGT.

LIBRE PENSAMIENTO
www.librepensamiento.org
Revista quadrimestral de reflexió sobre la realitat i la intervenció social que edita la CGT a nivell confederal.

LA BURXA
www.barrisants.org/laburxa/
Periòdic de comunicació popular de la vila de Sants, Barcelona, l'actualitat dels moviments socials,

MARC SUANES, ACTIVISTA SOCIAL, PROFESSOR I HISTORIADOR

'És bo que algú escrigui la història del contrapoder'

"Potser ja és hora de desfer el mite que en la nostra societat no passa mai res"

> LA FRASE...

"Al Camp alguns moviments han desafiat el sistema establert amb unes alternatives antiautoritàries"

"Tot i que cada lloc té les seves problemàtiques i característiques particulars, a nivell general els conflictes són molt semblants perquè "els poderosos" són els mateixos arreu"

Jordi Martí

Marc Suanes Larena és un activista social, professor i historiador que està preparant la seva tesi doctoral sobre un tema no massa habitual: els moviments socials al Camp de Tarragona des de 1975 fins al 2005.

-Definim els paràmetres del teu treball?

- El treball que realitzo recull els moviments del Camp en diversos vessants: els seus objectius, el tipus d'accions que realitzen, els materials que produeixen, com es relacionen amb altres moviments socials, qui els forma, etc. Actualment no hi ha cap estudi d'aquestes característiques a les nostres comarques i és bo que algú escrigui la història del contrapoder, que la història dels poderosos ja s'encarreguen uns altres d'escriure-la. Si bé és cert que la societat tarragonina no és molt activa a nivell polític, social i cultural, també hem de dir que les desigualtats, les injustícies socials i les misèries dels polítics han fet sorgir uns moviments alternatius. Potser ja és hora de desfer el mite que en la nostra societat no passa mai res, i això és el que em proposo. No som capaços de canviar l'ordre establert, tanmateix sí s'han anat transformant diversos espais.

L'estudi comença al 1975 i acaba al 2005. La cronologia obeeix a que a partir de 1975 i els primers anys de la dècada dels vuitanta coincideixen dos paradigmes de mobilització social: Per una banda els Moviments Socials clàssics, l'associacionisme veïnal i el moviment obrer. I per l'altre, l'aparició

dels anomenats Nous Moviments Socials vinculats a les noves idees, corrents de pensament i actuació, que volen donar resposta a un model obsolet que no va saber aprofitar la mort de Franco per trencar amb el sistema establert. El renaixement de la societat de consum i l'entrada a l'anomenada democràcia fan que el moviment obrer i el veïnal perdin protagonisme i entrin en crisi. Sense dubte la politització té un paper clau en aquest sentit, és a dir, la "compra" dels partits polítics d'aquests moviments i dels seus dirigents, així com la burocratització dels sindicats. És en aquest context en el que sorgeixen els Nous Moviments Socials i és per això que els prenc com a antecedents. Cronològicament podem veure i contextualitzar els moviments socials del Camp a grans trets, partint d'un passat molt combatiu, uns anys 80 difícils, uns anys 90 quasi buits i en els últims anys, una revitalització molt important del contrapoder.

Els moviments socials es poden definir com uns desafiaments plantejats per persones que comparteixen uns objectius comuns, que tenen formes d'organització, mobilització i acció variables i que tenen per finalitat provocar un canvi social bàsic. Han d'implicar una solidaritat, la presència d'un conflicte i la capacitat de transgressió dels límits del sistema on es desenvolupa la seva acció i que generen canvis socials. Aquest fet comporta la difusió de noves idees, formes alternatives de participació i la capacitat de crear controvèrsia sobre uns temes que fins llavors es consideraven acceptats.

-Quins són els moviments socials més destacats?

- Començaríem destacant el moviment obrer i el moviment veïnal. No vol ser un estudi exhaustiu d'aquests, sinó el que m'interessa és mostrar el seu esmicolament i com influeix en l'aparició dels Nous Moviments Socials amb unes característiques, temàtiques i organització diferents. Primerament trobaríem el moviment pacifista i antimilitarista, molt potent al Camp: moviment anti-OTAN, la insubmissió i l'objecció de consciència, la negativa a utilitzar espais del nostre territori a bases o plataformes militars, el moviment contra la guerra, etc. Un altre gran bloc ha estat l'ecologisme, molt marcat amb el context del Camp, lligat a la proximitat a tres centrals nuclears, un dels complexos petroquímics més grans del sud d'Europa. Així trobem grups ecologistes de llarga durada, però a la vegada multitud de plataformes sorgides arrel de conflictes concrets per la defensa del territori i amb una activitat molt intensa.

El tercer gran tema ha estat la lluita feminista i d'alliberament sexual, molt intens durant els finals del seixanta i la dècada dels vuitanta i que es va anar diluint fins un revifament en l'actualitat.

A més, al Camp hem viscut moviments que han volgut desafiar el sistema establert amb unes alternatives antiautoritàries com el Moviment Llibertari, la lluita per l'alliberament nacional com l'Esquerra Independentista i alternatives al capitalisme amb els anomenats Moviment de Resistència Global. Actualment, des del meu punt de

vista, han augmentat aquells moviments que treballen sobre temes concrets i diversos, més aviat de curta durada, però que plantegen alternatives serioses al model de vida imperant.

També hem vist com han proliferat al llarg del territori els Ateneus, els Casals, els Centres Socials Okupats i moltes publicacions de diversos tipus.

- Quines relacions hi ha amb el que passa als Països Catalans?

- Jo crec que el Camp no és aliè als aspectes que passen a la resta del territori, és més, avui dia les noves tecnologies ens permeten conèixer i relacionar-nos molt més ràpidament. Tot i que cada lloc té les seves problemàtiques i característiques particulars, a nivell general els conflictes són molt semblants perquè "els poderosos" són els mateixos arreu.

- Quin és el present i el futur que espera als diferents moviments socials?

- Després d'uns anys molt difícils on l'associacionisme al Camp era més aviat pobre i escàs, aquests últims anys hem viscut un revifament dels moviments combatius, la superació de diversos dogmes i estigmatitzacions, i la voluntat de no restar sempre resistint sinó de plantejar alternatives reals.

Tanmateix, cal que els diversos moviments s'infectin els uns als altres per assolir objectius concrets comuns, millorin la comunicació per arribar a més sectors de la població, i potenciar l'originalitat i l'efectivitat ens les diverses accions. S'ha d'arribar a tocar la fibra al poder.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Política

Jordi Martí Font

Recorro a una de les múltiples definicions que els nostres diccionaris fan de la paraula "política". No perquè no tingui arguments i em manqui opinió sobre ella sinó perquè hi ha una definició que em sembla tan clara i coincident amb el que volia escriure que qualsevol altra que proposi jo mateix no crec que arribi a formular tan encertadament allò que jo penso quan sento, llegeixo, escric o dic "política". Per tant i sense que serveixi de precedent, quan jo parlo de política ho faig (com la Gran Enciclopèdia Catalana en una de les seves diverses definicions) perquè parlo del conjunt d'activitats teòriques i pràctiques referents a les relacions entre els ciutadans d'una mateixa col·lectivitat o entre diferents col·lectivitats. Per tant, ni estat, ni representació, ni partits, ni programes, ni líders, ni campanyes electorals, ni parlaments, ni eleccions, ni mentides, ni promeses incomplertes ni res del que qui mana ha volgut enganxar a les lletres que en són representants a la terra, i al terra.

Que hi ha altres mons i que estan dins d'aquest és ben clar però el combat per "política" és d'aquells que vàrem deixar que ens prenguessin fa anys i panys, quan encara no sabíem què volien ser quan serien grans els nostres besavis. No és, per tant, una lluita d'ara sinó que ve del segle XIX, com a mínim. Ells tenien partits polítics, deien que feien política quan volien accedir al poder i, és clar, nosaltres no volíem saber res del poder i, per tant, no fèiem política. Una gran estupidesa, grandíssima. Fèiem, fem i farem política perquè coneixem, analitzem i critiquem el nostre voltant, la nostra societat, el voltant on vivim i les persones amb qui el compartim. I, a més de tot això, ho volem transformar i convertir-ho en una altra cosa, no sotmesa als desitjos dels rics, a la destrucció ecològica, a la pirateria dels que no són pirates, etc. Una transformació que suposarà un canvi total de relacions entre les persones amb qui compartim l'espai vital on desenvolupem la nostra mitja vida.

Som, per tant, molt més polítics que els polítics perquè desitgem i defensem que tothom faci política i defineixi com vol que sigui la seva vida present i futura. I per fer això no ens calen representants, tot i que tenir-los en aquest espai de temps entre ara i després no és tampoc negatiu si serveixen per a alguna cosa. El més fotut és trobar-los, precisament, utilitat més enllà de les funcions com a sac d'arena desestressant que fins ara els hem donat.

I som més polítics que els qui anomenem polítics, també, perquè apliquem en tot allò que és possible l'acció directa, que és fer les coses sense mitjancers, sense estèrils representants que fan el que volen sempre, inclús quan teòricament et representen i diuen que són la teva veu.

De veu en tinc una -i en tenim moltes- i a cap, per fer política, li és imprescindible cap representació, s'ho fa sola.